

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 2

VI Legislatura

Any 2003

Sessió plenària

DEBAT D'INVESTIDURA DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

celebrada el dia 18 de juny de 2003

Presidència del Molt Excel·lent Senyor Julio de España Moya

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 40 minuts)

El senyor secretari primer procedix a la lectura dels candidats dels grups parlamentaris a la Presidència de la Generalitat Valenciana.

El candidat del GP Popular a la Presidència de la Generalitat Valenciana, l'il·lustre diputat senyor Francisco Camps Ortiz, presenta el seu programa.

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 20 minuts)

(Es reprén la sessió a les 12 hores i 36 minuts)

Intervencions de l'il·lustre diputat senyor Joan Ignasi Pla i Durà, del GP Socialista, i de l'il·lustre diputat senyor Francisco Camps Ortiz, del GP Popular.

(Se suspén la sessió a les 14 hores)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 37 minuts)

Intervencions de l'il·lustre diputat senyor Joan Ribó i Canut, del GP Esquerra Unida-Els Verds-E. Valenciana: Entesa, i de l'il·lustre diputat senyor Francisco Camps Ortiz, del GP Popular.

Intervenció de l'il·lustre diputat senyor Serafín Castellano Gómez, del GP Popular.

El senyor secretari primer anomena les diputades i els diputats per tal de procedir a la votació.

El resultat de la votació dona al candidat del GP Popular a la Presidència de la Generalitat, l'il·lustre diputat senyor Francisco Camps Ortiz, 48 vots a favor i 40 vots en contra.

(S'alça la sessió a les 18 hores i 54 minuts)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 18 de juny de 2003. Comença la sessió a les 10 hores 40 minuts. Presideix el Molt Excel·lent President Senyor Julio de España Moya. Sessió plenària número 2.

El senyor president:

S'obri la sessió.

D'acord amb l'article 56 del Reglament, he de comunicar a la Cambra que durant les passades vacances parlamentàries la Mesa de la Diputació Permanent s'ha reunit els dies 22 d'abril, 2 de maig, 6 de maig, 27 de maig i 10 de juny per la tramitació parlamentària.

Punt únic de l'ordre del dia: debat i votació d'investidura del president de la Generalitat Valenciana.

La sessió comença amb la lectura, per part del secretari primer, de les propostes de candidats dels grups parlamentaris a la presidència de la Generalitat, annex I.

Té la paraula l'excel·lent secretari primer.

El senyor secretari primer:

De acuerdo con lo que establece el artículo 132 del Reglamento de las Cortes Valencianas, la Mesa de las Cortes Valencianas ha conocido las siguientes propuestas de candidatos de los grupos parlamentarios a la presidencia de la Generalitat Valenciana:

Escrito presentado el día 12 de junio de 2003 por el Grupo Parlamentario Popular, en el que se propone al ilustre diputado señor Francisco Camps Ortiz candidato a la presidencia de la Generalitat Valenciana.

Escrito presentado el día 16 de junio de 2003 por el Grupo Parlamentario Socialista, en el que se propone al ilustre diputado Joan Ignasi Pla i Durà candidato a presidente de la Generalitat Valenciana.

Escrito presentado el día 17 de junio de 2003 por el Grupo Parlamentario Esquerra Unida-Els Verds-E.Valenciana: Entesa, en el que se propone al ilustre diputado Joan Ribó Canut candidato a la presidencia de la Generalitat Valenciana.

El senyor president:

De acuerdo con lo establecido en el artículo 132.1, como presidente de las Cortes Valencianas he realizado la consulta previa a los grupos políticos con representación parlamentaria.

Una vez realizadas las propuestas de candidatos de los grupos parlamentarios, como consecuencia de ello, procede iniciar el debate con el candidato propuesto por el Grupo Popular que representa un mayor número de diputados. Se trata del señor don Francisco Camps Ortiz.

Té la paraula el candidat, il·lustre diputat senyor Francisco Camps Ortiz.

El senyor Camps Ortiz:

Senyor president.

Senyories.

Comparec davant esta Cambra per a sol·licitar la seua confiança per a la meua investidura com a president de la Generalitat.

El passat 25 de maig, els ciutadans de la Comunitat Valenciana tingueren tot el poder per a decidir i, després de conèixer els diferents programes electorals i valorar la gestió realitzada pels governs del meu partit en els últims huit anys, ens donaren la seua confiança. Ara ha arribat el moment que, des d'eixe mandat democràtic, entre tots ens correspon posar en marxa una nova legislatura.

Deia José María Aznar en el Congrés dels Diputats, en presentar la seua candidatura a la presidència del Govern de l'any 2002, que tota elecció és sempre una victòria de la democràcia. I jo vull afegir que per al poble valencià això és cert d'una manera molt especial. Nosaltres vam recuperar l'autogovern i la democràcia al mateix temps, i per això cada vegada que votem, a més de pronunciar-nos en termes polítics, fem un acte de confirmació de la nostra intenció de voler seguir sent un poble diferenciat entre els pobles que caminen junts.

Les eleccions autonòmiques a la Comunitat Valenciana són, com sol dir-se, una festa de la democràcia, però també, i no hem d'oblidar-ho, una festa per a l'autogovern que creix des de la pau i des de la naturalitat.

Volguera, a més, expressar el meu agraïment als ciutadans de la Comunitat Valenciana per a reiterar-li de forma tan generosa el seu crèdit i la seua confiança al Partit Popular. D'una banda, ho considere una mostra de la bona opinió que es té del nostre projecte polític i de l'excel·lent gestió realitzada. D'altra banda, el suport a un programa de futur i d'ambició que parla de més oportunitats per a tots com a ciutadans i com a poble en el seu conjunt.

Vull que conste que esta majoria que les urnes ens han atorgat és per a mi el mandat del poble, que exigix que el seu futur seguisca el curs de prosperitat i solidaritat dels últims anys. A això, si la Cambra em concedix la seua confiança, dedicaré els meus millors esforços.

No vull deixar de reconèixer el mèrit d'altres forces polítiques que han obtingut representació parlamentària. Crec que la vertadera democràcia es fa entre tots i que no admet cap divisió entre guanyadors i perdedors en el seu si. La democràcia és plural, per això m'atrevisc a dir que el passat 25 de maig hem vençut tots al mateix temps. Si finalment arribe a ser el president de la Generalitat, el meu Consell tindrà presents les millors propostes que faça l'oposició i procurarà no rebutjar cap oportunitat de diàleg i acord entre tots nosaltres.

Sóc dels que pensen que la bona política sempre és constructiva i optimista, que no promou les separacions ni els separatismes, que suma i escolta, que no entén que ningú s'excloga o siga exclòs de col·laborar en la consecució de l'interés general. Per això, els assegure que la majoria que el Partit Popular ostenta en esta Cambra serà una majoria participativa i disposada a ser participada, oberta, col·laboradora i molt productiva.

Vull ser el president de tots, i per això no els vaig a presentar un programa conformista. El meu projecte és ambiciós, coherent, centrat en les persones, moderat, tolerant i solidari, com és l'esperit de la nostra terra.

M'agradaria que ningú se sentira fora, que ningú pensara que té quatre anys en blanc per davant o que allò que s'a-

costa no és seu. Si la Cambra així ho vol, no sols seré formalment el president de tots, sinó que també insistiré a ser un president per tots i per a tots.

En 1995, en el seu primer debat d'investidura, va dir el president Zaplana: "Tot el projecte que hui expose en esta Cambra va encaminat a aconseguir un repte: situar a la Comunitat Valenciana entre les primeres regions de l'Europa del segle XXI". D'això ens hem ocupat encertadament durant els seus dos mandats.

Hui la Comunitat Valenciana s'ha involucrat en grans reptes i en apostes importants, s'ha connectat a l'exterior i ha començat a ser tinguda en compte. Hui ser de la nostra comunitat és senyal que s'és innovador, actual i avançat, complidor i exigent, modern i integrat. No sols som part d'Europa, sinó que a més ara contribuïm que Europa seguisca sent.

Hem d'aprofitar este treball històric que en els últims anys ens han portat fins ací. Les grans oportunitats que en este moment tenim davant s'han guanyat gràcies al treball dels ciutadans de la Comunitat Valenciana, i per açò per a nosaltres ha de ser políticament obligatori no deixar-les passar de llarg.

El president Zaplana, hui ministre del Govern d'Espanya, des d'on segueix defenent els interessos de la nostra comunitat, ha aconseguit aquell propòsit que es va plantejar en el seu primer discurs d'investidura. Hui la nostra comunitat és la que volfem. Per això és de justícia reconèixer-li a Eduardo Zaplana ací, i en este acte, tot el seu esforç personal i polític. I, òbviament, a José Luis Olivas, que ha sabut culminar un any clau d'un projecte també valorat.

Senyories, si ho pensen un minut, descobriren que acabem d'entrar en el primer segle històric que la nostra terra comença en condicions favorables, al contrari que els anteriors. El segle XVII es va iniciar davall convulsions social; el XVIII perdent els nostres furs; el XIX patint la Guerra de la Independència; el XX arrossegant les conseqüències de la crisi del 98.

El segle XXI, en canvi, s'inicia gaudint de totes les expectatives que hagueren volgut vore en qualsevol moment complides o en marxa, ben situats en una Espanya constitucional i democràtica i en una Europa unida de la qual som protagonistes actius.

Per primera vegada en la nostra història disfrutem d'un marc institucional estable que ens garanteix la llibertat a través de la democràcia, la igualtat gràcies a la nostra participació solidària a Espanya i a Europa i el respecte a la nostra pròpia personalitat diferenciada a través del nostre Estatut d'Autonomia. Estem davant de l'escenari polític i institucional que ens correspon, ni més ni menys.

Però també, per primera vegada en la nostra història, totes les polítiques que estan adoptant les institucions espanyoles i europees beneficien i afavorixen la nostra forma de crear economia i riquesa i de disfrutar-la.

Les inversions en obres d'infraestructures necessàries per a la connexió de les grans regions, l'aposta per les xicotetes i mitjanes empreses per a la creació de riquesa i ocupació, el suport a l'exportació en un món globalitzat, per exemple, componen el vent que sempre ha buscat caçar la barca valenciana per a seguir avançant.

Altres temps van portar altres polítiques econòmiques i socials més profitoses per a les característiques estructurals

d'altres comunitats. Però hui per hui hem de reconèixer que les instàncies polítiques geogràficament majors pareixen haver acceptat que impulsar la Comunitat Valenciana és una forma d'impulsar-ho tot i a tots, just el que nosaltres sempre havíem reclamat.

En este context, senyories, els diré que, al meu entendre, el Pla hidrològic nacional és més que una obra necessària que ens ha de portar l'aigua que necessitem per a regar, per a beure i per a viure. És un símbol que representa que la nostra comunitat ha deixat de ser una terra a què només es ve a arreplegar, per a ser un territori ben considerat i atés en les seues necessitats. El transvasament representa que se'ns dóna el que no tenim, que se'ns atén, que se'ns respecta, que se'ns correspon. El transvasament és per a nosaltres l'expressió política de la importància que Espanya i Europa donen o volen donar a la nostra comunitat. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Senyories, sóc conscient que si la Cambra m'atorga la seua confiança seré el primer president de la Generalitat elegit en unes eleccions del segle XXI. Esta circumstància m'obliga a considerar els nous reptes i desafiaments que comporta el nou segle, la importància dels quals afecta el futur personal de tots i cada un dels nostres conciutadans, a la nostra comunitat, el nostre país i el món sencer, atés que la globalització fa que qualsevol circumstància que ocorrega en algun racó del planeta, més prompte o més tard té incidència directa en tots nosaltres.

Hem d'actualitzar, per tant, el nostre debat polític en molts extrems perquè siga útil a la societat de hui. Hem d'oblidar ja els dubtes d'altres dècades, deixar de costat la nostàlgia d'aquell univers xicotet. I devem, al mateix temps, contemplar confiadament el segle que s'acaba d'obrir enfront de nosaltres.

Ja hem aconseguit el que perseguïem: la democràcia i l'autogovern. Ha arribat el moment de passar al següent escenari. Mai una edat històrica va començar donant tantes oportunitats al futur del nostre poble.

Si volem podem ser protagonistes d'este segle. Jo vull que siguem protagonistes, i estic convençut que tots ho volem. Ara bé, això no significa que em done per satisfet. Crec que sempre es pot aconseguir més democràcia, més autogovern, més llibertat, més igualtat. Sempre faran falta més oportunitats.

Si la Cambra em dóna la seua confiança promet ser un president ambició per a la comunitat i entregat al treball de millorar sempre el benestar del nostre poble.

Senyor president, durant la passada campanya vaig assumir determinats compromisos que, per la seua importància, vull que en este matí la Cambra els considere per a la meua investidura. En efecte, un dia al principi del procés electoral davant dels mitjans de comunicació vaig escriure i vaig rubricar, en una gran pissarra, que el meu compromís és aigua per a tots, més ocupació, més hospitals, més atenció als majors, més guarderies, més vivendes per a jòvens, més Comunitat Valenciana.

En eixe moment vaig considerar que tot açò sumat era igual al futur de cada ciutadà de la Comunitat Valenciana, i seguisc pensant el mateix. Per això hui, de nou, davant dels electors representats per les seues senyories, em torne a comprometre.

“Aigua per a tots” va ser el lema d’una enorme concentració que en els carrers de València va demostrar l’extraordinari suport que el nostre poble li dona al Pla hidrològic nacional. Jo faig meu eixe lema i assumisc com a propi l’esforç que calga fer perquè les obres del transvasament de l’Ebre no sofrisquen cap retard.

En este sentit és molt important que continuem treballant per a recuperar el nostre medi ambient, on és necessària eixa aigua, protegint els ecosistemes i els espais naturals que ens identifiquen com a poble en el nostre territori i que són bàsics per a mantindre una geografia tan sensible com la nostra.

Així, el Consell, si obtinc la confiança de les Corts, a més d’un ambició pla de reforestació, modernitzarà noranta mil noves hectàrees, fins a aconseguir la quasi totalitat de la superfície de regadiu de les nostres tres províncies. I des d’esta modernització apostaré per altres instruments que ens permeten de garantir la rendibilitat social i econòmica del camp. Així, la implantació de l’impost zero per a l’adquisició per qualsevol títol de terrenys que augmenten el tamany de les explotacions d’agricultors menors de 40 anys per a rejuvenir, com ajudar a augmentar el tamany de les explotacions agrícoles i de les cooperatives per a millorar la seua competitivitat.

Senyor president, podem aconseguir la societat de la plena ocupació, repte que per primera vegada inclou en la seua definició tots els hòmens i dones que vullguen treballar. D’entre els molts avanços que els valencians hem segut capaços d’aconseguir durant estes dos últimes legislatures i que han contribuït decisivament a la millora del benestar de la nostra societat crec que mereixeria destacar-se l’evolució de l’ocupació.

Sobre la base d’una clara confiança en el nostre projecte polític i econòmic, el teixit empresarial valencià ha segut capaç d’invertir i de generar ocupació fins a aconseguir crear-se durant estos huit anys mig milió de noves ocupacions en la nostra comunitat.

És una realitat que no hi ha millor política social que la d’oferir ocupació. Durant estos huit anys esta ocupació creada ha tingut a més la particularitat d’haver permés que les dones i els jóvens hagen segut els col·lectius que més s’hagen beneficiat de la positiva evolució de l’ocupació, havent reduït la desocupació femenina quasi en un 50% i la juvenil en un 72%.

Este escenari laboral permet que les metes i els objectius a aconseguir en el futur siguen hui més ambiciosos, creïbles i esperançadors. Per això he manifestat durant la campanya electoral que esta comunitat té la capacitat i el dret d’aconseguir la societat de la plena ocupació. I a això, si la Cambra ho vol, el Consell va a dedicar el seu millor esforç.

Esta societat de plena ocupació serà possible en el conjunt dels valencians ja siguen hòmens, dones o inclús tinguen algun tipus de discapacitat o dificultat per a accedir a un treball. I perquè s’instal·le i s’assente el model serà necessari tindre una economia forta, impulsada per l’acció del nostre sector productiu, pel que hem de posar en marxa un conjunt de mesures que, actuant de forma coordinada, aconseguixen eixe objectiu.

Volguera destacar, en primer lloc, que anem a centrar els nostres esforços en aquells col·lectius que encara hui tenen dificultat per a accedir al mercat laboral: els jóvens, les

dones i les persones que poden tindre qualsevol risc d’exclusió social. El salari jove per a garantir experiència a joves desocupats, un conjunt d’actuacions coordinades de foment de l’ocupació femení i, finalment, propostes específiques per a la inserció laboral de persones discapacitades o en risc d’exclusió i per a majors de 45 anys parats de llarga duració, seran eixos bàsics dels plans d’ocupació.

Tot això es posarà en marxa dins de l’adequat clima de respecte a la concertació social en el marc del Pacte Valencià pel Creixement i l’Ocupació, que ha presidit les relacions entre els agents socials i l’administració i que seria desitjable que perdurara en benefici de la nostra societat.

Totes les polítiques de foment de l’ocupació han de tindre també com a objectiu no sols crear ocupació sinó que esta siga estable, segura i de qualitat.

Però quan parlem de treball parlem de formació en tots els seus àmbits i, en especial, per a aconseguir la plena ocupació, cal centrar bona part de la nostra atenció en la formació professional i en les polítiques actives d’ocupació que pretenc que caminen juntes en els pròxims anys.

Per això tinc la intenció d’integrar les polítiques actives de caràcter formatiu en el sistema educatiu, intentant arribar al màxim nivell de flexibilitat per a acomodar la formació i la qualificació professional a les necessitats de cada persona.

Establiré una xarxa de centres integrats de formació professional, de qualitat contrastada i que sàpien oferir respostes ràpides i flexibles als requisits de les nostres empreses i demanants d’ocupació.

Com he assenyalat anteriorment, per a la consecució de la societat de la plena ocupació necessitem iniciatives directament dirigides a les persones, com són la formació i els incentius. Però, lògicament, necessitem una societat que prospere i genere riquesa.

Per tant, hem de seguir en la línia de reformes estructurals i fiscals que definisquen un escenari econòmic i empresarial propici.

Hem de continuar amb l’aposta per a millorar tots els nostres índexs de competitivitat, que permeten als nostres sectors productius seguir mantenint el constant creixement que durant estos anys ens està col·locant com una de les regions més pròsperes d’Espanya i d’Europa, des de l’agricultura fins al turisme, passant per la indústria i el comerç.

Des del punt de vista de les infraestructures es fa imprescindible que l’aigua, que l’Ave, que els nostres ports, que les comunicacions en tots els àmbits siguen l’exponent clar d’un territori que li dona valor a qualsevol producte que es genera en la nostra terra i que el fa atractiu a qualsevol tipus d’inversió que busque un espai socioeconòmic de progrés i de prosperitat.

I quan parle d’infraestructures no sols em referisc a les grans infraestructures, sinó també al sòl industrial, a les comunicacions interiors i a les noves tecnologies de la comunicació, i naturalment a una comunitat autosuficient en el camp energètic. Per això, vaig a reunir en una mateixa conselleria, la conselleria d’Infraestructures i Transports, tota l’estratègia encaminada a donar valor al nostre territori a través de qualsevol element, totes les comunicacions, tots els servicis i tots els subministres.

En la mateixa línia de millorar tots els dies la nostra competitivitat, he d’incidir en les polítiques d’investigació i d’innovació, tant des del punt de vista de la investigació

bàsica com de l'aplicada, i perfeccionar els nostres sistemes productius perquè millore el seu resultat final, els nostres productes i la seua presentació.

Sobre la base del que ha sigut una bona política d'instituts d'investigació creats o desenrotllats durant estos anys, vull donar un pas més en la implicació del Consell en este camp, creant una comissió delegada on periòdicament es reuniran aquells membres del govern que en els seus departaments la investigació tinga especial importància.

I, per descomptat, la nostra comunitat fora de la nostra comunitat. I ací, no sols faig una anàlisi econòmic sinó també polític, perquè la internacionalització dels nostres sectors productius ens exigeix que utilitzem tots els mecanismes que estiguen al nostre abast. Si som una comunitat pròspera ho som perquè al llarg de la nostra història hem produït bé, hem comercialitzat bé i hem exportat bé. En els moments més complicats hem intentat adaptar les nostres estructures empresarials, xicotetes i mitjanes, a les necessitats de cada moment, i ara és quan trobem nous reptes, però també tenim majors possibilitats que mai. És veritat que hi ha molta competència per a sectors fonamentals de la nostra economia, però també ho és que tenim els instruments més potents que puguem donar-se en el panorama internacional, com la moneda, la fiscalitat i la política econòmica.

Ser Espanya i ser Europa és el nostre gran avantatge. I és més, l'ampliació del nostre espai polític cap a l'Europa de l'est ens obri un immens mercat on els nostres productes –estic convençut– poden tindre una excel·lent entrada. Països, en definitiva, que en el seu desenrotllament poden convertir-se, com altres països d'altres àmbits econòmics o geogràfics, en potencials consumidors dels nostres productes. A esta internacionalització vaig a dedicar també bona part de la meua activitat política, i així tota la xarxa d'oficines de la Comunitat Valenciana en l'exterior i l'ajuda directa a la presència de les nostres empreses en l'estranger seran eixos bàsics de la meua acció de govern.

I una de les altres constants dels governs del Partit Popular, tant de José María Aznar a nivell nacional, com d'Eduardo Zaplana i José Luís Olivas a nivell autonòmic, han sigut les reformes fiscals que han permés incentivar el dinamisme que és essència de la nostra societat, el que ha generat en els ciutadans una enorme confiança en les nostres possibilitats. I el resultat és que estem vivint els anys de major prosperitat de tota la nostra història. Vaig a continuar per esta senda, que crec que és molt positiva, i vaig a suprimir l'impost de successions, el que, al costat de la supressió de l'impost d'activitats econòmiques, serà un pas més en la política fiscal del centre reformista que representa el Partit Popular i que es posa a disposició de la consecució de la plena ocupació. El treball en estes línies estratègiques d'actuació, junt a altres coses, permetrà que mantinguem ritmes de creixement econòmic i de generació d'ocupació, que faran que siga una realitat la plena ocupació i la convergència econòmica respecte de la Unió Europea.

Senyor president, tota eixa societat de prosperitat, tot el creixement econòmic, totes les nostres opcions de futur tenen un sentit, que és millorar la qualitat de vida de tots i de cadascú dels ciutadans de la Comunitat Valenciana.

Per això, durant esta campanya electoral, com també durant els anys de govern d'Eduardo Zaplana i José Luís Olivas, hem vingut dient i hem vingut fent realitat que volí-

em el millor sistema educatiu possible, el millor sistema sanitari possible i el millor sistema de polítiques socials possible. Hem culminat el mapa escolar i en estos moments tenim una oferta educativa sobre la qual anem a seguir afegint elements de més qualitat i més excel·lència per a seguir donant oportunitats a tots, perquè puguem tots decidir en les millors condicions les seues apostes vitals i professionals.

I d'igual manera que hem desenrotllat el sistema educatiu vull dur endavant l'ambiciós pla, ja presentat per la conselleria de Sanitat, que, a més dels hospitals i centres de salut construïts, es preveuen més hospitals i més centres de salut. I d'igual manera en el sistema públic de salut vull fer una clara aposta per la qualitat, que significa més proximitat, que signifiquen habitacions individuals i que significa el desplegament de la carrera professional del personal sanitari, tot això invertit en investigació per a la salut i en noves tecnologies per a la millora de l'atenció al pacient.

De la sanitat a les polítiques socials. Entre estos dos camps les fronteres cada vegada són més imperceptibles, perquè es tracta de la salut i perquè es tracta, fonamentalment, de la qualitat de vida de cada persona en relació a les seues circumstàncies particulars, afectant no a sols a la pròpia persona sinó també al seu àmbit familiar. El social i el sanitari són la culminació de la societat del benestar on tota la prosperitat creada té la seua raó de ser en la millora de les condicions vitals de cada ciutadà.

Per això és tan important que, a més de posar en marxa polítiques generals al respecte, tinguem la suficient capacitat perquè l'administració arribe o ajude a arribar per a resoldre una necessitat o per a millorar les condicions de vida de cada persona que ho necessite. D'ací la necessitat de tindre instruments de coordinació sociosanitaris flexibles, tenint en compte que en molts casos un problema determinat té diferents respostes en funció de l'edat, del lloc i de la part de l'administració que li correspon.

Així, parlar de millora de l'accessibilitat, o parlar de mobilitat, o parlar d'integració, o d'incorporació al mercat laboral, o d'accés a la vivenda, o de residències de dia, o de centres per a la tercera edat, o de portar el dinar a les persones majors que continuen vivint en les seues cases i que ho necessiten, o de teràpies específiques, o del tractament de síndromes minoritàries, o d'activitats assistencials, o de malalties cròniques, tot això necessita accions molt singularitzades i, per tant, instruments molt qualificats per a poder, en polítiques socials, ser el més eficaç i el més eficient possible al servici de les persones.

Si les Corts Valencianes em donen hui la seua confiança, faré de la política social no una acció sectorial, sinó que la mateixa impregnarà tota decisió que directa o indirectament afecte a les persones, les seues oportunitats i les seues necessitats. La política social és confiança, l'ocupació ho és, les pensions ho són, la tranquil·litat i comoditat dels nostres majors també. Si millorem la seua qualitat de vida estarem donant qualitat de vida a tota la nostra societat, de la matèria manera que si posem entre les nostres ocupacions diàries aconseguir la qualitat de vida dels discapacitats.

Anem a continuar en el treball de la igualtat entre dones i homes. Vull que totes les dones d'esta comunitat senten que tots els seus drets personals estan ben defensats i completament garantits. Des de la lluita contra el salari diferent davant del mateix treball fins a la defensa integral de les

dones víctimes dels mals tractaments. Des del suport a l'ama de casa fins a instruments que permeten la conciliació de la vida familiar i laboral com, per exemple, guarderies. Des d'una educació plantejada en igualtat fins a l'eliminació de tots els estereotips socials en el que la dignitat de la dona sofrisca qualsevol tipus de menyscabament. En tot anem a implicar-nos.

Senyories, per al meu govern els joves seran un compromís especial sobre la base d'una comunitat que, com he dit, prospera molt i prospera bé. Perquè, per descomptat, el millor que podem fer pels joves és que visquen en una comunitat on es genera riquesa, llocs de treball i on es donen totes aquelles oportunitats que es poden donar en qualsevol societat moderna i avançada del món. I açò és el que succeïx en estos moments a la nostra comunitat. Hem parlat d'ocupació, hem parlat d'educació i vaig a parlar de vivenda, vivenda accessible en règim de compra o de lloguer perquè tots aquells joves que desitgen la seua pròpia casa tinguen les majors facilitats possibles.

President, senyories, durant tots estos anys des de les nostres institucions d'autogovern hem tornat a fer realitat el projecte col·lectiu i polític que és la nostra comunitat. Vam nàixer des de les nostres institucions. Ens van arrabassar les nostres institucions. Les hem recuperades i dia que passa, dia que es consolida de forma més evident la nostra nacionalitat històrica. Però, com tot projecte col·lectiu, necessita en tot moment pensar fins a on hem arribat i decidir quin camí i amb quina velocitat volem seguir avançant.

Tenim l'enorme sort de poder fer els nostres plantejaments dins el marc d'estabilitat que ens dóna la Constitució i els tractats europeus. Tenim l'enorme sort de ser un poble perfectament integrat en un projecte del qual som absolutament responsables i del qual formem part des de fa molts segles, que és Espanya, i des de fa uns anys de ser una regió que, junt a Espanya, està contribuint a una de les aventures més apassionants de l'era moderna, que és la Unió Europea.

La nostra comunitat ha sigut al llarg dels segles terra i acollida. Tots nosaltres, els ciutadans de la comunitat, som conscients d'això, i sabem que les persones que han vingut a la comunitat han sigut sempre essencials per enriquir el nostre territori. Hem de seguir sent una terra d'acollida. I, per a ser-lo, hem de tindre present el paper que com a comunitat autònoma ens correspon en el concert nacional i europeu.

Senyories, vaig a plantejar, com ja he dit en alguna altra ocasió, la reforma de l'Estatut per diversos motius.

En primer lloc, perquè la nostra comunitat ni administrativament ni econòmicament és aquella comunitat que va a iniciar el seu camí fa vint anys. Hem aconseguit tal grau de competències i d'expectativa que es fa necessària la reforma que correspon a l'època actual.

En segon lloc, perquè per al propi Estatut és bo que plantegem la reforma des del primer moment de la legislatura, no fent dels mecanismes la seua essència sinó parlant de models. I, en este sentit, jo crec que estem en condicions els valencians del segle XXI de, en el marc de la Constitució Espanyola, plantejar l'existència d'un model valencià d'autonomia.

I, en tercer lloc, perquè el nostre Estatut d'Autonomia és la referència política, ja no sols d'una comunitat autònoma espanyola sinó d'una regió europea, en el moment en què la

Unió està aprovant una Constitució en què contempla el paper de les seues regions.

I, dins del nucli de les decisions polítiques que formen part de la nostra existència com a poble, plantejarà el meu grup parlamentari una reforma del funcionament d'esta Cambra, per a fer de les nostres Corts el parlament d'una societat avançada i moderna, que té en esta seu la referència inexcusable per al debat d'aquelles coses que ens preocupen i que ens ocupen. Vull que tots ens comprometem que el debat polític estiga on correspon, ací, en este hemicicle, i jo, en primer lloc, em comprometo a vindre ací totes les setmanes com a mostra que açò ha de ser així.

Així mateix, com ja vaig anunciar en el monestir de la Valldigna, impulsaré la codificació del nostre dret civil, actualitzant les seues institucions perquè també en l'espai de la relació personal sentim la nostra singularitat com a poble. Sóc conscient que no és una tasca jurídicament senzilla, però algun dia cal començar a fer-la. I els puc assegurar que el meu propòsit és que eixa codificació del dret civil no sols servisca políticament a la Comunitat Valenciana sinó que siga útil per als ciutadans.

I, dins d'este camp, i com vaig proposar a Alcoi, vull seguir adequant la nostra administració a una realitat política i competencial cada dia més important. La utilització que em propose de la figura del secretari autonòmic i de les comissions delegades, així com una major presència de l'administració de la Generalitat en tots els territoris de la nostra comunitat o fora d'ella, són apostes per a fer que l'administració servisca als interessos de tots i cadascun dels ciutadans. Des de prestar un servici bàsic en el racó més allunyat del nostre territori fins a influir en les decisions que ens puguen afectar a Madrid o Brussel·les són responsabilitats que la Generalitat ha de desenrotllar en les millors condicions.

Senyories, som més de quatre milions de ciutadans units per la vocació de formar part d'un mateix poble, units per la satisfacció de gaudir d'institucions polítiques que ens defineixen i ens defenen; units per una història, una tradició i una cultura que en la seua pròpia evolució no fa sinó enriquir l'essència del que considerem la nostra personalitat i la nostra singularitat.

Per això hem dedicat tant d'esforç per a recuperar el valencià i col·locar-lo al nivell de les llengües polítiques, socials i econòmiques i culturals d'Europa, i en este camí anem a continuar. Per això hem fet de la cultura un punt de referència, de la nostra vitalitat com a poble en el passat i en el futur. I per això de cada tradició de cada comarca faig en la seua suma la manifesta intenció d'ajudar a la seua pervivència, perquè cada vegada que una tradició es manifesta, s'està manifestant el pols d'un poble històric que vol seguir sent-ho.

Senyories, hui som una comunitat líder. Hem aconseguit l'objectiu que ens vam proposar, i no podem tirar-lo a perdre. Hui, per mi, el liderat és una nova senya d'identitat del nostre poble, un nou signe que ens identifica i ens distingix, i ens permet capacitat d'interlocució i influència en el present i sobretot en el futur. Per això faig una crida, perquè l'orgull de ser d'Alacant, de Castelló, de València, de qualsevol municipi o comarca de la nostra comunitat ens transforme en capacitat i ambició de liderat col·lectiu. Que siguem conscients que hem superat tots els complexos que

han canviat per a bé i que, encara que alguns seguísquen parlant d'una comunitat que ja no és i per a una comunitat que ja no està, afortunadament el nostre poble no sent traumes ni pors ni nostàlgies.

Siguem conscients que hi ha molts pobles que hui miren al nostre, que som exemple de moltes coses i que estem en el lloc que tantes vegades la història ens ha furat. Que podem dir ben satisfets que, a pesar dels distints avatars d'enorme transcendència i gravetat ocorreguts en temps passats, hui estem entre els pobles millor encaixats en les coordenades del segle XXI. Que en 25 anys hem recuperat molts segles, i que això, lluny de servir per a caure en l'autocomplaença, ha d'alçar-nos al començament d'una era nova en la que ser valencià siga una forma suggeridora, important, distinta, conciliadora, generosa, alegre, industriosa i una forma, en definitiva, satisfeta de ser espanyol i de ser europeu. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Senyories, és així de senzill. El futur torna a dependre de nosaltres. Gràcies a tots. I que conste que cada vot dels quals es produiran al final d'este debat serà per a mi un compromís que m'unix a cada ciutadà, inclús els qui no recolzen la meua investidura, perquè vull ser un president de tots.

Senyories, no em faltarà la determinació per a estar a l'altura de la responsabilitat que estic demanant, perquè per a mi no hi ha major honor que ser president de la Generalitat i, des d'esta responsabilitat, fer que la nostra comunitat funcione amb el seu màxim autogovern, lleial respecte a l'Estat, i se senta, en la seua condició de nacionalitat històrica, lleial respecte a Espanya i a la Unió.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Camps.

Se suspén la sessió fins les 12 hores i 30 minuts.

(*Se suspén la sessió a les 11 hores i 20 minuts*)

(*Es reprén la sessió a les 12 hores i 36 minuts*)

El senyor president:

Por favor, señores... Es reprén la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ignasi Pla i Durà.

El senyor Pla i Durà:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Senyor candidat.

El Partit Popular ha rebut la majoria del suport dels electors valencians i a ell li correspon, per tant, proposar candidat a la presidència de la Generalitat. Vaja per davant la meua felicitació anticipada a la seua persona, senyor Camps. No obstant, vull avançar a les seues senyories l'oposició del nostre grup a esta proposta d'investidura per les raons que aniré explicant i desgranant al llarg de la meua intervenció.

La nostra actitud, com no pot ser d'altra manera, serà de rigor i fermesa tant en la consecució de les nostres propos-

tes i en la recerca de consensos en benefici de l'interés general, com en el control i fiscalització del govern i de l'administració de la Generalitat. En el compliment de les nostres funcions, portarem a terme una oposició responsable i útil als ciutadans i ciutadanes d'esta comunitat.

Senyor Camps, vosté, en la seua intervenció, com ja ho va fer en la passada campanya electoral, ha incidit en una sèrie de temes que, a pesar de les seues paraules autocomplaents, posen també en evidència la seua falta de capacitat de diagnòstic, la mancança de propostes i els problemes que els seus companys de partit, el senyor Zaplana i el senyor Olivas, li deixen en herència. Problemes que no són pocs i que cal afrontar amb decisió i promptitud. Són els grans temes que van a definir l'agenda política d'esta nova legislatura que ara encetem i als quals vaig a referir-me en la meua intervenció.

D'entrada, vullc dir-li que vosté ha reiterat en les seues afirmacions, i amb el seus gestos, un valencianisme que espere que també siga el del seu partit, sense localismes o provincialismes egoistes ni subordinació callada a Madrid. Estic segur que podem estar davant d'un punt de trobada fonamental en les nostres respectives posicions polítiques. El valencianisme compartit i no exclouent pot ser el pilar mestre per tal de trobar espais de col·laboració política. Però també li dic que no acceptarem..., i permeta'm l'expressió –perquè se m'entenga–, no acceptarem un valencianisme de jocs florals ni de cara a la galeria.

No vaig a perdre molt de temps mirant al passat, però vosté, senyor Camps, ha estat responsable polític de la Generalitat en matèries especialment sensibles per a la nostra terra i, de veritat, no podem estar precisament molt satisfets de la seua gestió. Per això, li demane en primer lloc, i com a qüestió de principi, coherència entre el que pensa o diu i el que realment fa. I si li dic açò és perquè estic segur de les seues conviccions, perquè crec de veritat en la seua bona voluntat i perquè espere que tinga les mans lliures per a portar a terme el que promet.

En el passat més recent han estat moltes les ocasions en les quals el seu partit ha pres decisions que han donat l'esquena clarament a les nostres senyes d'identitat, com la llengua o el patrimoni cultural. Per això, és necessari que vosté, avui, done resposta a algunes preguntes que poden demostrar que té de veritat les mans lliures, que té les mans lliures per a fer valdre el seu valencianisme. Recolzarà vosté les trobades d'escoles en valencià?, o, com fins ara, els negarà el pa i la sal? Donarà suport a les activitats dels principals moviments socials en defensa de la llengua i la cultura, o els continuarà marginant per donar satisfacció a alguns sectors del valencianisme d'esta comunitat.

L'anunci fet en campanya de portar el retaule de sant Jordi o les commemoracions dels Àustries seran un fet aïllat?, o impulsarà la dotació econòmica adequada per a la recuperació del nostre patrimoni històric i cultural? ¿Deixarà actuar amb llibertat i autonomia l'Acadèmia Valenciana de la Llengua posant-la en una situació que evite confrontacions com mesures preses des del Govern en decrets o òrdres que han trencat el consens de la seua creació i de la seua constitució?

Vosté, durant la campanya, i, ara, en el seu discurs, ha defensat la necessitat de millorar el funcionament del nostre sistema democràtic, i crega que en este àmbit

també li reconec una voluntat personal positiva que espere que compartisca el seu partit. Ha defés la necessitat d'enfortir el paper d'estes Corts com a fòrum de debat democràtic i ha proposat institucionalitzar la seua presència setmanal per tal de respondre les preguntes dels grups de l'oposició. No sols ha proposat, ha compromés avui ací. Sàpiga que tindrà el meu suport i el del Grup Socialista en esta iniciativa.

Però no puc deixar de recordar-li que durant els últims anys, el seu partit ha usat i ha abusat de la majoria absoluta en esta Cambra, especialment en la darrera legislatura, en la qual ha negat sistemàticament informació requerida pels parlamentaris, ha bloquejat compareixences de membres del Consell o ha evitat comissions d'investigació sol·licitades per l'oposició.

Confie que estes actituds siguen cosa del passat, però, de moment, només podem que estar expectants i mantindre la nostra desconfiança, perquè no és la primera vegada que vostés fan promeses de regeneració democràtica i revitalització del parlament que després no complixen.

Vosté, avui, ací, té una nova oportunitat de donar sentit als valors que definixen el sistema de govern representatiu. Crec que deu aprofitar-la, aprofite-la!, és més, m'agradaria que en tots aquells temes a on està en joc el fons del nostre procedir democràtic poguérem arribar a acords de funcionament que serviren durant la present legislatura, però també per a les successives. I ho dic, perquè vosté sap com jo, que la compareixença setmanal no resol per si mateixa el gran dèficit de qualitat democràtica que patim.

Podem millorar molts aspectes de la nostra vida democràtica. Primer, per descomptat, en esta casa, reformant el reglament i fent possible un veritable control del govern sense limitacions injustificades a la labor de l'oposició, garantint la transparència en la gestió dels assumptes públics de la Generalitat.

Segon, en ens com Radiotelevisió Valenciana, la seua funció de servei públic lligada a la lliure comunicació pública exigeix una reforma radical de la seua gestió en sentit molt distint al que ha promogut el seu partit. No sols ha de paraitzar-se la privatització de la gestió de Radiotelevisió Valenciana, sinó que és necessari enfortir la legitimitat democràtica dels seus òrgans, modificant, si cal, la seua llei de creació, exigint una majoria qualificada per al nomenament del seu director general, creant el Consell Valencià de l'Audiovisual i donant als membres del Consell d'Administració, elegits per esta Cambra, les eines i atribucions necessàries per a poder exercir la seua tasca de manera adequada.

I, en tercer lloc, hem de revitalitzar les vies de participació social. No fa molt, el síndic de greuges, alt comissionat d'estes Corts, denunciava la deixadesa de la Generalitat en l'obligada convocatòria del Consell de la Joventut d'esta comunitat, i no és l'únic cas. En el mateix sentit, vull assenyalar l'especial gravetat que té la manca de convocatòria dels consells de salut quan s'han viixut moments d'inquietud social, com és el cas de la reaparició de casos de legionel·la. Jo li propose que revitalitze de manera ferma i seriosa els consells de participació ciutadana previstos en el nostre ordenament, i que pose en funcionament tots aquells que resulten necessaris per a l'adequada atenció de les demandes ciutadanes.

Aprofundir en la democràcia significa valorar el seu exercici i analitzar de manera crítica què és el que funciona adequadament i què és el que no funciona. Des d'una reflexió serena i fonda, crec que hem de valorar, avui, ací, si és bo o no per al sistema que per una limitació formal, que segurament tindria sentit fa vint anys, més de 113.000 mil valencians que han depositat la seua confiança en una sola formació no tinguen representació en esta Cambra.

Jo hui estic convençut que la pluralitat i la satisfacció representativa d'eixa pluralitat del poble valencià és riquesa i no un perill. Valoracions com aquesta i altres són les que han d'estar presents en la necessària i inajornable reforma de l'Estatut. Una reforma per a aprofundir el sistema democràtic i per a posar esta comunitat en el lloc que li correspon dins del conjunt estatal.

Respecte a esta qüestió vull recordar-li que el seu antecessor en el càrrec, president de la Generalitat i hui president del seu partit, el senyor Zaplana, des d'esta mateix tribuna, va dir que el PP arribaria fins a on ho férem els socialistes. Hui em presente ací, públicament, per a dir-li que els socialistes estem disposats a arribar al màxim per a disfrutar les possibilitats que oferix el marc constitucional i autonòmic en interès dels ciutadans i ciutadanes. Els ho vaig traslladar al president del seu partit en esta comunitat i al secretari general del seu partit en l'àmbit estatal: no hem tingut resposta.

Hui, una vegada més, a vosté, públicament, li dic que el compromís del Partit Socialista respecte a la reforma de l'Estatut és posar-la al servei dels interessos concrets dels ciutadans i ciutadanes, i, amb eixe objectiu, volem una reforma de l'Estatut que contribuïxca a millorar els serveis que reben i que garantixca millor el sistema de drets cívics i socials.

Això significa, ampliar, en primer lloc, el marc de les nostres competències, els drets dels ciutadans i ciutadanes d'esta comunitat en la línia de les cartes internacionals de drets més avançades; significa perfeccionar el nostre sistema institucional i millorar la qualitat de la nostra democràcia; significa ampliar la capacitat d'autogovern de la nostra comunitat per mitjà de la incorporació de noves competències.

I també significa el reconeixement de la capacitat plena de dissolució de les Corts Valencianes per part del president de la Generalitat, essència i símbol, en última instància, d'una societat ambiciosa que sap el que vol. I que precisament per això aspira a tindre en la seua mà totes les ferramentes necessàries per a defensar els seus interessos en condicions d'igualtat amb altres comunitats més avançades.

Senyor Camps, si de veritat vol que esta comunitat estiga en primera línia de l'autonòmisme espanyol, done un pas endavant i accepte, hui mateix, la creació al si d'estes Corts d'una comissió que el dia següent es pose a treballar sobre la base del text que li vaig entregar ja en el seu dia al senyor Zaplana, i que hui li reitere que li entregaré a vosté també. Si no ho fa, entendre que vosté continua lligat de mans i peus, i que no té capacitat d'actuar per a que esta comunitat siga una comunitat de veritat de primera.

Vull recordar-li igualment que el seu partit en esta comunitat va signar en l'any 1999 un pacte local per a potenciar l'administració local, i defensar els interessos i qualitat de vida dels nostres ciutadans. Quatre anys més

tard no podem més que constatar el seu incompliment. El seu partit s'ha negat reiteradament a descentralitzar competències cap als ajuntaments i dotar-los dels recursos financers suficients. És hora que es done compliment a la paraula i al compromís escrit.

No obstant, no he sentit absolutament res en la seua intervenció que em faça pensar que així va a ser. Vosté no ha mencionat ni el Fons de Cooperació Municipal, ni la Llei de règim local valencià, ni la creació de Comissió de col·laboració entre la Generalitat i els ens locals.

I li dic, s'ha d'acabar d'una per totes en la discrecionalitat i en mirar el color polític a l'hora de relacionar-se amb els ajuntaments. Complisca amb els compromisos anteriors, acabe en les pràctiques clientelars, i impulse una relació de la Generalitat amb els ajuntaments transparent, objectiva, en definitiva, una relació normal. En eixe camí també té la meua mà estesa, i comptarà amb tot el meu suport.

En la seua intervenció vosté ha reivindicat la gestió econòmica realitzada pel seu partit en els darrers anys. Jo li demanaria un poc de prudència. Segons el parer de la major part d'analistes, la bonança econòmica que la Comunitat Valenciana ha viscut en els darrers anys és el resultat de tres factors entrelaçats que no tenen perquè durar en el temps, i de fet algun d'ells ja té data de caducitat.

Per descomptat i en primer lloc la fase de creixement econòmic internacional, en segon lloc els fons europeus que esta comunitat ha ingressat a fons perdut, i en tercer lloc els ingressos estatals producte de les privatitzacions dutes a terme durant els anys passats. En eixe context favorable hem crescut, i això és positiu per a tots els valencians. Però no podem, i no pot especialment vosté que aspira a presidir esta comunitat, deixar de mirar els indicadors que mostren les debilitats estructurals de la nostra economia.

Com vosté sap, en els darrers anys s'ha produït un descens del pes relatiu de les nostres exportacions i també ha disminuït la nostra productivitat. En estos moments està deu punts per davall de la mitjana espanyola. En eixes condicions la nostra competitivitat se ressent. Més encara quan als nostres treballadors ja no els podem demanar més sacrifici, perquè com vosté també sap, la forma de competir fins ara ha sigut la via de reducció de costos laborals i inseguretats laboral. Esta és la raó de la nostra alta taxa de precarietat, i que els salaris dels treballadors i treballadores valencians siguen més baixos que el de la resta dels espanyols.

¿Vol explicar als treballadors i als empresaris si pensa vosté seguir promovent un model que per competir continue basant-se en baixos salaris i en precarietat? He d'expressar hui en esta Cambra la meua preocupació per la situació dels nostres sectors productius, especialment en la perspectiva de l'ampliació de la Unió Europea i la integració de nous països amb unes condicions per a competir amb nosaltres. N'hi ha oportunitats, senyor Camps, de veres, però també n'hi ha molts riscos, i vosté els deu conèixer i ser conscient d'ells.

Este model de baixos salaris i temporalitat ha arribat al seu límit, i avui moltes empreses valencianes, de la rajola, del moble, del calcer o del tèxtil ja ho estan patint; especialment este últim, el tèxtil, que està passant per una situació molt delicada. Per això li propose que la primera mesura del proper govern, si vosté aconsegueix la investidura avui, siga elaborar i portar a esta Cambra un pla de mesures urgents d'impuls i suport a la competitivitat del sector, per a evitar

situacions dramàtiques que ja estan començant a produir-se i que afecten a la vida de milers de treballadors i treballadores. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Jo crec, senyor Camps, que la Comunitat Valenciana pot molt més i necessita a tots, però especialment necessita la col·laboració de la Generalitat per a assegurar els pilars del seu futur. Per tant, no cal mirar cap a un altre costat. Hi ha que ser realistes també i intentar ajustar-se a eixa realitat.

Mire vosté, per a mi, com també per a vosté, la creació de riquesa és una prioritat. Ho he dit en altres ocasions, un govern no és el responsable directe que les empreses funcionen bé i creen ocupació, però sí que és responsable de crear les condicions que ho facen possible, i en eixe camí tenim molt que recórrer. La veritat és que encara queda molt que recórrer. Estic convençut que els nostres empresaris, els que estan a peu d'obra, la gran majoria de xicotets i mitjans empresaris d'esta comunitat estan esperant que se'ls preste més atenció. No és possible que només uns pocs privilegiats puguen disfrutar de la seua proximitat al poder, mentre que la gran majoria ha d'accontentar-se en esperar que la bonança econòmica continue, quan no empitjore.

Li demane per tant, senyor Camps, que recolze de veritat els nostres autònoms i a les empreses de la comunitat. El meu partit ha presentat proposicions en estes Corts i en les Corts Generals en eixa línia. Ho anirem... ho continuarem fent. I m'agradaria que buscàrem un punt d'encontre també en moltes d'eixes mesures, que ajudaran de veritat que els xicotets empresaris, que els autònoms vagen encarant en altres perspectives el futur més immediat.

I n'hi ha dos aspectes en els que jo crec que hem de posar especial atenció: un, en l'adquisició i per tant l'adaptació a les noves tecnologies de les nostres xicotetes i mitjanes empreses; l'altre, el suport financer a les noves iniciatives i innovacions. Estem molt lluny de la mitjana d'Espanya i d'Europa en investigació, desenvolupament i innovació, un sector estratègic per al futur econòmic i social d'esta comunitat. I són massa ja les promeses realitzades des del seu partit perquè les seues afirmacions en el dia de hui puguen merèixer-mos confiança. Els nostres joves més capacitats se n'han d'anar a Madrid o Barcelona, a la recerca d'oportunitats ja que ací no en troben.

Com vaig fer la passada legislatura, torne a oferir-li en esta la nostra col·laboració en este tema. Perquè creiem que és un tema d'estat, i torne a oferir-li el pacte per la investigació, el desenvolupament i la innovació que ens situe a l'altura dels països europeus més avançats. Un pacte que done la seguretat i la confiança que governe qui governe, els plans, les actuacions, van a tindre continuïtat i recursos suficients per a avançar posicions en este tema.

Tampoc podem deixar de perdre oportunitats per la falta d'una política clara de suport financer a noves iniciatives empresarials. Jo li propose que entre altres segur que vosté té actuacions previstes, però que contemple també la possibilitat de posar en marxa un Fons per al cofinançament de préstecs participatius fins a un 70% de la inversió en condicions preferents destinats a les pimes de nova creació, i que realitzen una clara aposta pel foment de l'oferta capital-risc i capital-llavor per a les noves iniciatives empresarials.

Ha promés vosté la plena ocupació. La plena ocupació és una aspiració de tots, senyor Camps, també de qui li parla.

Però a mi m'agradaria que es preocupara menys de les afirmacions grandiloqüents i que atengueren menys a les estadístiques i més a les persones, i més a les persones.

Mire, una hora treballada a la setmana pot cobrir un lloc de treball en l'estadística, però no mereix la consideració de treball en una societat civilitzada. Ser estudiant universitari pot comportar ser donat d'alta en la Seguretat Social, i un número més, però no pot considerar-se que s'accedeix a un treball. Siguem seriosos.

I per tant jo li propose també una reforma de les polítiques d'ocupació i especialment del Servei Valencià d'Ocupació que, més enllà d'operacions estadístiques i estètiques, considere mesures d'abast com un pla personal d'inserció laboral al parat, i l'exigència al Servei Públic d'Ocupació d'una ratio de parat i tutor no major d'un cada 200. L'elaboració d'un Pla d'ocupació en cooperació amb els ajuntaments que desenvolupen noves polítiques actives contra la desocupació de llarga duració. O una de les seues propostes que vosté ha comentat ací, com el salari d'inserció per als joves. O propostes adreçades a les dones i a les persones amb discapacitat.

Mesures que per cert seguirem en atenció, li ho dic, per tal de vore si és de veres una aposta per la millora de l'ocupació en esta comunitat, o sols una mesura cara a la galeria com les que ens tenia acostumat el senyor Zaplana. I li recorde el cas del salari de les ames de casa.

Però no sols es necessita voluntat política, sinó també, i en eixe capítol els comptes de la Generalitat deixen prou que desitjar. El deute de la Generalitat, el més alt d'Espanya en relació al seu PIB, és l'herència enverinada que li deixa el seu mentor. La gestió adequada a este deute hauria de ser una prioritat del seu govern, una prioritat que ha de tindre –al llarg del matí no he escoltat res–, que ha de tindre des del primer moment accions molt contundents i serioses de la seua part. I no he escoltat res absolutament. Tot el contrari: les seues paraules indiquen que vosté ha optat pel pitjor dels camins. Continua en la senda de malbaratament que ha caracteritzat els governs del seu partit en la comunitat. I ha posat un exemple que em preocupa: l'augment d'alts càrrecs que suposa la incorporació de la nova figura dels secretaris autonòmics.

Com a líder de l'oposició, li exigisc sentit de la responsabilitat i que prenga de manera clara les regnes de l'administració autonòmica amb el rigor que és exigible a un futur president de la Generalitat. Li demane que renunci a eixe increment i que planifique una política de reducció dels ingents gastos sumptuaris i superflus que pesen sobre els comptes de la Generalitat.

Crec necessari i urgent, senyor Camps, que es pose en marxa un pla de sanejament financer del sector públic valencià que compte, entre altres, amb la limitació i reducció de les despeses sumptuàries i propaganda, si no és per a informar els ciutadans de veritat dels serveis; en la retirada gradual i progressiva de la participació de la Generalitat en sectors no bàsics, com l'oci. I, en tercer lloc, en la reivindicació, que podem fer conjunta, d'un sistema de finançament per a esta comunitat que iguale els existents en altres comunitats autònomes de primer nivell. També en este aspecte li dic que té tota la meua col·laboració per a treballar junts, perquè crec que fa falta canviar el sistema perquè esta comunitat no isca més vegades perjudicada.

La transparència és fonamental en un sistema democràtic, senyor Camps. Per això, si no tenen res a amagar, que crec que no tenen res a amagar, permeta que es cree al si d'estes Corts una oficina de control pressupostari que ajude a millorar el control parlamentari de la gestió dels fons públics i de les inversions de la Generalitat i de les seues empreses públiques.

Durant la seua intervenció, senyor Camps, s'ha referit a algunes infraestructures que esta comunitat necessita, i no ha parlat d'altres temes al respecte que preocupen a molts ciutadans. En primer lloc, i sobretot, no ha parlat de la consecució d'inversions necessàries. Esta comunitat no ha estat ben tractada en les inversions de l'Estat durant els darrers anys i, per tant, resulta imprescindible invertir esta situació, especialment en el que fa referència a ports i aeroports, que han estat especialment maltractats. Tindrà tota la meua col·laboració per a possibilitar que així siga.

Quant a les comunicacions per carretera, no s'han de permetre ja més retards, com l'autovia central o de la Plana. I a més, en este tema cal prendre dos decisions importants que avui li propose. Primer, prioritzar les actuacions que corresponguen a la Generalitat per a evitar els punts negres en les nostres carreteres. Li recorde que els accidents de trànsit són la principal causa de mort en esta comunitat, i tots els esforços que fem en esta matèria seran pocs per a evitar drames humans i econòmics. I, en segon lloc, fa falta que torne a esta Cambra la discussió i aprovació dels grans plans d'infraestructures, siguen de carreteres o de ferrocarrils, per donar continuïtat a les línies d'actuació que la major part de vegades –i vosté ho sap– superen clarament les legislatures. Debat, consens si és possible, i acord per fer bé les coses.

Respecte a les comunicacions ferroviàries, volia fer-li tres reflexions. En primer lloc, el nostre grup estima imprescindible millorar el manteniment i la seguretat de les actuals línies ferroviàries, especialment en aquelles que puguem, i que puguem tindre competència en molt breu termini de temps, o que hi haja convenis signats, com el Xàtiva-Alcoi.

Tramvia. En segon lloc, vull instar-lo al desenvolupament d'una política ferroviària metropolitana i de rodalies que millore substancialment el servei. Em consta que vosté ha fet propostes, ha compromés actuacions, que hauran de tindre un tractament i que m'agradaria que en tingueren eixe que li he explicat. Que el portara a esta Cambra quan ho tinguera elaborat, que ho discutirem, que ho valorarem, perquè això afecta no a una legislatura sinó a diverses, i crec que és bo planificar en eixe sentit.

I, en tercer lloc, voldria referir-me a l'Ave molt breument. Em preocupa tant com a vosté. Però el que deu fer, i jo li ajudaré en el que puga, és que les inversions de l'Estat es facen de la manera més ràpida possible perquè este projecte important siga una realitat en l'any 2006.

En este tema, senyor Camps, ens juguem la competitivitat de la nostra economia també en altres espais. I per això resulta d'especial gravetat que el Ministeri de Foment haja renunciat a establir la connexió en ample europeu entre la Comunitat Valenciana i Catalunya o, dit en altres paraules, entre la Comunitat Valenciana i Europa. És una qüestió d'estat per a nosaltres, i espere que vosté sàpiga estar també a l'altura del que exigix la presidència de la Generalitat. No cal dir que em té també a la seua disposició per a fer front

comú en este tema perquè crec que és important. I si no és de veres això, anem a fer un esforç per a concretar que s'acabe quan abans eixa infraestructura, que també porta molts anys de retard.

Respecte al Pla hidrològic nacional, vull dir-li que ja han passat les eleccions i que no cal buscar responsables fóra del govern per a garantir que l'aigua siga un bé de què esta comunitat puga disfrutar en el futur. Només de vostés depén l'execució del Pla hidrològic nacional. Ja porten huit anys governant, d'ací a quatre en portaran dotze, temps més que suficient perquè assumisquen davant els ciutadans les seues pròpies responsabilitats de govern. Només li dic, només li dic que l'encabotament en temes d'esta transcendència no és el camí més adequat. Hui, més que mai, és necessari el consens. Jo li dic des d'esta trona que sempre hem estat a favor d'un pacte per l'aigua per a esta comunitat. L'inste a treballar conjuntament en la solució d'este problema amb seriositat i amb rigor. Però nosaltres volem de manera molt clara, tant com vosté, aigua per a esta comunitat. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Tant com vosté, senyor Camps.

Esta comunitat, senyor Camps, té grans reptes en matèria de medi ambient. En són molts, però només li'n mencionaré tres que em pareixen d'especial importància. L'ordenació del territori és una més entre les moltes promeses incomplides. Sé que va a entrar un projecte en esta Cambra. Tomen-lo a portar, discutim-lo i busquem espais d'acord per a aprovar una llei i un text que supose garantir el respecte al desenvolupament urbanístic i el respecte al medi ambient.

En segon lloc, voldria recordar-li la meua predisposició a arribar a un gran acord per a donar solució al problema que té esta comunitat en matèria de residus, en matèria de residus. Ja fa quasi tres anys oferírem un gran pacte i vam rebre la callada per resposta. Fa tres mesos vam poder constatar l'esclat social en algunes localitats valencianes, producte d'un problema que no està resolt. Des d'esta trona li reitere la nostra disposició a eixe pacte. Eixe pacte fonamentalment és un pacte de les forces polítiques, però també socials i econòmiques, amb el compromís de implantar criteris de sostenibilitat, amb un control públic adequat i, sobretot, amb la recerca de consens en la ubicació de les instal·lacions.

En tercer lloc, vull referir-me molt breument a la qualitat i sanejament de les aigües. I recordar-li la urgència amb què fa falta l'execució de totes les obres possibles en el riu Segura, de totes, i de les obres necessàries també perquè 300.000 valencians gaudisquen d'aigua potable en condicions i de qualitat.

Senyor president, senyories, a continuació voldria referir-me als tres pilars de les polítiques de l'estat del benestar. L'educació, senyor Camps, és l'instrument més poderós de les societats modernes per a aconseguir la igualtat real d'oportunitats. El problema és que vostés tenen poca credibilitat en estos moments en este tema. No se sap molt bé si per la seua incapacitat o pels problemes que han tingut de canvis de consellers. Han passat, recorde, fins a quatre canvis.

Però, en tot cas, amb vosté ha assenyalat, s'ha culminat el mapa escolar, encara que vosté sap que això no és cert. Però ni tan sols el mapa escolar seria prou... Ja sabem que per a l'any que ve hi haurà problemes d'escolarització en infantil, sobretot a la ciutat de València. Que els nostres

alumnes necessiten formar-se en noves tecnologies, que en molts casos no disposen; els llibres de text segueixen sent un desemborsament excessiu per a moltes famílies i el professorat manca de recursos, ajuda a la formació i el reconeixement social que es mereixen.

Per tant, considere que ens hem de prendre l'educació i formació dels nostres joves seriosament. I li assegure que estarem damunt de l'acció de govern per garantir una educació obligatòria de qualitat, integradora i no discriminatòria; la necessària formació continua de treballadors i empresaris per a la seua adaptació als canvis tecnològics i la incorporació de les noves tecnologies a tots els cicles formatius.

Les nostres universitats –per cert, que vosté no ha anomenat– són elements fonamentals en l'impuls de la nostra comunitat. Per això no podem deixar de recordar la situació financera en què es troben. És necessari un nou concepte de relacions de la Generalitat amb les universitats i, respecte a la seua autonomia, un nou sistema de finançament de les universitats que les situe en la mitjana europea. I és necessari un pla d'inversions amb caràcter plurianual, que cobreisca les seues necessitats més peremptòries. Sense estos recursos, les nostres universitats no podran afrontar els plans de convergència europea establits a Bolonya.

En sanitat ocorre el mateix. Vosté ha lloat la gestió del seu partit, quan els ciutadans i ciutadanes d'esta comunitat constaten greus problemes. Jo només vull recordar-li que mantenen un pla de xoc contra les llistes d'espera després de huit anys d'estar governant. Això no pot ser així. La nostra comunitat continua tenint menys llits per habitant que la resta de l'estat espanyol. I, en definitiva, les seues paraules d'humanització són paraules que estan bé però que han d'anar acompanyades d'actuacions. Farem un seguiment especial perquè creguem que la sanitat també és un element d'igualtat molt important.

Respecte a la política social, compartint amb vostés eixa preocupació que demostren de cara a les persones dependents; l'única cosa que li dic i li propose avui, ací, és que done un pas endavant i comprometa recursos econòmics suficients per a l'execució real i no virtual d'un pla integral de suport socio sanitari i especialitzat per a les persones majors dependents i les persones amb discapacitat.

Nosaltres estem disposats a acordar-lo amb el mateix esquema que he dit abans, un pla que inclús puga superar la legislatura, amb què estiguem d'acord i amb el qual n'hi haja el compromís de dotar-lo de recursos econòmics, perquè la veritat és que les famílies, els malalts, els discapacitats, les persones amb discapacitat, els majors i les seues famílies ja estan molt cansades de plans que després no van acompanyats de recursos i que no es poden utilitzar.

Respecte a la vivenda... Mire, estic d'acord que fa falta un fort impuls de polítiques de vivenda que ajude a reduir els preus i, sobretot, a donar oportunitat als joves que en estos moments tenen més dificultats. Jo, com li dia abans, m'agradaria que la seua aposta per les cent mil vivendes protegides, la seua aposta per les vivendes en lloguer fóra una realitat, fóra una realitat perquè seria bo per als ciutadans d'esta comunitat, i hauran de fer un gran esforç perquè això siga així.

I, finalment, vull referir-me al problema de la inseguretat ciutadana del que lamente que no haja parlat, perquè és un tema molt important i és un problema molt greu per a la

majoria de ciutadans d'esta comunitat. Li recorde que vosté ha estat delegat del Govern central a la nostra comunitat. Espere i desitge –i ho dic sincerament– que amb el temps haja recapacitat sobre este problema i desitge, com jo també, fer-li front. Fer-li front de veritat. Li ho dic de manera molt sincera i per això li propose també que seiem, que seiem a discutir amb lleialtat i amb la clara idea de vocació i servei a la ciutadania, i fem, si és possible, un text base, un document bàsic que ens permeta garantir tota una sèrie d'actuacions, que siguen actuacions compartides, un document que contemple polítiques actives que reduïsquen la desigualtat i incrementen la cohesió social especialment en el que fa referència als col·lectius amb risc d'exclusió i també a la població d'immigrants que té dificultats d'adaptació.

Un document que establisca els instruments necessaris de planificació i coordinació de les distintes forces i cossos de seguretat de l'estat i les policies locals en la línia del que està fent l'actual delegat del Govern, que permeta l'increment significatiu dels nostres efectius i del nombre de comissaries, que faça realitat una veritable policia autonòmica eficaç i potent, que assegure l'atenció que mereixen les víctimes del delictes.

La coordinació i l'esforç social i econòmic és necessari per fer front a la pitjor xacra de la nostra societat, la violència de gènere, que continua incrementant-se de manera desmesurada i que deu ser afrontada, sens dubte, mitjançant l'aprovació també d'una llei integral que emmarque en l'àmbit competencial de la comunitat totes les mesures d'actuació possibles. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Senyor president, senyories, el nostre grup desitjaria que amb vosté, senyor Camps, s'obri una nova etapa en la forma d'exercir el govern, sense abusos, sense prepotències. Però, com ja he anunciat al principi de la meua intervenció, no li podem votar com a president de la Generalitat, fonamentalment perquè el seu partit ha governat esta comunitat durant huit anys, i en el que respecta a la comunitat que volem i desitgem els socialistes n'hi ha molt amb què no estem d'acord. I perquè el projecte que hui ens ha presentat és clarament insuficient, entenem, per a posar esta comunitat on ha d'estar.

Al llarg de la meua intervenció he assenyalat una sèrie de temes que afecten el futur de la comunitat i li he suggerit mesures respecte a cadascun d'ells. Lamentablement en la seua no he pogut trobar les alternatives i solucions a estos problemes. Jo crec, sincerament, que la Comunitat Valenciana pot molt més, i vosté i el seu partit hui ens han proposat continuisme i alguna dosi d'autocomplaença.

En eixes condicions, el nostre vot només pot ser contrari a la seua investidura. Ara bé, li dic una cosa molt seriosament també: no s'equivoque, no s'equivoque i repetisca esquemes i actuacions del passat. Les seues propostes i promeses ara són compromisos. Aquells que compartim en benefici dels ciutadans i ciutadanes d'esta comunitat seran recolzats si l'estil i les formes de gestionar-los són acceptables des del punt de vista democràtic, però, com si es tractara d'auditors, estarem damunt per a exigir el seu acompliment.

Els que no compartim seran combatuts des de la serietat, el rigor i l'exercici net i transparent d'oposició amb alternatives sempre, alternatives, senyor Camps, que vénen avalades pels vots que hem aconseguit, que en són molts, que en són molts. Respecte-les com a propostes i alternatives d'ei-

xos ciutadans, que són ciutadans d'esta comunitat, i mai les tracte com a propostes i alternatives presentades pels seus adversaris polítics. Són aportacions, són alternatives i seran alternatives per fer d'esta una comunitat millor, més justa, més segura i més solidària.

Gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Pla.
Té la paraula el senyor Camps.

El senyor Camps Ortiz:

Gracias, señor presidente.
Señorías.

Señor Pla, esta mañana, en mi intervención, he intentado poner en marcha un debate de profundo calado político. Usted y yo llevamos muchos meses hablando de propuestas... –por cierto, yo de más propuestas–, de proyectos, de ideas, de iniciativas... en definitiva, de todo aquello que valoraban los ciudadanos de la Comunidad Valenciana en las elecciones autonómicas del 25 de mayo.

Hemos tenido la oportunidad durante muchas semanas, de transmitir a nuestros conciudadanos las ideas y los proyectos que queríamos poner en marcha y por eso, además, les pedíamos su confianza en esas elecciones autonómicas, que le recuerdo que más de una vez le exigía yo a su partido político que lo centrara en nuestra comunidad, que hablásemos de nuestra comunidad y que supiésemos que nuestra comunidad se estaba jugando políticamente su futuro. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Y ustedes quisieron hablar de otras cosas, posiblemente porque no tenían argumentos para rebatir lo que había sido una excelente gestión política, económica, social y cultural de nuestra comunidad (*remors*) durante todos estos años. Y posiblemente porque no había un proyecto de ilusión y de nuevo impulso desde el Partido Socialista para el futuro de nuestra comunidad.

Y de eso estuvimos hablando durante un montón de semanas. Y de eso los ciudadanos de la Comunidad Valenciana hablaron el 25 de mayo. Pues bien, lo que intenté esta mañana es, con mi discurso de debate de investidura, trasladarle inquietudes de calado político para, entre todos, seguir haciendo realidad nuestra comunidad y seguir haciendo posible que nuestra comunidad crezca en muchos ámbitos pero fundamentalmente en el ámbito político, que es de lo que se trata esta mañana en un debate de investidura.

Y usted me ha traído una propuesta de debate de investidura a la contra, a la contra. (*Remors*) Ha hecho usted algo así como un proyecto político de futuro...

El senyor president:

Por favor, señorías, les ruego respeten las intervenciones de los oradores.

El senyor Camps Ortiz:

...que no tienen que ver básicamente con lo que en estos momentos yo creo que forma parte de lo que debe ser el

debate de esta mañana en relación con lo que van a ser los próximos cuatro años, porque vamos a tener mucho tiempo, muchos días y muchas ocasiones para poder debatir de cosas en concreto.

Pero, en cualquier caso –fjese–, usted ha empezado diciéndome que espera que yo no me someta, no me someta a las decisiones de Madrid. Oígame, el primer sometimiento del Partido Socialista de la Comunidad Valenciana es decir que no al Plan Hidrológico Nacional. Eso sí que es someterse a Madrid, eso sí que es someterse a Madrid. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*). El primer sometimiento de un partido político que sin autonomía de decisión política sigue sin estar al lado de los intereses de los ciudadanos de la Comunidad Valenciana que exigen ese agua, que exigen ese plan y que exigen que sus políticos, sus representantes políticos, defiendan en todo lugar y en toda actividad política aquellos intereses que fundamentalmente tienen que ver con el presente y con el futuro de nuestra comunidad.

Defienda ese Plan Hidrológico Nacional, defienda con nosotros ese Plan Hidrológico Nacional, demuestre hoy aquí que usted no se somete a los intereses políticos de su partido a nivel nacional, que ustedes... (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*).

Me dice usted que no demos la espalda a los temas que afectan a nuestra comunidad. No hemos hecho otra cosa que estar precisamente del lado de los temas que afectan a nuestra comunidad, para ponerlos en marcha.

Hace ocho años tuvimos nosotros que llegar al gobierno para impulsar, entre otras cosas, la culminación de una infraestructura básica de comunicación. (*Remors*) Y ahora, y ahora, está en marcha, está en marcha –que no estaba en los planes de infraestructura de los gobiernos socialistas– la construcción del tren de alta velocidad. Desde una infraestructura básica de comunicación por carretera hasta una infraestructura básica de comunicación ferroviaria fundamental para entender el valor de un territorio que en estos momentos o está bien comunicado o lo va a estar a la altura de las grandes regiones europeas, invirtiendo en infraestructuras de comunicación de primera magnitud como, por ejemplo, el tren de alta velocidad.

¡Qué curioso que usted ahora me hable de los aeropuertos! Ustedes que se oponen al puerto de Castellón. (*Remors*) Pero, bueno, también es otra de las curiosidades de su intervención de esta mañana. Precisamente nosotros estamos de acuerdo en la inversión fundamental, en la mejora de los puertos, en la inversión fundamental en transporte ferroviario como la alta velocidad, en seguir culminando toda la red de infraestructuras fundamentales de comunicación externas e internas, externas e internas, recórrase la comunidad y se dará cuenta de la cantidad de inversiones que ha habido en materia de autovías y también en aquellas cuestiones que pueden seguir mejorando algunos espacios de nuestra propia comunidad.

Por lo tanto, si usted está de acuerdo en apoyar las inversiones de infraestructura fundamental para el futuro de nuestra comunidad, bienvenido a esta casa. Y, además, le digo más, y, además, le digo más. (*Remors*) Espero, espero... –a la casa de los que apoyan las infraestructuras de comunicación–, además le pido que no genere la más mínima duda o especulación respecto del tren de alta velocidad porque

usted me pide la comunicación, por cierto, no con Europa, somos Europa, sino con los países del norte de Europa. Y yo estoy completamente de acuerdo. Ese tren va a llegar a Castellón, se comunicará con Tarragona y, por lo tanto, tendremos nuestra comunicación con la red de alta velocidad francesa, sino que, además, le pido por favor que usted o sus compañeros de partido dejen de generar dudas, dudas sobre por dónde tiene que entrar o no tiene que entrar el tren de alta velocidad, porque, al final, el tren de alta velocidad es una infraestructura ferroviaria que necesita un espacio real para poder penetrar en el resto de las ciudades por donde tiene que ir pasando. Y lo que dicen ustedes es: “Sí al tren de alta velocidad, pero que venga por no sé dónde”. “Sí al tren de alta velocidad, pero cuidado con no sé qué”. “Sí al tren de alta velocidad pero estudiemos no sé qué cosa”. ¡Oiga, pongámonos de acuerdo! Si es una infraestructura fundamental para el futuro de nuestra comunidad (*remors*) decidamos entre todos no hacer de esta cuestión un debate estéril, un debate estéril.

Pues, lógicamente que se va a hacer, que esa infraestructura sea lo mejor posible, que entre en la ciudad de Valencia por el mejor sitio posible y que, además, sea de la mejor manera posible para afectar lo mínimamente posible a toda el área metropolitana. Tendremos que decir por dónde tiene que entrar, por alguna parte tiene que entrar, porque, igual que usted me está haciendo ese gesto, me lo podría hacer el alcalde de cualquier otro municipio, de cualquier otro municipio. Pero, en cualquier caso, yo creo que estas cuestiones que tienen que ser fundamentales no deben estar en el debate estéril de cosas que al final lo que hacen es obstaculizar que este tipo de proyectos se puedan poner en marcha.

Me dice usted que la democracia, entre otras muchas cosas, es hacer autocrítica. Pues no le he escuchado yo esa autocrítica. Si su proyecto político no ha tenido durante estos últimos años el apoyo de los ciudadanos de esta comunidad será por algo, por dos cosas fundamentalmente: una de ellas porque mucha más gente cree en nuestro proyecto político y, otra de ellas, es que posiblemente sus discursos políticos no están en lo que la gente piensa que debe estar para poder ser apoyados. Hagan ustedes también un poco de autocrítica, porque lo que ha hecho esta mañana aquí es generar críticas sobre la gestión del Partido Popular de estos últimos años avalada, avalada, por la mayoría de nuestros conciudadanos y, además, de un proyecto político que se pone en marcha y que he estado explicando durante un montón de semanas. Hagan ustedes autocrítica, que no les vendrá nada mal, ni a ustedes ni a la Comunidad Valenciana, porque es bueno que los proyectos políticos también se paren de vez en cuando y digan: “Bueno, en qué estoy fallando para no estar en lo que la gente quiere que estemos”. Y eso, creo que también puede ser muy interesante para que entre todos sigamos creciendo política y democráticamente, que es de lo que se trata, de estar a la altura de las circunstancias, de los anhelos y de las ilusiones de nuestros conciudadanos, porque todos somos necesarios, como he dicho, además, en mi intervención. La democracia es una cosa de todos. Aquí no hay ni vencedores ni perdedores. Todos formamos parte de un mismo proyecto político, el de nuestra comunidad, y todos somos necesarios en la suma de nuestros discursos para que nuestra comunidad siga creciendo.

Me ha hablado otra vez de las desinversiones en materias que parecen que no son básicas como las de ocio. Le tengo que recordar que más del 10% del PIB tienen que ver, entre otras muchas cosas, con sectores que tienen que ver con el ocio y que nuestra comunidad, por suerte, está muy bien posicionada precisamente en el sector turístico y en el sector de ocio y que, además, hemos hecho inversiones muy importantes para ganar más meses y para poder dar una oferta mucho más diversificada, muy seria, muy seria, que está dando unos muy buenos réditos, que genera mucho empleo y que genera mucha prosperidad.

Por lo tanto, ese camino también es un camino en el que no me va a encontrar. Creo que la apuesta por los proyectos apasionantes de futuro para seguir dándole valor a la oferta que tiene nuestra comunidad, que es muy importante, van a seguir contando con el apoyo de este presidente, si así lo decide esta Cámara en el día de hoy.

Me ha hablado usted de universidades. Dice: “No, usted no ha hablado de universidades”. ¡Oiga!, yo creé como consejero de Educación, con esta Cámara y con el gobierno correspondiente, y con el presidente Zaplana de presidente, una universidad que ustedes tienen recurrida en el Tribunal Constitucional. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Claro, no hemos hablado de universidades. Es que nosotros no hablamos de universidades, las ponemos en marcha, las ponemos en marcha. Y, bueno, no quiero seguir hablando porque es seguir ahondando en circunstancias que no corresponden a la mañana de hoy. Pero, ustedes, que lo sepan, por si no lo saben, por si no lo saben, tienen recurrida la Universidad de Elche ante el Tribunal Constitucional, el grupo parlamentario al que usted ha pertenecido hasta hace muy poco tiempo y que, entre otras cosas, con ese grupo parlamentario votó que no al Plan hidrológico nacional. (*Remors*) Pues, bien, está recurrido, (*veus*) está recurrido ante el Tribunal Constitucional.

En definitiva, señor Pla, yo esta mañana en mi intervención –y se lo vuelvo a reiterar en esta segunda intervención– le tiendo absolutamente, sinceramente, la mano para entre todos seguir haciendo posible este gran proyecto político que es el de nuestra comunidad. ¿Que hay cosas que seguir mejorando? Hay cosas que seguiré mejorando. ¿Que soy ambicioso para mi comunidad? Soy ambicioso para mi comunidad, en todos los ámbitos, en el de las infraestructuras, pero también y, fundamentalmente, en aquello que tiene que ver con la calidad de vida de nuestros conciudadanos.

Creo que hemos puesto encima de la mesa uno de los proyectos políticos en políticas sociales más ambiciosos que jamás se han puesto encima de la mesa durante todos estos meses, sobre todo basado en lo que han sido unas buenas gestiones en políticas sociales de estos años por parte de los gobiernos del Partido Popular. Hemos multiplicado por muchísimo el esfuerzo económico defendiendo aquellas cuestiones que tienen que ver con la calidad de vida de nuestros conciudadanos. Y vamos a continuar haciéndolo, porque es fundamental para entender –como he dicho en mi intervención– lo que significa una sociedad que prospera, que genera empleo y que genera expectativas. Todo tiene su razón de ser si esa prosperidad se reparte en más educación, en más sanidad y en mejores políticas sociales. Y entre todos tenemos que seguir consiguiendo que esta comunidad sea una comunidad donde sea cada día mucho más agradable

vivir, en donde se genere mucho empleo, mucho empleo, que es, además, lo que hemos conseguido entre todos durante todo este tiempo.

Por cierto, por cierto, las tasas de tem-po-ra-li-dad a las que ustedes hacen referencia en muchas ocasiones, le tengo que recordar que se ha bajado en muchísimos puntos gobernando el Partido Popular. Lo digo porque ya dejen ese discurso porque las tasas de tem-po-ra-li-dad y el trabajo precario yo creo que son, entre otras muchas cosas, elementos sustanciales para comprender lo que fueron los últimos años de gobierno socialista. Precisamente en las épocas de gobierno del Partido Popular se ha creado mucho empleo, empleo estable, empleo de calidad y empleo, además, para mujeres, para jóvenes y, en definitiva, para todos aquellos que han querido tener su puesto de trabajo en nuestra comunidad. Quinientas mil personas más trabajan en nuestra comunidad. Y sobre la base de esa generación de empleo le digo yo que entre todos, entre todos los miembros de esta Cámara y entre toda esta sociedad podemos estar lo suficientemente satisfechos y, además, podemos tener la ambición de alcanzar esa sociedad del pleno empleo en la que todos creemos y la que todos deseamos, el pleno empleo al servicio de las oportunidades vitales y personales de todos los ciudadanos de nuestra comunidad. El empleo da tranquilidad, el empleo da confianza y el empleo da seguridad.

Y para que eso sea así tenemos que seguir apostando por nuestro tejido empresarial, por nuestras pequeñas y medianas empresas, por la agricultura, por nuestros agricultores, en definitiva, por todos los sectores productivos que son en definitiva –como usted muy bien ha dicho en su intervención– los que generan expectativa de crecimiento y los que generan expectativa de crear puestos de trabajo. Por eso, políticas fiscales razonables, razonables como las de estos últimos años, que permiten que los empresarios tengan confianza en una administración que está a su servicio y no al revés: cuando ustedes gobernaban subían los impuestos; gobernando nosotros bajan los impuestos. Esta es una cuestión, también, que me parece capital para entender la distinción entre políticas económicas y fiscales del Partido Socialista y las políticas económicas y fiscales del Partido Popular. (*Remors*) Y eso da confianza. Y eso, además, también da la suficiente tranquilidad a los pequeños y medianos empresarios para seguir apostando por su negocio, por la ampliación de su negocio y por la apuesta por seguir renovando, entre otras cosas, posiblemente, las técnicas de producción que nos permitan tener productos mucho más competitivos en un mundo cada vez más globalizado.

Y le he dicho, y es verdad, que la ampliación de la Europa del Este es una cuestión que desde ya tenemos que empezar a valorar en su impacto en nuestra comunidad. Pero que para mí no es un problema, es un reto. Y ese reto, además, lo vamos a ganar, porque estamos en las mejores condiciones para poder ganar ese reto. Y además es verdad que hay sectores importantes de nuestra economía que en estos momentos pueden estar muy preocupados por la competencia que se genera en otros países, en terceros países. Y también van a tener, desde luego, a nuestra Administración a su lado para poder seguir creciendo plenamente, confiados, en sus opciones de futuro.

Todo eso es lo que queremos hacer en los próximos años. Todo eso, además, es lo que en mucha medida hemos

venido haciendo durante todos estos años. De todo eso hemos hablado durante la campaña electoral, que culminó el 25 de mayo, y todo eso es lo que los ciudadanos de esta comunidad han valorado el 25 de mayo y por eso, yo creo, que nos han dado el respaldo que nos han dado, que no ha sido pequeño, que no ha sido pequeño porque quieren que sigamos en ese camino de prosperidad, de progreso y de bienestar para todos.

Le tiendo, por lo tanto, la mano, como lo he hecho esta mañana, para seguir hablando de cuestiones que políticamente son trascendentales para el presente y para el futuro de nuestra comunidad. Le tiendo la mano para que planteemos desde el primer minuto, y no con papeles que se llevan, si es que no hace falta, no hacen falta papeles que se llevan y se ponen encima de la mesa, con tranquilidad y con serenidad para hablar de nuestro Estatuto de Autonomía, no sólo de mecanismos, ya se lo he dicho también en otras ocasiones, no sólo de mecanismos sino de nuestro modelo autonómico. ¿Qué tipo de Estatuto creemos que debemos tener en la España del siglo XXI dentro del marco constitucional? ¿Hacia dónde creemos que debemos crecer? ¿De qué manera tenemos que hacerlo y de qué manera tenemos que actualizar nuestro Estatuto de Autonomía, habida cuenta de lo que en estos momentos es una comunidad que nada tiene que ver con la de hace 20 años, con muchas, muchísimas competencias importantísimas en materia política o administrativa o de prestación de servicios públicos, y también una comunidad que en estos momentos tiene un papel fundamental para entender España y Europa. Porque nuestra comunidad hoy es una comunidad que es referencia para muchos territorios autonómicos y para muchas regiones europeas.

Y en ese camino, creo yo, tenemos que enfocar, con tranquilidad, pero desde el primer minuto, lo que tiene que ser la reforma de nuestro Estatuto, la reforma de nuestro instrumento político por antonomasia, para seguir trabajando en el futuro todos juntos.

Cuestiones que tienen que ver también con la reforma de nuestro Parlamento, lo he dicho esta mañana, lo ha dicho usted. Yo creo que es bueno que nos sentemos también y que veamos de qué manera podemos revitalizar nuestro Parlamento, que no es otra cosa que revitalizar el discurso y el debate político para que nos permita a todos nosotros aquí decidir sobre aquellas cuestiones, opinar sobre aquellas cuestiones y proponer sobre aquellas cuestiones que tienen que ver con nuestra comunidad y que preocupan, y que preocupan, en el presente y en el futuro a todos nuestros ciudadanos.

Y otro tipo de cuestiones. Me ha hablado usted de que no amplíe o no multiplique el número de altos cargos de la administración. Los secretarios autonómicos va a ser el nombre que en estos momentos tienen los subsecretarios y va a ser un escalón político, de decisión política y, por lo tanto, no (*ininteligible*) un escalón nuevo. Y los subsecretarios serán los que hasta ahora han sido los secretarios generales también, un escalón más, un escalón más, pero siguen siendo el mismo número de personas para darle un contenido político para una comunidad que ha crecido políticamente, de lo que tenemos que estar fundamental y absolutamente orgullosos. Hemos crecido todos políticamente mucho.

Y esa administración, que tiene que ser eficaz y eficiente al servicio de nuestros conciudadanos, también es la administración de una comunidad que ha crecido políticamente y tiene, por lo tanto, que hacer una propuesta de crecimiento político, de análisis político y de presencia política de esa administración. Por eso la idea de poner en marcha los secretarios autonómicos como un segundo escalón político de presencia y desdoblamiento de discurso y análisis político, de relación política, en nuestra comunidad y fuera de nuestra comunidad.

De estas y de todas aquellas cuestiones que nos interesan directa o indirectamente quiero que sigamos hablando en el futuro. Quiero que hagamos todos el análisis de en qué situación nos encontramos. Quiero que hablemos de la comunidad que realmente es, con sus problemas y con sus grandezas; de aquellas cuestiones que tienen todavía por delante que seguir mejorándose. Porque, como le he dicho, no tengo autocomplacencia, en absoluto. Desde luego es una de las cuestiones que jamás me han acompañado en mi vida y que, obviamente, como presidente de la Generalitat, no me acompañarán nunca. No quiero la autocomplacencia; quiero el trabajo, quiero el esfuerzo, quiero la tensión todos los días para seguir haciendo posible este gran proyecto político. Y más, si cabe, y más si cabe, si me corresponde ser presidente de la Generalitat, porque así lo deciden todos ustedes esta tarde. No hay autocomplacencia, hay análisis objetivo de lo que en estos momentos es nuestra comunidad.

Porque más les diré, más les diré. Es bueno que hagamos el análisis objetivo de las cosas tal y como ocurren y tal y como son, porque si hacemos un análisis objetivo de las cosas que no son nunca podremos hacer propuestas serias al servicio de nuestra comunidad. Por eso en mi intervención he dicho que no tenemos que seguir hablando de una comunidad que ya no es, que ya no existe, que ya no existe, discursos del pasado que no nos llevan al futuro. Hablemos de las cosas que existen, de las cosas buenas y de las cosas que no lo son tanto. Hablemos de las cosas que ocurren en nuestra comunidad en estos momentos y apostemos por el futuro de nuestra comunidad desde la comunidad que tenemos, que es una gran comunidad; que hemos crecido todos mucho y además, yo creo, es lo que esperan los ciudadanos de lo que tengamos que hacer aquí todos los días en esta Cámara en donde estamos todos los que representamos los anhelos y las ilusiones de los ciudadanos de nuestra comunidad.

Mano tendida, todos los días, para con absoluta lealtad trabajar y pensar en el presente y en el futuro de nuestra comunidad. Sólo le pido, sólo le pido que cuando comencemos a hablar no empiece a decirme cosas que no son, cosas que no son; que no me busque del folio en blanco el punto negro, porque entonces no nos ponemos a trabajar en conjunto por un proyecto de futuro. Yo sé dónde están los puntos negros en el folio. Usted también debe saberlo. Hablemos del punto negro del folio en blanco, pero digamos también que el folio en su gran mayoría es blanco, porque si no nos centramos en cosas que no preocupan y que no ocupan a nuestros conciudadanos.

Y es importante, y se lo digo en serio, es importante que todos hagamos análisis de nuestros proyectos políticos. Nosotros lo hemos hecho, nosotros lo hemos contrastado con nuestros conciudadanos el 25 de mayo. Los ciudadanos

nos exigen más prosperidad, más trabajo y más esfuerzo para nuestra comunidad. Ustedes también. Han contrastado su proyecto político con los mismos ciudadanos y posiblemente les han dicho que hagan el análisis necesario de su proyecto y discurso político para acompañarlo a esta nueva situación política, porque es bueno que todos acompañemos nuestros ritmos y nuestros discursos. Porque todos somos necesarios en este proyecto y porque es bueno que entre todos sepamos dónde estamos y a dónde queremos ir.

Eso es lo que he intentado esta mañana con mi discurso en el debate de investidura. ¿Podríamos entrar en cuestiones en concreto? Podríamos entrar. Lo hemos estado haciendo durante un montón de meses, señor Pla, durante un montón de meses. Y lo vamos a seguir haciendo en los próximos meses, claro que sí, claro que sí. Lo que quería abrir era una reflexión respecto de lo que, desde mi punto de vista, es en estos momentos una situación excepcional de nuestra comunidad; lo que desde mi punto de vista es una situación, además, extraordinaria de nuestra comunidad en relación a otras épocas, a otras épocas. He hecho una relación allí de entradas de nuestra comunidad en distintos siglos y la verdad es que, desde el punto de vista comparativo, pues en estos momentos tenemos recuperadas muchas cosas que vale la pena seguir trabajando por ellas.

Tenemos todos un futuro esperanzador, tenemos todos la opción de hacer de nuestra comunidad una gran comunidad, tenemos todos la opción de servir a una gran comunidad autónoma y a una gran región europea. Las grandes líneas estratégicas están puestas en marcha. Y entre todos, yo creo, podemos conseguir impulsar que esas líneas estratégicas sean una realidad. Y sobre esas líneas estratégicas seguir trabajando.

Decir hoy aquí, decir hoy aquí, en nuestra comunidad, que podemos alcanzar el pleno empleo, no sólo es una proclama, señor Pla, es que estamos en una comunidad que puede garantizar a todas las mujeres, a todos los hombres y a todos los jóvenes de nuestra comunidad un puesto de trabajo. Y sobre la sociedad del pleno empleo, trabajo estable, trabajo de calidad. Y sobre el pleno empleo, más confianza y más opciones de futuro. Y sobre el pleno empleo, más prosperidad. Y sobre más prosperidad, más educación, más sanidad y más políticas sociales. No es una proclama, señor Pla, es una necesidad a la que voy a dedicarle todo el esfuerzo del mundo en los próximos meses.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Camps.
Té la paraula el senyor Pla.

El senyor Pla i Durà:

Senyor president.
Senyories. Gràcies.

Mire, senyor Camps, jo li agraiïc les consideracions que fa respecte al paper que els ciutadans exerciren democràticament i que, evidentment, marquen la situació en la que estem. És a dir, ningú li nega legitimitat democràtica ni suport dels ciutadans. L'ha tingut vosté i està claríssim.

Però això no significa, i això és obvi, que en un debat d'investidura no hàgem de plantejar temes que estan pendents, i poder o intentar contribuir que, en definitiva, les aspiracions, les necessitats que altres ciutadans han reflectit en la nostra candidatura tinguen una constància en este sí, no en la campanya electoral.

Vosté m'ha dit: "Hem parlat de moltes propostes, avui no es tractava de fer propostes". Com que no es tracta de fer propostes? En la campanya electoral un discuteix, un fa propostes, però evidentment la Cambra en la que hui ens trobem és l'espai democràtic on el que un ha presentat com a oferta electoral que ha tingut un suport i un recolzament per part d'una sèrie de ciutadans, tinga també trasllat, i puga ser contrastat en les altres forces polítiques.

Per tant, jo no li negue cap legitimitat, ben al contrari. Però m'haguera agradat que en este debat d'investidura, vosté, a més d'haver mirat el futur com el mirem tots, en optimisme, haguera sigut capaç d'haver fet un diagnòstic també un poquet més acurat en alguns temes, que van –encara que vosté no vulga–, van a condicionar-mos que eixe futur siga millor o pitjor. I això és molt important.

I no li he escoltat cap paraula en temes que per a mi són fonamentals. I no és que vulga posar punts negres sobre un foli en blanc, ben al contrari. El que estic dient-li és que perquè eixe full siga completament blanc en el futur més immediat hem de començar a esborrar alguns punts negres que sí que existeixen. Que podem mirar cap a un altre costat. Però que estan ahí. És a dir, que la productivitat... (*aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) que la productivitat que té esta comunitat està deu punts per baix de la mitja a Espanya, per a mi només que és un motiu de preocupació i deu ser per a vosté també. Perquè això evidentment posa en risc la competitivitat, i per tant, posa en risc el full en blanc.

Si vosté no vol vore-ho, doncs no, jo crec que no estem dient res que siga contradictori. Vosté és conscient que en esta comunitat, a pesar de l'optimisme que hem de tindre entre tots, perquè tenim una comunitat que s'ho mereix, una comunitat potent, forta, en capacitat d'emprendre, en capacitat de generar riquesa. Val. Tenim tots optimisme i som optimistes els valencians. Però vosté ha de reconèixer que n'hi ha una realitat que fa que esta comunitat en estos moments tinga la productivitat deu punts per baix de la mitja. I això va a restar competitivitat sens dubte, en eixe futur als valencians.

A mi em deia un empresari, mire, vaig a posar un exemple molt clar. Estem en la pitjor crisi del tèxtil de fa molts anys. Diu: "eixirem d'ella". Clar que eixirem d'ella. Clar que eixirem d'ella. Clar, com altres vegades hem eixit. Perquè els valencians som gent en capacitat d'emprendre, en força, en iniciativa. I jo l'única cosa que dic és que fem tot el possible perquè la Generalitat estiga junt als empresaris, als emprenedors, perquè evidentment el futur siga molt millor i tinguem el full en blanc. No ho mire en negatiu, mire-ho en positiu.

Si tenim un 0,7 del nostre PIB en investigació, desenvolupament i innovació, això és una realitat inqüestionable. I és un element més perquè la competitivitat de les nostres empreses puga ser millor o pitjor en el futur. Estem d'acord o no? Perquè clar, si no estem d'acord en eixes coses tan bàsiques és que no estem en la realitat.

Quin és el desig i és el compromís que jo avui ací en un debat d'investidura li he fet? Que si vosté és escollit membre d'esta Cambra, s'asseiem per a planificar i pactar en totes les forces polítiques un gran acord que situe o eleve el llistó de la nostra inversió pública i privada en I+D+I, per a arribar a la mitjana espanyola. Estic dient alguna barbaritat? Crec que no. Crec que no.

Crec que és necessari que fem un esforç entre tots, per a aconseguir que la investigació, desenvolupament i innovació, estiga com a mínim en la mitjana espanyola en un termini curt, i que intentem aplegar a la mitjana europea. I això ha de ser producte d'un gran acord i un pacte polític i social. Perquè al final la iniciativa pública no és sols la que tira, ha d'anar la iniciativa privada. I què hem de fer? I què és el que li demane? Que posen des de la Generalitat tots els mecanismes, que arbitren totes les possibilitats i fórmules, perquè les nostres empreses s'incorporen a l'I+D+I, s'incorporen a la nova societat del coneixement i les noves tecnologies. Perquè tenim elements que fan que, diguem, vulguem o no, n'hi ha un puntet negre. Perquè siga blanc hem d'intentar fer el possible per a llevar-lo.

Un puntet negre és que la facturació de les empreses valencianes d'informàtica i telecomunicacions suposa aproximadament només l'1% del total nacional. I que en estos moments empreses valencianes que utilitzen comerç electrònic estan al voltant del 14%, quan en altres comunitats autònomes estan en el 24, en el 25, i la mitjana espanyola és el 20. D'això estic dient.

Què és el que ha de fer la Generalitat? Fer un esforç, i fer un esforç que jo hui ací li he posat damunt la taula que siga compartit. Perquè per a mi este tema és un tema de futur de tots els valencians i valencianes. I per això vull situar-ho fora del debat polític, i que no vinga ací jo a dir-li vosté si invertim més o menys en el futur. Posem-ho damunt la taula perquè este és un tema d'estat. Com ho és el tema de residus.

Podem mirar cap a un altre costat, però tenim un problema que resoldre, perquè la veritat és que el conflicte que hi ha en moltes poblacions es deriva d'una situació que hem d'abordar de manera conjunta, perquè un tema del que és la ubicació d'una planta de tractament no supose que tiren a un alcalde seu i en posen un nostre o al revés, que és el que està passant en estos moments. I hem de ser capaços d'arribar a acords en eixos temes. I des d'eixa perspectiva li he apuntat jo la necessitat d'estendre-li la mà i de fer possible que les coses vagen en eixe camí.

I mire, no he vingut ací a criticar-li el tema de les infraestructures. He vingut a dir-li, fonamentalment, que siguem conscients que encara que mirem cap a un altre costat n'hi ha temes que per a mi són fonamentals i bàsics que estan pendents de resoldre. És a dir, jo no he posat cap ombra de dubte ni en l'Ave ni en el corredor mediterrani, en absolut. Li he dit que vull eixe Ave. Una altra cosa ben distinta, senyor Camps, és que el Govern Valencià, i ahí jo crec que hem de ser capaços tots de posar-se junts, el Govern Valencià ha de fer el possible perquè el que és la definició concreta de les infraestructures afecte menys al que és l'espai sociopolític i econòmic de les comarques del País Valencià.

I que el Ministeri de Foment siga conscient, a l'hora de prendre mesures, que evidentment sempre tenen components tècniques, que evidentment sempre tenen components

de complexitat, tinguen en compte, i això ho ha de fer el Govern Valencià, tinguen en compte les realitats socioeconòmiques, culturals de la nostra comunitat, perquè comarques senceres no es partisquen en dos, com pot passar en la Vega, perquè l'entrada a València siga la millor. Ningú ha posat en dubte res. L'única cosa que hem dit és que pensem que el millor perquè l'Ave no afecte al teixit, a l'estructura, a la realitat socioeconòmica de l'Horta, és que es faça d'una altra manera el plantejament. Jo crec que això és reflexionar pensant en la gent i en el futur de la gent.

I mire, nosaltres hem recolzat l'aeroport de Castelló, per tant no és de veres això. Però també la realitat... l'hem recolzat, però haguérem volgut que fóra públic; vostés l'han fet privat, dóna igual. Però també hem constatat la realitat que tenim una baixa inversió de l'Estat en el que són els dos grans aeroports d'esta comunitat, senyor Camps. Vosté sap com està la situació de l'aeroport de València, i vosté sap que l'aeroport d'Alacant, peça fonamental per a un dels sectors –evidentment que compartisc en vosté– més importants d'esta comunitat com és el turístic, porta quasi quatre anys de retard en el que és l'aplicació del pla que en el seu dia es va elaborar per a ampliar i modernitzar un aeroport que és una peça fonamental per al futur d'esta comunitat.

I jo crec que això és una realitat que hem de ser possibles d'explicar a la gent i de trencar eixa idea que tenim que perquè s'explique una cosa estem intentant boicotejar-la. No és això. Ací fa falta fer un esforç important perquè això siga possible.

Un incís. Ni vosté, ni el seu govern, ni el senyor Zaplana, poden atribuir-se el que no és. És a dir, poden atribuir-se que al final vostés foren els que signaren el decret que, per cert, recorreguérem. Però, evidentment, en esta mateixa tribuna l'aleshores president de la Generalitat, Joan Lerma, va anunciar una proposta que és del govern socialista que era fer una universitat a Elx. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

L'únic problema, ho dic, li refresque la memòria, l'únic problema és que quan vostés entraren al govern, quan vostés entraren al govern, perquè com han fet en altres coses pensaren que tenien una idea millor, feren una segregació que va ser recorreguda. La forma de fer la universitat és el que ha estat recorregut. Però evidentment, nosaltres érem conscients... (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Nosaltres érem conscients de la necessitat d'una universitat al sud, com fórem conscients de la necessitat de la Universitat Jaume I de Castelló, i com hem estat sempre conscients de la necessitat de recolzar les nostres universitats. (*Remors*)

Per cert, jo crec que podem coincidir en la necessitat de les paraules que ens porten a un punt. Vosté governa –perdó, senyor Camps, perquè crec que és important– crec que ja va sent hora que vosté i el seu partit deixen de fer demagogia en el tema del Pla hidrològic nacional. Per favor, crec que ja va sent hora. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Anem a vore. Un segon, un segon. Vostés no poden entendre que el Partit Socialista i qui els parla tinguen una proposta alternativa que puga ser tan respectuosa com la seua? Poden entendre-ho o no? (*Remors. Veus*) Pareix que no. Primer tema.

Segon tema. Vosté, senyor Camps, hui governa el seu partit, governa a Madrid, governa o governarà en esta comu-

nitat... Mire, al Parlament Europeu la principal força política que hi ha en estos moments al Parlament Europeu és el Partit Popular europeu; dins del Consell europeu, format pels presidents i primers ministres, avui la majoria conservadora és una majoria més gran que la nostra. Per tant, si vostés creuen que eixe Pla hidrològic nacional, que han aprovat en contra del consens i en contra de l'opinió de tots, pot anar endavant, no tiren les culpes als altres. Facen-lo. Ja està bé!. Crec que ja està bé. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

I per acabar, i per acabar, allò de l'abaixada d'impostos i generació de riquesa. Mire, poden baixar tots els impostos. Si baixen el de successions per a primar les grans fortunes, continuaran fent el que han fet fins ara. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Baixen l'impost de successions sempre i quan hi haja continuïtat en l'activitat, que això també ho hem proposat nosaltres i ho hem defensat. Vostés poden llevar l'impost de successions sempre i quan això comporte que no isquen beneficiats uns en contra dels altres. Ahí tenen la nostra proposta i el nostre acord.

Però això no és suficient per a donar confiança i seguretat al que són els sectors productius. Vosté ha parlat de l'agricultura. Mire, hem perdut renda agrària des de fa set anys, i hem perdut llauradors. I és veritat que hi ha una oportunitat ara en l'Europa de l'est. Agarren vostés...

El senyor president:

Señor Pla, por favor, vaya finalizando.

El senyor Pla i Durà:

Acabe.

Agarren vostés, de veritat, este tema seriosament. Ja haurien d'estar obrint espais perquè els nostres llauradors, aquells que comercialitzen les nostres taronges, estigueren ja en els països de l'est, que és l'oportunitat bona que tenim. Però facen-ho ja.

I per una altra banda, i per anar acabant, si vosté de veritat creu en Europa, dote l'oficina europea, dote la xarxa eixa de què ha parlat i done impuls a les polítiques de la Generalitat en Europa perquè els llauradors i els empresaris no hagen d'anar a soles a defensar els seus productes i a defensar, en definitiva, als valencians. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Pla.
Té la paraula el senyor Camps.

El senyor Camps Ortiz:

Gràcies, senyor president.

Senyor Pla, quan deia abans el canvi de discurs polític, precisament quan parle vosté dels impostos de successions, deixeu vosté de parlar de les grans fortunes. Això és un discurs més d'altres llocs ideològics, no d'un partit modern, no d'un partit modern. (*Veus*) I a això em referia.

Eso es lo que quería decirle a usted: que cuando hable de estas cuestiones, hable, (*remors*) hable sin la atadura ideoló-

gica de proyectos políticos anclados en el pasado. Porque si cada vez que traemos una propuesta usted me va a hablar de las grandes fortunas —que yo no conozco, no sé si usted las conoce, que yo no conozco—, ustedes no renuevan el discurso. Y es una pena, es una pena. Porque el impuesto de sucesiones al final beneficia a esos pequeños patrimonios creados a lo largo de toda una vida, que en muchos casos los padres o las madres piensan que cuando van a heredar sus hijos, por los impuestos determinados, en este caso el de sucesiones, pueden perder parte de ese patrimonio. A esas personas me refiero, es decir, a la mayoría de los ciudadanos de nuestra comunidad. Bueno, pues esta era una cuestión respecto de lo que puede ser un discurso del presente y del pasado, que les decía que me parecía que era interesante que hiciesen también ese análisis. Que se está hablando de una sociedad completamente diferente a la que a veces, me da la sensación... o de la que ustedes hablan.

Respecto de los talantes. Fíjese, fíjese, me dice usted que ustedes han recurrido la Universidad de Elche porque no les gustó la forma de poner en marcha la Universidad de Elche. Yo he preguntado, porque la verdad tenía alguna duda temporal. ¿Nosotros recurrimos la Universidad Jaume I de Castellón? (*Remors*) ¿La hicieron los socialistas? (*Remors*) ¿Por qué? Porque para nosotros lo importante es la universidad, la universidad, (*aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) no la demagogia, no la demagogia. (*Remors, veus*)

El senyor president:

Por favor...

El senyor Camps Ortiz:

Este es un talante de oposición, cuando se estaba en la oposición. Lo que les pido a ustedes es que cambien los talantes....

El senyor president:

Por favor, por favor, señores.

El senyor Camps Ortiz:

...porque las universidades son de todos.

El senyor president:

No puede ser que cada uno de ustedes pretenda contestar al orador...

El senyor Camps Ortiz:

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

...Y lo están haciendo ustedes constantemente.

El senyor Camps Ortiz:

Gracias, señor presidente.

El señor president:

Ustedes ya tienen su portavoz.

El señor Camps Ortiz:

Una voz, una voz y una portavoz.

El señor president:

Por favor.

El señor Camps Ortiz:

Vamos a ver. Lo que les decía, lo que les decía es que ese talante de oposición es el que marca claramente lo que me parece a mí es el talante que les estoy pidiendo que tengan en relación a las políticas que pongamos en marcha. Lo importante es la universidad, señor Pla. Si usted recurre la universidad porque no le gusta o porque no la han hecho ustedes, entonces están yendo contra la propia universidad.

El tema del agua, que también yo creo que es un tema bastante interesante. (*Veus*) ¿Es importante el agua para todos...?

El señor president:

Señor Eduardo Vicente, y señor Godoy, los dos desde ahí, desde la última fila, no puede ser que, como niños pequeños, estén tratando de hacer lo que hacíamos en el colegio. (*Remors*)

El señor Camps Ortiz:

El tema del agua, el tema del agua, señor Pla. Coincidimos todos que necesitamos agua. Para beber, para regar, en definitiva, para el futuro de nuestra comunidad y para el futuro medioambiental de nuestra comunidad. Si tenemos un Plan hidrológico nacional aprobado por las Cortes Generales; si ese Plan hidrológico nacional ha sido aprobado por la comisión nacional del agua prácticamente por la totalidad de sus miembros, en los que hay, aparte de representantes políticos, también representantes de regantes, de agricultores, de todos los territorios autonómicos, etcétera; si ese plan se pone en marcha, ¿a qué viene que durante estos dos últimos años ustedes estén permanentemente obstruyendo que ese plan se ponga en marcha? ¿Que es un plan que no han puesto ustedes en marcha? ¿Que es un plan que en estos momentos es un plan puesto en marcha por un gobierno del Partido Popular? ¿Ese es el problema del plan? (*Remors*)

Yo les he dicho que estoy dispuesto a con ustedes defender este plan. Quiero que todos juntos defendamos el agua que necesitamos, y este plan, todos juntos. Pero ustedes permanentemente obstruyen que este Plan hidrológico nacional sea una realidad. Y eso no es demagogia, porque eurodiputados nacidos en esta comunidad, socialistas, están haciendo, y han hecho, lo imposible para que ese plan no sea una realidad. Compañeros suyos socialistas, (*remors*) compañeros suyos socialistas en otras comunidades autónomas, hacen lo posible y lo imposible para que ese plan no sea una

realidad. Por eso nosotros no hacemos demagogia. Hacemos defensa legítima de los intereses de esta comunidad, defendiendo aquí, y donde haga falta, el Plan hidrológico nacional. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Con su obstrucción, con su obstrucción.

Y sobre ese plan, sobre ese plan, no solo la necesaria agua que tenemos que tener para poder garantizar nuestro futuro, sino un cambio cualitativo de las decisiones del Estado en relación a nuestra comunidad. Es la primera vez, es la primera vez que el gobierno de España toma una decisión de tanta envergadura, beneficiando directamente a nuestra comunidad y casi singularmente a nuestra comunidad. Es la primera vez, es la primera vez que se suman además inversiones de infraestructuras fundamentales, como el tren de alta velocidad. Es la primera vez que ha habido reformas económicas y fiscales, en toda nuestra historia, en toda nuestra historia, que beneficien directamente precisamente al tejido productivo, a las pequeñas y medianas empresas, que en nuestra comunidad han podido crecer gracias a políticas fiscales y económicas puestas en marcha por el gobierno de España.

Es la primera vez. Porque en otras épocas las políticas económicas y fiscales castigaban duramente al tipo de empresa, al tipo de comercio, al tipo de industria que tenemos en nuestra comunidad. Y es la primera vez, y es la primera vez, hablando de agricultores, que todos juntos, que todos juntos, la administración autonómica y la administración del Estado, han defendido nuestros intereses agrícolas haciendo posible que las clementinas vayan a los mercados correspondientes. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Juntos, juntos defendiendo el mismo interés, junto a los agricultores.

Fíjese, efectivamente, quiero hablar de los puntos negros del folio en blanco, que es lo que le decía antes. Pero no podemos estar mirando solo los puntos negros porque perdemos la perspectiva de lo que somos, una gran comunidad. Si nos fijamos solo en los puntos negros, si hablamos solo de los puntos negros, si de los puntos negros hacemos la realidad y la fotografía de esta comunidad, nunca tiraremos hacia adelante. Y eso es lo que me parece son los discursos del pasado, de una comunidad que ya no es, que es otra comunidad, que esto ha cambiado, que es dinámica, que es poderosa, que es vigorosa, que tiene opciones de futuro, que tiene interlocución en España y en Europa, que tiene presencia y que se cuenta con ella para tomar las decisiones en estos momentos que se puedan adoptar a nivel nacional. De esa comunidad quiero hablar, de esa comunidad quiero seguir hablando y por esa comunidad quiero seguir trabajando en los próximos años, mejorando todos los días todo aquello que haga falta que se siga mejorando, lógicamente, lógicamente.

Pero más le diré. Fíjese. Si nosotros somos conscientes de que una economía como la nuestra tiene que prosperar, si nosotros somos conscientes de que una economía como la nuestra tiene que progresar, tiene que generar empleo, tiene que generar riqueza, tendremos más posibilidad para tener interlocución y defender nuestros intereses. Una comunidad que no crece, una comunidad que no es rica, una comunidad que no progresa, una comunidad que no tiene futuro, no se sienta en las mesas donde se toman las decisiones en España y en Europa. Una comunidad como la nuestra, poderosa,

vigorosa, con voz propia, con futuro y con dinamismo, tiene opciones de sentarse en las mesas donde se toman las decisiones, en la conformación de la voluntad de las decisiones en España y en Europa que nos afectan directa e indirectamente. De esa comunidad es de la que quiero que hablemos. Esa comunidad es por la que quiero que sigamos trabajando y esa es de la comunidad que yo creo que tenemos que partir en los próximos años.

¿Habrà cosas que solucionar? Hay cosas que solucionar. ¿Habrà cosas que poner en marcha? Hay cosas que poner en marcha. Claro que sí, señor Pla. Pero, hablemos de esta comunidad. Hablemos de la comunidad que tenemos en estos momentos para gestionar políticamente nosotros y ustedes. Todos juntos tenemos que hacer de esta comunidad una gran comunidad. Y es lo que esta mañana le he brindado en mi primer discurso, en el discurso del debate de investidura. Entre todos juntos podemos hacer de esta comunidad una gran comunidad, si alejamos los discursos pesimistas del pasado de una comunidad que no existe, si sabemos todos que con el optimismo también se tiene discurso político de diferenciación.

Yo no le digo que diga que sí a lo que proponamos. Yo no le digo que diga que sí a todo lo que hacemos. Yo no le digo que diga que todo va bien. No se lo digo, señor Pla. Lo que le digo es que desde el optimismo también se puede construir una gran oposición política en nuestra comunidad. Desde la realidad de la cosas se puede construir una gran oposición en nuestra comunidad. Y nos hace falta, señor Pla, que todos juntos con ese optimismo y con realismo construyamos una gran comunidad políticamente fuerte, políticamente vigorosa, con un grupo parlamentario mayoritario dispuesto a hablar con un grupo de oposición dispuesto a sumar el esfuerzo para hacer de esta comunidad en su debate político y en la realidad del día una gran comunidad.

Eso es lo que le digo, señor Pla. Y creo que entre todos podemos hacerlo. De eso quería hablar yo esta mañana precisamente, de las cuestiones que nos pueden hacer a todos juntos consolidar un gran proyecto político. Los proyectos políticos, señor Pla, ¿son las cuestiones concretas? Lo son. ¿Son las iniciativas concretas? Lo son. ¿Son las propuestas? Lo son. Pero, también es el debate político y el análisis político de la realidad de nuestra comunidad. Eso también es hacer una gran comunidad.

¿Es importante hablar de los residuos sólidos? Es importante. ¿Es importante hablar de las infraestructuras de comunicación en las cercanías? Es importante. ¿Es importante que hablemos de aquellas cosas que afectan directamente a nuestros conciudadanos día a día? Es muy importante. Pero, también es muy importante que entre todos costeemos un gran proyecto político porque somos nosotros, los que estamos en esta Cámara, nosotros somos los que hacemos realidad esta comunidad políticamente hablando, somos los que están esperando los ciudadanos que hablemos, creemos y generemos discursos políticos en defensa de nuestros intereses.

Y de esa comunidad con un gran discurso político es de la comunidad que entre todos creo que podemos alcanzar para poder seguir alcanzando grandes metas: el pleno empleo y la posición política más vigorosa y de más liderazgo que jamás hayamos soñado.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Camps.

El Pleno de suspenso hasta las cuatro y media. Ruego a los diputados y diputadas que seamos puntuales.

(*Se suspén la sessió a les 14 hores*)

(*Es reprén la sessió a les 16 hores i 37 minuts*)

El senyor president:

Es reprén la sessió.

Té la paraula el representant d'Esquerra Unida-L'Entesa, l'il·lustre diputat en Joan Ribó i Canut.

El senyor Ribó i Canut:

Bona vesprada.

Senyor candidat, no podem començar aquest debat sense saludar-lo pel resultat electoral del seu partit que el durà, sens dubte, a la presidència de la Generalitat. En un sistema democràtic els votants situen a cadascú en el seu lloc i només cops d'estat amb les armes o amb el talonari de xecs canvien aquesta decisió. Per això, esportivament volem començar aquesta intervenció felicitant-lo.

A nosaltres ens toca la tasca d'oposició, tasca que anem a realitzar de manera seriosa, de manera ferma, des del paradigma d'un treball constant per millorar els nivells de llibertat, de solidaritat, amb els més desfavorits de respecte als drets humans. Volem reiterar un principi important per a nosaltres: tots els drets humans per a totes les persones.

Per a Esquerra Unida-Els Verds-L'Entesa això obliga a plantejar-se la distribució més justa de la riquesa, la superació de les desigualtats socials i territorials, la societat valenciana de plena ocupació –de veritat–, l'ajuda als sectors més marginats de la nostra societat, la reconversió ecològica dels sectors productius, la cooperació amb els pobles menys desenvolupats que nosaltres.

Pensem que els valors ètics de la solidaritat, del respecte als drets humans, de l'harmonia amb el medi ambient, s'han de desenvolupar amb una gestió de les institucions honrada, austera i transparent.

Ens comprometem a contribuir al desenvolupament de les institucions d'autogovern valencià que encapçala la Generalitat i salutem la seua voluntat manifestada aquest matí d'acceptar propostes de l'oposició. Volem deixar palesa la nostra voluntat de col·laboració en temes que podríem anomenar d'estat, en temes que estiguen per damunt de la disputa política pel seu interès general.

I comencem per l'Estatut. El passat dilluns, el nostre grup va presentar una sol·licitud de constitució de la ponència de reforma de l'Estatut d'Autonomia. Ho vàrem fer només acabades de constituir aquestes Corts per a ressaltar que ja no podem continuar d'aquesta manera. Hem complert vint anys d'Estatut i per a definir-ho ràpidament podem afirmar que tenim competències de primera però continuem patint un pes polític i un Estatut d'Autonomia de segona divisió.

Hem revisat el debat d'investidura de fa quatre anys i les promeses del seu antecessor sobre aquest tema. Com diuen els italians, *parole, parole*. En valencià ho podem dir d'una

altra manera: moltes paraules però de forment ni un gra, ni un gra.

Senyor Camps, vosté ha parlat reiteradament del tema estatutari. I li preguntem: va a complir les seues promeses en aquest tema diferenciant-se del seu predecessor? Li ho pregunte d'una altra manera: té vosté pes polític en el seu partit tant a nivell de país com a nivell estatal per a avançar en una reforma estatutària que vaja més enllà de la simple operació cosmètica? El van a deixar avançar per damunt de les concepcions centralistes i de *Santiago y cierra España* que defensa el seu partit en Madrid?

Mire, fa falta modificar l'Estatut. Per exemple, per poder dissoldre les Corts com les comunitats autònomes històriques en alguns moments. Fa falta modificar el mínim del 5% per accedir a les Corts. No és democràtic deixar percentatges importants de votants sense representació mitjançant la norma electoral més restrictiva de tota Espanya, la que tenim aquí.

Senyor Camps, li demane seriosament que ens posem a treballar ja en el tema. Fa quatre anys, altres partits tenien algun dubte. Ara, els dubtes només són del seu partit i vosté serà l'únic responsable si es tornara a repetir, per casualitat –que no voldríem–, la situació de bloqueig sobre aquest tema.

Un altre tema de caràcter institucional, la reforma del Reglament de les Corts, davant la qual vosté ha plantejat compromisos concrets en el funcionament. No li descobriré res si li dic que estem descontents, descontents, de veritat, del funcionament de l'anterior període legislatiu i de l'ús abusiu i prepotent que va fer el seu partit de la majoria absoluta.

La Mesa de les Corts és el màxim organisme de gestió d'aquesta casa, i el nostre grup parlamentari s'ha vist una altra vegada marginat en la seua constitució. Vosté sap perfectament –i ho sap perfectament– que amb percentatges menors de diputats s'accedeix a la Mesa de les Corts estatals. Li demanem una actitud positiva del seu grup per a modificar el Reglament de les Corts que possibilita un nivell semblant de pluralisme.

En sentit paregut és necessari agilitzar aquestes Corts i debatre els temes fonamentals en temps real. Saludem la seua proposta de compareixença setmanal del president de la Generalitat. És una iniciativa que recolzem i estem segurs que pot ajudar a millorar aquestes Corts. Calen, però, més iniciatives en el sentit que els grups parlamentaris tinguen mecanismes per a plantejar en temps real els problemes de la societat.

Senyor candidat, li vaig a dir, de veritat, a l'escoltar este matí la seua intervenció, jo li dec confessar que el nostre grup i vosté tenim un greu problema de percepció. No veiem el País Valencià –vosté li diu Comunitat Valenciana– de la mateixa manera. Nosaltres el veiem... mire, amb uns serveis públics deplorables; el veiem amb un medi ambient insostenible; el veiem amb una economia camí de crisi; el veiem amb unes infraestructures molt endarrerides. I vosté em dirà que ens equivoquem. Doncs, és possible, però mire, nosaltres hem volgut fer el que fan els científics, intentar recórrer a les dades.

I vosté em permetrà que jo quan parle d'estes coses a partir d'ara intente parlar de dades. Perquè clar, és molt bonic dir que açò és estupend, que açò és el país de les meravelles... Però anem a parlar de dades, de dades oficials, de

dades contrastables... D'alguna manera anem a intentar veure si este país és tan bonic com vostés pinten o és tan del *pasado* que... –imagine que m'ho dirà després, no?– tan del *pasado* com nosaltres pensem. Perquè crec que utilitzarà açò. A més de les qualificacions, de pas introduïx vosté un judici de valor de manera que quede molt bonic.

Anem a començar amb un detall, general. Mire, vosté este matí –amb tots els meus respectes i si no m'ho desmenteix ho mantindrè, i m'agradaria desmentir-ho– ha faltat vosté a la veritat. Vosté ha dit dues vegades que s'han baixat els impostos. Mire, no, no s'han baixat els impostos. L'administració general de l'Estat diu que en el 1998 la càrrega d'impostos sobre el PIB era del 33,7%, que en el 2002 és el 35,5.

Per tant, han augmentat els impostos 1,7%. O és que els impostos només són els impostos directes? Açò seria una percepció deformada del que es diu "impostos". Jo crec que serà important que ens ho aclarisca, perquè si no... I segurament que li ho aclarisca a l'administració general de l'Estat..., perquè aquestes són les dades oficials.

Però anem a parlar d'economia. Nosaltres hem de definir el funcionament de l'economia dels últims anys d'alguna manera com un malbaratament de recursos. Vostés –em va a permetre que li ho diga d'una manera ràpida– s'han comportat com uns nous rics que al crit de "serà per diners", moltes vegades han malbaratat, fins i tot, la hisenda familiar –és un terme prou valencià que s'utilitza.

Les dades són clares, les dades del deute... –estes les diu el Banc d'Espanya, jo crec que vostés ho acceptaran– som la comunitat autònoma en estos moments amb un nivell de deute més elevat. Han multiplicat el deute des que arribaren en un 259%.

I, mire, la nostra comunitat, com li diré després, no es distingeix precisament per la qualitat dels serveis públics. Què han fet amb els diners? La pregunta és important, per a vosté segurament serà molt important, perquè algú haurà de pagar la mala gestió dels antecessors. També ho és perquè la conjuntura econòmica dels propers anys no va a ser com la que s'ha viscut últimament. Per una banda, els fons europeus. Tot indica que van a desaparèixer per superar el 55% de la mitjana del PIB, per l'entrada de nous països a la Unió Europea. Els compromisos de despesa realitzats en passats exercicis... –no li done les dades, el síndic de Comptes les va donar– 1,4 vegades el pressupost del 2001, concretament.

Les lleis de dèficit zero han entrat a funcionar. No les hem posat nosaltres, les ha posat el govern de Madrid, com vosté sap. Tampoc està el finançament autonòmic, aprovat fa un parell d'anys, com per tirar les campanes al vol. Per a nosaltres és molt insuficient per a este país. I per si fóra poc, la conjuntura econòmica sembla entrar en època de vaques flagues en la Unió Europea. Com a data molt concreta el dèficit zero de la zona euro en el primer trimestre del 2003.

Davant d'aquesta situació, nosaltres li preguntem: pensa aplicar un pla de sanejament financer o continuar l'actual política de malbaratament? Va a continuar emprant les empreses públiques com a eines per a centrifugar deute, tal com s'ha fet els últims anys? Continuarà amb la política d'ocultació i maquillatge dels comptes públics? Des del nostre grup parlamentari estem molt convençuts que anem a parlar molt d'economia aquests anys, molt. Ens agradaria fer-ho en positiu. I per això li proposem crear una oficina de gestió

pressupostària per al seguiment del mateix i de la despesa pública amb participació de les Corts i amb criteris de transparència clars.

Mire, nosaltres pensem, com vostés ho diuen sistemàticament, que no hi ha diners per a tot, per a tot, és una obviesat. I nosaltres li volem preguntar: senyor candidat, quines són les seues prioritats? Va a continuar amb el faraonisme que els ha caracteritzat els seus predecessors? No creu que seria bo preocupar-se amb caràcter prioritari de les coses, potser més xicotetes, però que resolen els problemes quotidians de les persones? Li vaig a ficar algun exemple perquè m'entenga perfectament.

Vostés parlen d'inversions bilionàries en el transvasament, i ara podrà parlar-me d'això, de Pla hidrològic nacional. I s'obliden de coses tan senzilles, tan tontes, com posar comportes o tapar forats de pantans, que amb pocs diners complirien la seua funció. No seria millor començar per ací?

Vostés parlen des de fa molts anys de l'Ave. I jo els vull felicitar, els vull felicitar, perquè ja han aconseguit que don José Maria Aznar pose una travessa. Ja està bé, home, alguna cosa és alguna cosa. Però no creu que seria millor que gastaren un poc més amb seguretat de tots els trens? L'accident de Chinchilla, el terrible accident de Chinchilla –avui ha hagut un altre a Madrid– a les portes del nostre país, sembla dir-ho amb claredat: no pensa que disfrutàriem més de les inversions si d'una vegada per totes el parc central de València, el soterrament de les vies d'Alacant, deixaren de ser l'eterna promesa que es fa un mes abans de les eleccions i que s'oblida un mes després, perquè ja dura molt? No creu que seria millor?

Vostés han proposat fer un aeroport a Castelló, este matí ho deia. No estem d'acord, nosaltres no estem d'acord. En contra de qualsevol criteri de rendibilitat –per exemple d'aeroports- econòmica que haurem de pagar entre tots en inversions i en manteniment. No creu vosté que seria millor dedicar els recursos, per exemple, a inversions en l'aeroport d'Alacant, que li fa falta, o al de València?

Vostés acaben d'injectar 28,7 milions d'euros en parcs temàtics, on està una empresa anomenada Terra Mítica. No creu vosté que la Generalitat té altres prioritats, com per exemple tenir uns serveis públics adequats, en lloc de dedicar-se als parcs temàtics? Nosaltres entenem que això pot beneficiar a algun urbanitzador avispat. Però nosaltres pensem que allò altre és més important.

Senyor Camps, vosté haurà de fer opcions. No hi ha diners per a tot. Haurà d'optar entre aquells objectius socials i de serveis públics que deien totes les innumerables tanques que estaven ficades en campanya electoral, 45.000, 33.000, etcètera. Si alguna vegada té algun problema de memòria, nosaltres li ho recordarem. Hem tingut l'opció de fotografiar-les, de veure-les i és bo recordar, perquè aquests temes a nosaltres ens interessien molt més que altres.

Mire, passem a temes mediambientals. Este matí ha parlat molt poc de temes mediambientals. A nosaltres ens agrada parlar-ne. El País Valencià ha incrementat les seues emissions de gasos d'efecte hivernacle quasi un 60%. Som la segona Comunitat que més els ha incrementat. Espanya és el segon país que més els ha incrementat. Ja ens hem passat el doble, i en el País Valencià quatre vegades, del que diuen els compromisos de Kyoto. Per què aquest incompliment? Mire, molt senzill: no es fan els deures, com no es fan els

deures en altres temes. Som la comunitat autònoma que menys ha possibilitat l'avanç de l'energia eòlica. El Pla eòlic, aprovat fa poc, podria dir-se amb més propietat el fre eòlic a la iniciativa privada que volia invertir, com va fer-ho en altres comunitats. Només cal fixar-se en un detall: l'únic parc eòlic existent té el permís d'abans que arribara el Partit Popular a governar.

Si ens plantejem el tema de l'energia solar, el problema és més greu. No s'ha fet absolutament res en aquest sentit, mentre ciutats, com Madrid o com Barcelona, governades amb governs distints, tenen en estos moments reglaments de construcció per a obligar a la instal·lació de captadors solars. Altres comunitats, com Andalusia, països com Grècia, tenen programes molt desenvolupats. En el nostre país l'oblí és total i no serà perquè falten ni el sol ni la construcció, jo crec que estem d'acord. Falta voluntat política.

Si analitzem el tema del transport, sector on més ha crescut el consum de combustibles fòssils, podem veure que el transport de mercaderies per tren és quasi una anècdota en la planificació ferroviària malgrat les amenaces immediates de ficar peatges en les autovies europees.

Senyor Camps, li volem demanar una aposta seriosa per a començar la transició cap a l'ús de fons d'energies renovables, per criteris de respecte al medi ambient, per suposat, però també per criteris econòmics. Estem assistint a l'eclosió explosiva en el món d'aquestes noves energies, amb unes taxes de creixement del 30 i del 33% en els últims anys. Perdre el tren de les energies renovables tindrà conseqüències nefastes per a qualsevol país.

Mire vosté, és cert que han declarat alguns parcs naturals més en els últims anys, Espadà, Calderona, Mariola, serra d'Irta. Ara en tenim 16 protegits, 3 d'ells reserves marines, i suposa aproximadament el 5,8% del territori del país. Però encara ens quedem molt per darrere d'altres comunitats, com l'andalusa, la catalana o d'altres països europeus, a més d'estar lleugerament per sota de la mitjana espanyola. Encara queden en este país molts paratges d'importància per protegir, com el Penyalgosa, els Ports, el Maestrat, la Tinença. Però, mire, protegir no és suficient. Vostés no saben, no volen o no poden evitar la degradació dels paratges protegits, parle de Pego, parle de l'Albufera, amb un Prug, per exemple, que està alertant la desprotecció.

Vostés estan permetent la degradació del bosc valencià sense parar. No s'ha fet pràcticament res per a reforestar els terrenys cremats. I este matí ha parlat de reforestació. M'agradaria que concretara, perquè açò estava concretat fa uns anys en el programa del Partit Popular. I si veiem la realitat és prou escandalós. No són capaços d'evitar les rotacions en terrenys forestal. Estem perdent tots els anys més i més zones forestals transformades en zones de cultiu per part de persones que no tenen res a veure amb els agricultors tradicionals i que després competiran amb ells per l'aigua, les ajudes i l'agricultura. En tres anys més de 10.000 hectàrees de terreny forestal transformat.

Senyor Camps, no ha mencionat la Llei d'ordenació del territori, que va entrar... No pensa fer-la? No està en els seus projectes? Em sembla important alguna explicació.

Per acabar els temes mediambientals volem parlar de l'aigua. Jo sé que això li agradarà. És cert, tothom necessita aigua per a beure, a vegades també paella per a menjar el diumenge. Les dues coses són certes. El mateix que l'aire.

Aquest no és el problema. El problema rau en veure com es satisfan les necessitats i també analitzar quines necessitats es generen.

Mire, tots estem d'acord amb determinats elements del Pla hidrològic nacional i aquí, en aquestes Corts, no recorde si estava vosté, és possible, hi ha hagut debats al voltant de l'aigua com propostes, com per exemple, el conveni Generalitat-Mimam, el popularment dit Zaplana-Tocino en el seu moment, han estat aprovats per unanimitat de tots els grups parlamentaris. I suposaven una sèrie d'elements clars en política hidràulica. En aquest conveni es parla de millorar el regadiu per l'estalvi d'aigua, de reutilitzar les aigües depurades, del transvasament Xúquer-Vinalopó, sense concretar el camí. Per què no comencem per aquestes coses on hi ha consens? Per què no ens plantejem seriosament una política de disminuir pèrdues d'aigua en les canalitzacions. Les dades oficials parlen què perdem en este país el 42% de l'aigua, Institut Nacional d'Estadística, senyor Camps. Com es possible que reutilitzem només 130 dels 367 hectòmetres cúbics d'aigua depurada, només un 35% del total? Estava en el conveni en part. No li sembla a vosté escandalós que passe en este cas?

Nosaltres també pensem que cal parlar de qualitat de l'aigua, la qualitat de les aigües superficials del Segura, del Magre, no està millorant. I fa molts anys ja que en parlem d'açò. Les aigües subterrànies continuen augmentant la seua concentració en nitrats, entre altre motius pels nous cultius de cítrics fruit de les roturacions.

Mire, li vull dir amb claredat, i vosté ho sap, no estem d'acord amb el transvasament de l'Ebre. I no per això ens sentim antivalencians, no per això ens sentim antivalencians. No ho estiguérem ja en projectes anteriors. El famós pla Siena de governs anteriors. Tampoc ho estiguérem, perquè no ens sembla que siga una política adequada. En els dos casos ens semblen polítiques obsoletes, insostenibles a nivell mediambiental, generadores de greus conflictes territorials i que a la llarga són incapaces de resoldre el problema de l'aigua. I tot això, tot això, sense parlar de la pèssima qualitat de l'aigua de l'Ebre, que no és prepotable segons la normativa europea durant molts mesos a l'any.

Vosté ha parlat, entrant en un altre tema, este matí de plena ocupació. I n'hem de parlar, clar. Però, a mi m'ha recordat el cas d'una persona que media 1,50 i volia entrar a competir en bàsquet en la NBA. Mire vosté, la taxa d'atur de la nostra comunitat és de l'11,2% en el primer trimestre de 2003, 11,2%. Ho diu l'enquesta de població activa que és la mesura oficial de l'atur en tota la Unió Europea. Ha augmentat un 0,7% respecte a l'anterior trimestre. L'atur ha augmentat un 1,6% l'últim any. Perquè, quan vosté parla de tots els anys seria bo que parle també del que està passant en l'últim temps, perquè segurament és el que li va a afectar més directament. L'atur ha crescut més en este país –no ho diem nosaltres, ho diu l'EPA, i l'EPA no la fem nosaltres–, en este país que en l'Estat espanyol. A quin ritme? Prompte anem a superar la mitjana estatal. Nosaltres tenim l'11,2; l'Estat espanyol l'11,7, i estem creixent en atur més que la resta d'Espanya. I les dades crec que són totalment objectives.

Mire, a la llum d'estes dades es pot fer una afirmació molt clara. En els temes de l'atur vosté dirà el que vulga, el Partit Popular dirà el que vulga, però durant l'últim any han

anat molt pitjor que en la resta d'Espanya. Està claríssim. I són les dades molt clares.

Tampoc hem aprofitat la bona situació econòmica per a millorar la situació contractual del nostre país. Les dades de l'EPA del primer trimestre de 2003 així ho indiquen. A Espanya hi ha el 30,3% dels contractes temporals. L'EPA disgregada al País Valencià ens dona una temporalitat del 34,7%, 4,4 punts per damunt de la mitjana espanyola. Mire, aquest és un model valencià de relacions laborals. Vosté considera que som pioners, però no és precisament per a lluir-se, no és precisament per a lluir-se, no és precisament bo per a preparar als treballadors, per a millorar la seua professionalitat, per a millorar la competitivitat, etcètera, etcètera. Nosaltres pensem que s'ha de fer una inversió molt clara en aquest tema que no s'està fent.

I si parlem d'un altre tema, de sinistralitat laboral, ens trobem també amb unes dades que són de les pitjors d'Espanya. Nosaltres pensem que això s'ha de fer mirar, que no estem per tirar cap campana al vol com vosté este matí ens estaven intentant. I si açò és el passat, mire vosté, l'EPA serà el passat, les dades del Ministeri de Treball, que crec que el ministre el coneix vosté, seran el passat, però les dades són molt clares, els números no es poden canviar. I eixa és la realitat.

I, bo, jo voldria parlar un poquet d'investigació i desenvolupament. Hi ha dues maneres d'augmentar la competitivitat en les empreses: baixar els salaris, la precarietat, o augmentar la investigació, la innovació, el desenvolupament... En este país s'ha seguit i s'està seguint un model tercermundista. Ens agradaria passar a un model més dels països del nord de la Unió Europea, com Finlàndia, com altres. Ens agradaria passar a eixe nivell. També passa per establir als joves investigadors. També passa per molts aspectes d'este tipus.

Però, de totes maneres, senyor candidat, si des del nostre grup parlamentari haguérem de definir l'element més negatiu dels governs del seu partit ens referiríem, sens dubte, en primer lloc a com han abandonat els serveis públics i com s'han plantejat privatitzar els mateixos. En els grans serveis: ensenyament, sanitat, atenció a persones majors o seguretat, queda palés amb dades oficials això que li diem.

Mire vosté, l'ensenyament en els últims anys ha patit, o ha gaudit, depén dels llocs, d'un procés de forts canvis com a conseqüència de l'aplicació de la Logse. Ací en este país este matí vosté ha parlat del mapa escolar. Ens han donat unes dades oficials, les últimes. I jo li vaig a recordar. De 259 actuacions que contempla este mapa, n'han acabat el 30%, el 30%. En tenen adjudicades o licitades el 41,7. En projecte el 23, i algunes sense projectar. Clar, però el greu d'açò és que passen 7 anys després d'haver aprovat el mapa escolar, 7 anys. El greu d'açò és que passen 4 anys després d'haver-se generalitzat l'ESO. Era el moment lògic per a tenir els nous centres. Doncs, 4 anys després estem com li he dit. No ho he dit jo, ho ha dit la conselleria d'Educació.

El resultat d'aquesta desídia són molts clars: taxa d'escolarització de xiquets de 3 anys més baixa de tot Espanya, després d'Andalusia, de Ceuta i Melilla; taxa d'escolarització a partir dels 17 anys, la més baixa de tota Espanya, després de Balears, Ceuta i Melilla; indicadors de població activa que han acabat els estudis postobligatoris, més baixa que la mitjana d'Espanya; *ratio* d'alumnes per unitat en

ensenyança primària, més baixa que l'estatal; retards considerables en la implantació de l'ESO.

La conclusió és molt clara: l'educació pública ha estat abandonada pel seu partit durant els últims 8 anys, deixada de la mà per a dedicar-se a altres coses. I, clar, ja són molts anys de no complir les inversions en construccions escolars, de no complir els acords amb els sindicats. Els indicadors estatals són clars. El Ministeri d'Educació ho diu amb molta claredat.

De veritat, a nosaltres ens agradaria que el nostre país no l'haguérem de comparar sempre en comunitats autònomes que no estan a Europa, amb Ceuta o Melilla. Ens agradaria que la nostra comunitat no fóra quasi sempre l'última de la fila en aquest servei. Ens agradaria, per exemple, no haver de comentar ací que l'última mesura que ha aplicat la conselleria precisament és ampliar l'educació infantil de 20 a 25 alumnes per aula als 3 anys, en València i en la majoria de municipis per una incapacitat de gestionar i de tindre les infraestructures necessàries.

Si parlem de sanitat hem de començar a parlar de salut pública. I mire vosté, en quatre anys ja ha hagut, almenys 15 brots de legionel·la, 15, com a mínim 15, 10 dels quals estan ubicats en la mateixa comarca i àrea de salut. Ens preguntem si això de la legionel·la seriosament es un càstig bíblic a aquesta comarca, és un càstig bíblic a tot el país... Però, mire, com que nosaltres pensem que aquest anàlisi realment no és correcte en el segle XXI, doncs, la conclusió que hem de dir és que el càstig per a aquestes comarques, per aquest país, rau en la incapacitat de resoldre un problema de salut pública. Perquè, mire, en 1987 va haver brots de legionel·la en este país i es van solucionar durant molts anys. Ara s'ha estat incapaç de solucionar aquests brots. Seria tan complicat veure com han resolt este problema en altres llocs d'Espanya i senzillament aprendre com un fan i aplicar els protocols? Seria tan complicat? Perquè ha hagut brots a Madrid, ha hagut brots a Catalunya. No seria tan complicat.

Senyor candidat, seria possible conèixer les llistes d'espera en el nostre país d'intervencions quirúrgiques, però també de proves diagnòstiques i de consultes? Mire, li donaré algunes dades que han aparegut: proves d'esforç per a infartats, espera de fins a un any; proves al·lèrgiques, de 2 a 4 anys; endoscòpies, entre 3 i 9 mesos; audiometries, de 6 a 8 mesos. Segons la Societat Espanyola d'Urgències i Emergències, si haguera una bona atenció primària, entre el 60 i el 65% dels malalts d'urgències no haurien d'anar a les mateixes.

A nivell hospitalari –i li vaig a donar una altra dada– la situació és lamentable. La Unió Europea té una mitjana de 7,1 llit hospitalari per 1.000 habitants. Espanya només en té quatre. La Comunitat Valenciana, 3,1. Crec que no val la pena fer massa comentaris.

I mentre tenim aquesta situació vostés s'han dedicat a desmantellar la sanitat pública, a transferir a empreses privades una part creixent del *pastel*. Comença pel Pla de xoc de les llistes d'espera, continuar en la privatització dels aparells de ressonància, la novetat recent és la privatització de l'atenció primària en la Ribera i en la Vega Baixa, inclòs el nou hospital. Es privatitza i, a més, no es realitzen els controls necessaris.

Si anem a Benestar Social, i li vaig a donar dades del Ministeri de Treball, *Las personas mayores en España*,

Informe 2002, la Comunitat Valenciana és la cinquena per la cua quant a places de residència per a persones majors. El servei a domicili per a persones majors de 65 anys deixava al País Valencià en la cua de totes les comunitats autònomes, dos paràmetres que indiquen la meravella de situació que es troben les persones majors en este país.

I si parlem de delinqüència i de seguretat, dir que els índex s'estan disparant, doncs, jo crec que és una cosa coneguda. Vam conèixer el dilluns concretament els índex de robatoris en cases.

Però mire, d'alguna manera nosaltres estem veient en dades que el País Valencià en primer lloc té uns nivells de delinqüència superior a la mitjana estatal. Som la quarta comunitat autònoma en més delictes. I per una altra banda jo sí que li vull ressaltar també les dades quant a recursos humans en seguretat.

Mire vosté, el País Valencià té 20,68 efectius policials per cada 10.000 habitants. La mitjana espanyola és de 28,31. Tenim més d'una tercera part menys de forces de seguretat que la resta d'Espanya. De poc ens ha servit tenir un cap de policia valencià. En aquest tema també estem discriminats.

I no vull deixar aquest apartat sense fer una referència específica al tema de la violència de gènere. De manera semblant a com passa amb els accidents laborals o de tràfic, són massa els dies en què ens hem de desdejunar amb una nova agressió a dones que moltes vegades acaba amb assassinat. Demanem, i pensem que caldrà amb urgència, fer un Pla integral contra la violència de gènere que abaste des de l'ensenyament fins a la resposta ràpida front a qualsevol denúncia massa vegades oblidada en qualsevol calaix.

Malgrat totes les seues insuficiències, l'Estatut d'Autonomia reconeix com un dels elements diferencials més característics del nostre país al valencià. Aquestes mateixes Corts deixen palés en el seu Reglament la importància del valencià, al preveure, per exemple, que el president de les Corts emeta el seu jurament en valencià seguint una fórmula històrica de les Corts Valencianes.

Des del Grup Parlamentari Esquerra Unida-Els Verds-L'Entesa volem demanar un esforç i un treball conjunt al govern de la Generalitat i a aquestes Corts, per a potenciar l'ús de la nostra llengua. El problema, senyor candidat, no és la definició del valencià, malgrat els intents reiterats i continus de sectors del seu partit encaminats a fragmentar la nostra llengua de la llengua més ampla anomenada català, a la que totes les universitats del món ens vinculen com una mateixa cosa.

El problema fonamental del valencià és el poc ús a nivell social davant el qual cal prendre un conjunt de mesures positives urgents. El problema continua estant en el baix percentatge d'ensenyament en valencià. Només dos de cada deu escolars donen les seues classes en valencià. Sobretot en l'ensenyament concertat on les línies en valencià són quasi inexistentes. El problema és el poc ús en la funció pública, entre altres motius, per no introduir el necessari requisit lingüístic entre els funcionaris.

Senyor Camps, li demanem un compromís seriós amb el valencià. Pot comptar amb el nostre grup parlamentari en tots aquells aspectes que l'ajuden a potenciar-lo. I volem parlar també dels mitjans de comunicació. Mire, en primer lloc perquè li volem demanar i li volem... si va a continuar la política de marginació de mitjans de comunicació de

caràcter privat que resulten incòmodes amb tot tipus de mecanisme. Ens sembla important, perquè ens sembla que és atemptar a la llibertat d'expressió. I li demanem que es tinga una política per damunt dels favoritismes, de les amistats o de les no amistats.

Però si parlem de mitjans de comunicació públics, en especial de Canal 9, hem d'afirmar en primer lloc que aquest mitjà ha de continuar sent públic, i este matí no ha dit res d'açò, eh, no ha dit absolutament res. I que no es pot privatitzar la seua gestió ni totalment ni parcialment. Açò està clar. Ens ho han dit fins i tot per escrit en el parlament estatal que no es pot privatitzar amb la llei de tercers canals.

Però mire, no hi ha prou amb una televisió pública, cal millorar la seua qualitat, la seua valenciania, tant per l'ús de la llengua com per la producció, així com la seua independència respecte al govern de torn. No es pot continuar emprant Radiotelevisió Valenciana en funció exclusiva dels interessos del partit que governa. També caldrà equilibrar les despeses d'aquest organisme i aconseguir que deixe de ser un forat negre de les finances. Li proposaríem un acord, un gran acord polític per a Televisió Valenciana que millore la seua qualitat, augmente l'ús del valencià, i respecte la pluralitat del vot.

Senyor Camps, el nostre grup parlamentari està preocupat per l'absència cada vegada més acusada de l'ètica en la política. Té vosté molta faena per a dignificar aquest govern, per a donar-li un tarannà millor que el que l'ha caracteritzat fins l'estiu de l'any passat. Ens agradaria que la seua actuació ens fera oblidar i passar a la història tot un seguit de comportaments, que no volem relacionar, que han col·locat els governs de la Generalitat sempre en la frontera de l'ètica i de la legalitat.

Mire, des del seu partit s'ha enganyat a la gent de forma deliberada i amb objectius...

El senyor president:

Señor Ribó, por favor, vaya finalizando.

El senyor Ribó i Canut:

Sí, acabe de seguida.

...inconfessables. ¿Es recorda vosté d'un govern que va recolzar una guerra, en contra de l'opinió majoritària del seu poble, anant contra el dret internacional, amb l'objectiu suposadament humanitari de trobar armes de destrucció massiva? Pregunte-li al senyor Aznar, als seus amics, al senyor Blair i al senyor Bush, on estan estes armes. De pas els pregunta quina paraula hem d'emprar per a definir a governants que s'inventen suposats informes per a justificar una guerra injustificable però amb una raó evident: la pirateria del petroli iraquí.

Senyor Camps, vosté almenys teòricament serà el màxim responsable del govern de la Generalitat, tindrà la responsabilitat de millorar el seu tarannà ètic. Anava a dir-li que de vosté depén, però li hem de dir que ens agradaria que de vosté depenguera realment com a president de la Generalitat. Vosté ha estat Delegat del Govern, no ens agradaria haver de dir-li qualsevol dia "Delegat d'un ministre del govern". El nom no val la pena recordar-lo. Jo sé que

vosté dirà que de eso nada. Però mire, en açò em permetrà una referència bíblica: pels seus fruits el coneixerem.

Des de l'oposició, senyor candidat, des del nostre vot negatiu a la seua candidatura, ens comprometem a donar resposta als grans reptes que la nostra societat té hui plantejats. Amb lleialtat, amb rigor, amb treball, però també amb la il·lusió i l'esperança que un altre món és possible i que un altre País Valencià és possible.

Gràcies. *(Aplaudiments des d'un sector de la Cambra)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ribó.

Té la paraula el senyor Camps.

El senyor Camps Ortiz:

Gràcies, senyor president.

Señor Ribó, gracias por saludar tan efusivamente estas elecciones, la propuesta del candidato del grupo parlamentario mayoritario. En definitiva, pues, un buen arranque. Buen arranque. Dando la enhorabuena a quienes hemos tenido el respaldo mayoritario de los ciudadanos de esta comunidad.

Dicho esto, dicho esto, le digo: como ustedes no hicieron los deberes en la campaña electoral, ha venido aquí a utilizar su turno en este debate de investidura para hacer balance de gestión. Claro. Yo les decía en campaña: pero vamos a ver, ¿no les parece a ustedes que sería interesante que hiciésemos balance de gestión? ¿No les parecía a ustedes que sería bueno que los ciudadanos supiesen qué pensamos de lo que ha ocurrido en la Comunidad Valenciana durante estos años? ¿No piensan ustedes que el 25 de mayo —se lo decía antes, claro—, que el 25 de mayo los ciudadanos lo que pretenden es saber qué opinamos de lo que han sido las gestiones de estos últimos años y qué proponemos para el futuro de nuestra comunidad?

Y ustedes erre que erre, erre que erre. Sin hacer los deberes que teníamos que hacer cuando tocaba. Y cuando las cosas no se hacen cuando tocan, vienen los desfases, vienen los desfases. Por eso usted me trae la fotografía de hace unos cuantos meses. Y estamos abriendo, abriendo una nueva legislatura, abriendo un ciclo de cuatro años, abriendo las nuevas propuestas para los próximos cuatro años en nuestra comunidad. Y usted me trae una fotografía ya color sepia. Y nosotros lo que pretendemos es mirar desde hoy, sobre la base de una excelente gestión que ha tenido el refrendo de la mayoría de los ciudadanos de esta comunidad, hablar del futuro. Pero bueno.

Y usted luego me dice: "no, usted va a decir que yo hablo del pasado". Pues claro que habla del pasado, no ha hecho otra cosa. Pero eso tocaba hacerlo en su momento, señor Ribó. Pero bueno, como no nos ponemos en lo que toca, no nos ponemos en lo que toca, y nos dedicamos a hablar de muchas cosas, de muchas cosas... Porque usted habla aquí mucho de la comunidad, pero no le he oído prácticamente durante toda la precampaña hablar de la comunidad para nada, para nada, ni a usted ni a sus compañeros, hablaban de otras cosas.

Y yo les decía: hablemos de la Comunidad Valenciana, que son las elecciones políticas de nuestra comunidad. Que

la respetabilidad del discurso político y del debate político está en función de los términos y de las coordenadas que en cada momento se sustancian. ¿Y qué se sustanciaba el 25 de mayo? La gestión. ¿Y qué se sustanciaba el 25 de mayo? El futuro de nuestra comunidad. ¿De qué hablaban ustedes? De otras cosas. Bien.

Yo estoy de acuerdo con usted, con todos ustedes, que hay que defender el medio ambiente, que hay que apostar por los derechos humanos, de más democracia, de más libertad, de más igualdad, de más oportunidades, de más autogobierno. Lo que pasa es que entre ustedes y nosotros hay una ligera diferencia. Nosotros queremos todo eso creciendo, y ustedes quieren todo eso parando, parando a la comunidad. Y nosotros creemos que es compatible mejor medio ambiente, más derechos humanos, más libertad, más igualdad, más oportunidades, más empleo, más sanidad, más educación... creciendo, creciendo sin parar. Porque los pueblos que se paran, se paran definitivamente.

De hecho, mire usted en el panorama internacional qué pueblos no dan ni libertad, ni igualdad, ni derechos, ni educación, ni sanidad: los pueblos anclados y parados en el pasado. Y ¿quiénes dan libertad, defensa de los derechos individuales, quiénes dan democracia, quiénes dan autogobierno, quiénes dan capacidad de decisión vital, de trabajo, de educación y sanidad?: los pueblos que están permanentemente planteando cuestiones para el futuro, para crecer y para desarrollar todas sus capacidades.

He ahí la leve, la leve pero importante diferencia, señor Ribó: ustedes, todo eso, parando; nosotros, todo eso, creciendo. Y le puedo asegurar que la receta de crecer es la que lleva a lo que usted y yo, cuando hablamos, queremos: mejor medio ambiente y más educación, mejor sanidad y más puestos de trabajo. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Hay una cuestión que me llama bastante la atención: "estos años han sido de un nuevo centralismo, estos años han sido de una pérdida del Estado de las autonomías, estos años han sido"... de no sé qué cosas. Bueno, además de haber tenido la suerte de, durante estos años, haber sido un año el responsable de la política autonómica del Gobierno de España como secretario de Estado, o sea, que me he conocido eso bastante de cerca, le puedo asegurar, señor Ribó, para su tranquilidad, que, desde que gobierna el Partido Popular, más comunidades autónomas tienen más competencias, y que nuestra comunidad ha alcanzado a las comunidades autónomas que más competencias tienen en España.

De hecho, si hacemos un catálogo de competencias transferibles a las comunidades autónomas hoy, somos o la primera o la segunda comunidad autónoma de toda España en competencias administrativas y políticas en nuestro territorio. Fíjese usted si está fuera de la realidad: en estos momentos, España se ha descentralizado más que ningún país y más que en toda su historia. La educación y la sanidad, por ejemplo, han sido transferidas durante estos años a todas las comunidades del 143, y nuestra comunidad tiene más competencias que la mayoría de las comunidades autónomas de España, las del 143 y las del 151.

Por eso, de "nuevo centralismo", nada de nada: más descentralización y más apuesta por las comunidades autónomas. Y no solo desde el punto de vista de las competencias, señor Ribó, no solo eso, sino que del ministro que usted

habla que está en el Gobierno de España, del que me siento profundamente orgulloso por muchas cosas, le puedo decir que el modelo fiscal que defendió cuando era presidente de la Generalitat es el modelo fiscal más avanzado y más autonomista que se ha puesto en marcha en nuestro país (*aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) y que, además es el modelo que en estos momentos se está aplicando. Orgullosos los valencianos y orgullosos, también, con ese modelo, todos los españoles.

Preocupación: peso en su partido. "¿Usted va a tener peso en su partido?" Oiga, esto no es un congreso de partido, esto es nada más y nada menos que la asamblea soberana del pueblo valenciano reunido después de las elecciones autonómicas del 25 de mayo y ustedes van a decidir si sí o si no, no solo si voy a tener peso o no en mi partido, oiga, si voy a ser presidente del gobierno autonómico, si voy a ser el presidente de la Generalitat. Creo que aquí se sustancia políticamente algo mucho más importante que el peso en una organización política: hoy se decide qué persona tiene que llevar los destinos de la Generalitat, la institución de autogobierno por antonomasia de nuestro pueblo, y eso es lo que me preocupa y eso es lo que me ocupa, hoy y en los próximos años, porque eso es realmente lo importante. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Me dice usted que el cambio del reglamento para una presencia en la Mesa de las Cortes. ¿Le parecería democrático, señor Ribó, que la mayoría de esta Cámara no tuviese la mayoría de la Mesa? ¿Eso le parecería democrático? ¿A que no? Y ¿por qué no les dice a sus compañeros de viaje en algunos puntos de la comunidad que le cedan alguno de los puestos en la Mesa? Porque yo creo que esto es una cuestión a debatir entre ustedes (*remors*), ¡no me lo diga a mí, no me lo diga a mí! A no ser que usted pretenda que la Mesa responda a una no realidad de este hemicycle, y eso sí que sería antidemocrático, señor Ribó.

Si la mayoría, en la democracia, decide prescindir de su mayoría en las mesas, en las comisiones, en todos los organismos que dependen de esta casa, deja de existir el profundo sentido de representación política que marcan las mayorías, y nosotros no estamos dispuestos a hacer cosas de pantomima, estamos para hacer de la política cosa seria, y una cosa seria es que en cada organismo que depende de esta casa siempre haya la mayoría que los ciudadanos han decidido que exista y que sea, que es la del Partido Popular.

Otra cosa es que usted les diga a sus compañeros de oposición que en aquellos extremos que ustedes entienden tiene que haber pluralidad les pida la presencia correspondiente. Nosotros, desde luego, no nos vamos a oponer, ni mucho menos, a ello, no vea un obstáculo en la mayoría del Grupo Parlamentario Popular. (*Pausa*)

Bueno, hablamos de la visión de la Comunidad Valenciana. Realmente, señor Ribó, ustedes, al final de la precampaña, algunos días de la campaña, empezaron a dibujar lo que ustedes entendían era la Comunidad Valenciana, y nosotros, pues, no solo hemos dibujado, no solo hemos dibujado una imagen de la Comunidad Valenciana, sino que hemos ido ejerciendo responsablemente nuestras tareas políticas a lo largo de estos últimos años haciendo realidad lo que queríamos hacer para esta comunidad.

Y, de esa foto, desdibujada, que ustedes han planteado, y de esa realidad que nosotros hemos ido consolidando a lo

largo de estos años, los ciudadanos han decidido el 25 de mayo que la foto es de color y no es de blanco y negro, que es de color, y que, por lo tanto, esa visión mayoritariamente respaldada por los ciudadanos de esta comunidad respalda las tesis de la gestión del PP y del proyecto de futuro que significa el Partido Popular para los próximos años.

Por lo tanto, la visión, podremos tenerla distorsionada, usted y yo, en cuanto a nuestro punto de mira, pero convendrá conmigo que los ciudadanos de la Comunidad Valenciana libremente han dicho: “no, no, lo que dicen los candidatos del PP suena mejor que lo que me dicen los candidatos de otros proyectos políticos”, y la mayoría de los ciudadanos ven la comunidad, creo yo, sinceramente, como la vemos los candidatos, hoy los diputados, del Partido Popular. *(Pausa)*

Hemos hablado de impuestos. Me dice: “usted ha mentido aquí, ha dicho por dos veces que hemos bajado los impuestos”. No, lo que he dicho, señor Ribó, que hemos bajado dos veces el impuesto más importante que hay en España, que es el impuesto de la renta de las personas físicas, y hemos bajado muchas veces otros impuestos, y hemos suprimido el impuesto de actividades económicas, y hemos bajado la presión fiscal a las familias y a los ciudadanos de esta comunidad, y se han bajado los tipos de interés, y, hoy, las rentas medias y las rentas bajas de nuestra comunidad y de España tienen más opciones para consumir y para comprar, y las familias en nuestra comunidad tienen muchas más opciones para tomar decisiones familiares y personales que no podían hacer antes.

Por lo tanto, no solo he dicho dos veces que hemos bajado los impuestos, sino que, además, le recuerdo que hemos bajado dos veces el impuesto más importante que se paga en España, que es el impuesto de la renta de las personas físicas, que, además, señor Ribó, le digo que es un hito histórico, usted ha podido asistir con nosotros a un hito histórico, cosa que, creo, será de su plena y absoluta satisfacción.

Me ha vuelto a hablar de la deuda. Pues, bien, le diré: la carga financiera, es decir, la capacidad que tiene la administración autonómica de hacer frente a sus inversiones y a sus gastos, en relación a sus ingresos, desde que gobierna el Partido Popular ha bajado 2 puntos, no hay más, hay menos, porque han crecido los ingresos, no hay más, hay menos, porque la carga financiera en estos momentos está en 3,5% de los ingresos corrientes de nuestra administración autonómica. Por lo tanto, pueden ustedes hablar de la deuda, pueden hablar ustedes de muchas cosas, pero los datos son tozudos y, en este caso, este dato demuestra una mejor gestión económica que la que en otros momentos había.

Y sí voy a poner en marcha un plan de saneamiento, señor Ribó, ¿sabe qué plan de saneamiento?: más empleo y más riqueza. Cuando hay más empleo y cuando hay más riqueza, las administraciones públicas tienen más posibilidades de invertir en educación, en sanidad y en políticas sociales. Ese es nuestro plan de saneamiento. *(Aplaudiments des d'un sector de la Cambra)*

Han acuñado ustedes el término *faraonismo*. A mí no me parece faraónico 445 centros educativos más; a mí no me parece faraonismo haber puesto en marcha cada mes un centro de salud más en nuestra comunidad; a mí no me parecen faraonismo todas las inversiones en pequeñas apuestas de comunicación, de jardines, de parques, de

mejora de nuestros tejidos urbanos, de mejora de nuestras comunicaciones, en definitiva, de lo que hace que la calidad de vida de nuestros ciudadanos sea cada día mejor. A mí, eso no me parece faraonismo, a mí me parece que es una apuesta clara por la calidad de vida de los ciudadanos: cuantos más hospitales, cuantos más centros de salud, cuantos más colegios, cuantas más inversiones, cuantos más centros para la tercera edad, me parece que mucho mejor para nuestra comunidad, so pena que usted, como tanta gente, solo vea el Museo de las Ciencias.

Cuando viene de fuera mucha gente se queda mirando el Museo de las Ciencias, ¡y está muy bien!, porque es muy bonito y entiendo que usted se quede mirando el museo de las ciencias admirado por lo que ha hecho este gobierno durante estos últimos años.

Pero además del Museo de las Ciencias se han hecho miles, cientos de miles de pequeñas y medianas inversiones en toda la comunidad desde la administración autonómica, y desde la administración autonómica cooperando, cooperando, que es una máxima de estos años de gobierno del PP, con administraciones locales, diputaciones provinciales y ayuntamientos, haciendo posible que en muchos lugares de nuestra comunidad hoy se pueda disfrutar de una piscina cubierta, de un polideportivo, de un centro para la tercera edad, de, en definitiva, instalaciones *(aplaudiments des d'un sector de la Cambra)* que mejoran la calidad de vida de los ciudadanos.

Esta es nuestra comunidad, señor Ribó, esta es nuestra comunidad. Yo no sé si a usted le molesta que esta sea nuestra comunidad, yo estoy encantado, estoy encantando. Estoy encantado con una comunidad que en estos momentos se ha puesto en marcha y que estoy convencido de que, desde lo hecho, podemos conseguir todavía mucho más.

Me ha hablado de medio ambiente. Pues bien, solo recordarle que cuando llegamos nosotros, solo el 3% de los parajes naturales estaban protegidos. Hoy más de la cuarta parte del territorio de la comunidad, más de la cuarta parte del territorio de la comunidad está protegido por la administración autonómica.

Y otra cosa. Vamos a hacer un plan de reforestación, vamos a hacer un plan de reforestación. Pero hemos algo muy importante durante estos años. Fíjese, señor Ribó, hemos parado la deforestación provocada por los incendios incontrolados que se producían en nuestra comunidad y que tanto nos alarmaban a lo largo de los años últimos de gobiernos del Partido Socialista. O sea, hemos parado la deforestación y además vamos a invertir, como se ha hecho ya y como vamos a seguir haciendo en los próximos años, en la reforestación.

Me ha hablado de agua, y con desprecio, de la paella. Yo no sé por qué usted habla con tanto desprecio de la paella. Le puedo asegurar –y estoy orgulloso de ello– que a lo largo de toda mi vida los domingos, los domingos, nos hemos reunido familiarmente en torno a la paella. Yo no sé en torno a qué se reunían en su familia. Pero le puedo asegurar que estoy orgulloso de eso. Pero, en cualquier caso, señor Ribó, porque siempre que hablan del agua, hablan de la paella, y el agua es para la paella, pero para muchísimas más cosas, señor Ribó. También, también para un paraje fundamental, para entender qué es eso de la paella, que son, entre otros, la Albufera, en donde están los

arrozales, que necesitan también del agua del Ebro para que haya un reparto (*aplaudiments des d'un sector de la Cambra*), un reparto de agua, de agua, para beber, para regar y, en definitiva también, para cuidar de nuestro medio ambiente.

Mire, señor Ribó, el agua más cara es la que no existe, la que no existe, la que no es. Esa es el agua más cara que hay. Pero más le diré, señor Ribó, más le diré. No solo el agua para regar, como usted sabe, no solo... Y, por cierto, hemos modernizado 90.000 hectáreas de regadío, de goteo, para lo que usted ha dicho por aquí de pasada, que he tomado nota. Gracias a esas inversiones importantes estamos ahorrando agua, ahorrando agua, porque hemos hecho nuestros deberes. Y vamos, además, también a modernizar 90.000 hectáreas más. Pero le decía: no solo el agua para regar, no solo el agua para beber, sino el agua para que el sur de nuestra comunidad, entre otras cosas, frene su desertización, que me preocupa, me preocupa mucho, profundamente. En estos momentos tenemos problemas de verdad en algunos espacios, en algunos territorios de nuestra comunidad. Por eso no se puede hablar tan alegremente del tema del agua, por eso no se puede hablar de la forma que se está hablando permanentemente del agua, por eso no se debe decir que este PHN es un PHN que no sé qué cosas tiene. Lo que tiene es que traer agua. Así de sencillo, así de fácil.

¿Qué es el PHN? Una forma de traer el agua que necesitamos de una parte del agua que se va al mar en el delta del Ebro –que tanto les apasiona, a mí también; que tanto les apasiona, a mí también–, pero esa parte del agua que se va al mar y que necesitamos para garantizar muchas cosas en nuestra comunidad, entre otras, espacios –tanto que le preocupa el medio ambiente–, espacios de nuestro territorio que necesitan urgentemente de ese agua. Y como somos así de solidarios y así de responsables, hemos empezado haciendo las cosas conforme se tienen que hacer. Hemos hecho inversiones, como he dicho, en modernización, también se han hecho inversiones en desaladoras, también se han hecho inversiones en reciclaje de agua y también se han hecho las inversiones necesarias para que el agua que tenemos en nuestra comunidad pueda ser repartida también entre nosotros; agua que viene de otras comunidades autónomas y agua que se reparte intraautonómicamente en nuestro propio territorio.

Me dice –ha estado bien, ha estado bien eso de la...– lo del pleno empleo, pleno empleo. Es como si un jugador de 1'50 quisiera jugar en la NBA. Señor Ribó, si me permite, si me permite el ejemplo, somos un jugador de dos metros y estamos jugando ya la NBA. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Estamos jugando en la NBA, y quiero seguir jugando en la NBA. Y quiero ganar también en esa competición. Y por eso quiero llegar al pleno empleo en nuestra comunidad. Quiero que alcancemos entre todos el pleno empleo.

Yo sé que en la política hay una actitud, si me permiten el paréntesis, una actitud que a veces incluso parece elegante, que es la escéptica, la escéptica. Ante propuestas y ante proyectos, hay personas que a veces entienden la política desde el escepticismo, desde la frialdad y desde la distancia. Y es una posición a veces muy exquisita y muy elegante de estar en política. Yo, que sé que el escepticismo a veces es una posición política que algunos políticos adoptan, le

puedo asegurar que no haré nunca de ese instrumento de apariencia política una forma de estar aquí en esta tribuna. Escepticismos, los menos. Lo que quiero es gente comprometida y con muchas ganas de sacar adelante esta comunidad. Y además, tenemos todas las opciones de poderlo hacer.

Educación. Mire, se han hecho muchos colegios, muchos colegios, muchos centros de primaria y secundaria, muchísimos, como nunca se había hecho. Hemos bajado el ratio. Además, hemos bajado el ratio de número de profesor y alumnos, lo hemos bajado en nuestra comunidad. Se ha generalizado la escolarización hasta los niños de tres años. Estamos en un proyecto excelente y excepcional de inversión en centros educativos. Yo no sé qué manía les entra cuando hablan de educación y dicen estas cosas. La verdad es que no sé, además, dónde quieren llevarnos. A mí me gustaría que nos dijese dónde quieren llevarnos.

Mire, ahora que tenemos la oportunidad de hablar de esta cuestión, me encantaría que me dijese qué es lo que ustedes sacan, qué fruto obtienen intentando criticar a la educación pública en nuestra comunidad. Me gustaría que algún día nos explicasen por qué se pasan el día criticando a la educación pública en nuestra comunidad. ¿Por qué denostan a la educación pública en nuestra comunidad? ¿Por qué dicen que no es una educación de calidad? ¿Por qué dicen que no tiene instalaciones convenientes? ¿Por qué dicen que no tienen profesores convenientes? ¿Por qué dicen que no tiene material suficiente la educación pública en nuestra comunidad? Es una cosa que todavía no he entendido. No la entendí cuando fui conseller de Educación y sigo sin entenderlo ahora que estoy aquí delante de ustedes como candidato a la presidencia de la Generalitat.

O sea, no sé exactamente cuál es el fruto de una crítica tan feroz y tan frontal al sistema público de nuestra comunidad, un sistema público que ha tenido durante estos años más recursos económicos que nunca en la historia, un sistema público que tiene todos los instrumentos para intentar alcanzar el mayor nivel de excelencia posible que pueda haber en España y en Europa. No lo entiendo. Entre otras cosas, réditos electorales, cero, cero. Usted convendrá conmigo. Por lo tanto, me tiene usted que explicar, por favor, qué significa que cuando las cosas se hacen como se hacen, que invertimos como invertimos, que ponemos en marcha lo que ponemos en marcha, se empeñen permanentemente en poner el sistema educativo público de nuestra comunidad siempre a los pies de los caballos. En mí no tendrá un colaborador para seguir hablando del sistema educativo público de nuestra comunidad de esa manera.

Quiero un gran sistema educativo público. Estoy apostando, aposté como conseller de Educación y seguiré apostando como presidente de la Generalitat, si así lo decide esta Cámara, por el sistema público de educación de nuestra comunidad. Me parece fundamental, fundamental, que entre todos hagamos, de la pacificación y de la apuesta clara y sensata y tranquila del sistema público de educación, un modelo y una forma de apuesta por uno de los proyectos más importantes que puede tener cualquier sociedad moderna que se precie. Por eso les invitaría, sinceramente, a no utilizar como caballo de batalla el tema de la educación pública. En fin, yo se lo pido, usted luego hace lo que cree conveniente porque es muy libre de hacerlo. Pero me parece que sería muy interesante que hablásemos de la educa-

ción pública de otra manera, de otra manera. Yo creo que eso no favorece en absoluto al sistema público, pero, en fin, allá ustedes. Veo que siguen hablando de esta cuestión de la misma manera que hacían hace unos cuantos años.

En materia de salud pública, pues sí, la verdad es que se han hecho muchas inversiones. He dicho antes que se ha ido inaugurando un centro de salud por mes, se han puesto en marcha algunos nuevos hospitales, se han reformado otros y se ha hecho muy bien, se ha bajado del 78% en listas de espera y, en definitiva, hay 7.000 personas más trabajando para el sistema público de salud. Estos datos pues no están mal, no están mal, y sobre la base de estos datos vamos a continuar, ya lo dije en campaña y lo digo aquí. Vamos a hacer más hospitales, más centros de salud, vamos a desarrollar la carrera profesional del personal sanitario, como he dicho también en la intervención mía de esta mañana. En definitiva, bueno, queremos humanizar, queremos mejorar, queremos investigación. Hace unos días, hace unas semanas, estuve viendo cómo se ponía en marcha un centro de investigación pionero, pionero en España, en materia de salud, además de investigación básica. La aplicada es muy importante, y la básica, fíjese usted.

Y bueno, pues creo que también se ha hecho una gran apuesta por la salud pública y estoy convencido de que hay un modelo de salud pública, que es el nuestro, que está yendo francamente bien. ¿Que queremos mejorarlo? Pues vamos a mejorarlo, claro que sí. Y además, en este como en otros temas, no solo tenemos la foto de lo que tenemos hasta ahora, sino que tenemos también ya pergeñados muchos caminos y muchas propuestas para el futuro, para que la salud pública en nuestra comunidad también siga siendo una referencia de excelencia en nuestra comunidad y en nuestro país.

Vuelve a tocar el tema del valenciano. Me parece fenomenal, pero le recuerdo que se ha duplicado el número de líneas en valenciano, duplicado, y se ha duplicado el número de niños que en estos momentos estudian en valenciano. ¿Que podrían ser más? Pues sí, posiblemente, pero es que se ha duplicado en estos últimos años de gobierno del PP. Yo creo que la apuesta ha sido una apuesta muy clara. Y es más, por primera vez en la historia hay un medio de comunicación potente, como es una televisión, enteramente en valenciano, que es Punt Dos, enteramente en valenciano, y que, por cierto, a mí me parece que es una excelente cadena de televisión, por cierto es la que yo veo con más frecuencia, me parece muy interesante Punt Dos. Pero bueno, también intentan ustedes obviar esta cuestión.

Respecto de Canal 9, Canal 9 va a seguir siendo una televisión pública, y usted lo sabe perfectamente. Se va a privatizar la gestión y se van a privatizar ciertas partes del funcionamiento de esa televisión. ¿Que a usted no le gusta ese sistema? Bien, claro, a usted no le gusta ese sistema. Tampoco le gusta el sistema del Hospital de Alcira, por ejemplo, y la gente de la Ribera está encantada de la vida, encantada, pero bueno. ¿A usted no le gusta este sistema de iniciativa social en la gestión de algunos servicios públicos? Me parece excepcional, claro. Esa es una posición. Unos, crecer; otros, parar. Pero en fin, esta es una posición, en este caso que usted nos propone esta tarde, como tantas veces han dicho al respecto.

Por cierto, podremos hablar de esto y podremos hablar de todo lo que ustedes quieran, pero recuerdo perfectamente el día que fuimos al debate de televisión y recuerdo perfectamente lo que allí pasó, poco antes de que comenzase nuestro debate, un debate grabado, fue grabado lo que allí pasó. A mí me encantaría tener la oportunidad de hablar con ustedes de todas las cuestiones, lo único que les pido es que las reuniones sean reuniones con papeles y tranquilas, no me vengan ustedes con eslóganes, y usted sabe perfectamente a qué me refiero. Yo quiero hablar de todo y quiero profundamente hablar de todo, pero me vienen con eslóganes y, claro, el eslogan se queda en eslogan. Quiero cosas serias, responsables, razonables, razonadas, puntos de discrepancia... Yo sé que a veces analizar los puntos de discrepancia es mucho más incómodo y más trabajoso que llevar un eslogan, un eslogan, pero bueno, podemos hacer también política de reflexión, de serenidad, de tranquilidad, de papeles, de papeles, escrito negro sobre blanco, y lo que nos puede permitir en cualquier caso tener opciones de llegar seguro a puntos de encuentro. Porque el eslogan parece que no sea punto de encuentro; en cambio, los papeles, los documentos, los informes, estoy convencido de que nos pueden llevar en algunos extremos a puntos de encuentro.

Bueno, señor Ribó, pues muchísimas gracias por su intervención. Creo que tenemos por delante cuatro años excelentes de trabajo serio, responsable y razonado. Lo que le pido es que, bueno, el balance de gestión está muy bien, pero el balance de gestión tuvo su momento, tuvo su tiempo. Tuvimos la enorme suerte de vivir una precampaña larga y una campaña electoral también en donde se tocan estas cuestiones, y allí tuvimos toda la oportunidad de explicar cómo vemos la comunidad y qué queremos para el futuro de nuestra comunidad. Me gustaría, por lo tanto, que de los debates aquí en esta casa, en este hemiciclo, salgan también ideas y propuestas que puedan ser interesantes para el futuro de todos nosotros. Y me gustaría, en definitiva, que aunque pueda haber una visión que no sea, lógicamente, exactamente la misma, que intentemos siempre, señor Ribó, buscar aquellos puntos de análisis de la realidad que nos permitan hablar de las cuestiones que interesan a nuestros conciudadanos.

Si usted en sus análisis políticos me habla desde puntos de referencia que no son los que realmente son, sino que lo que hace es buscar el punto de referencia, exagerarlo para hacer crítica única y exclusivamente, difícilmente podemos llegar a puntos de encuentro, necesarios para alcanzar en el debate propuestas en las que todos o casi todos o muchos de nosotros podamos estar de acuerdo. Por eso le pido también ese esfuerzo. Yo lo haré, yo lo haré; obviamente, yo lo haré, que también me corresponde hacerlo. Pero intentemos, en el dibujo de las cosas, no hacer un dibujo exagerado para, al final, terminar en cuestiones que se alejan día a día en el debate de lo que es la realidad, sino que intentemos hacer la crítica y el análisis sobre las cuestiones que se acercan a la realidad de las cosas. Y así, estoy convencido, entre todos enriqueceremos no solo el debate sino que encontraremos, seguro, que es lo que yo quiero, puntos de encuentro en el debate, posiblemente puntos de desencuentro en la decisión, pero habrá puntos de encuentro en el debate, y eso siempre es interesante y muy bueno para la vida parlamentaria.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Camps.
Té la paraula el senyor Ribó.

El senyor Ribó i Canut:

Bé, senyor Camps, jo li vaig a tornar a parlar en valencià, i estic segur que no li molestarà.

Anem a veure, la primera cosa. Vosté ha parlat del tema, en campanya, dels debats. *Debats*, no; *debat*. Alguna persona d'aquestes Corts sap que vàrem comentar amigablement que m'haguera agradat debatre amb vosté més àmpliament. Vosté es va amagar ben amagadet, eh? Això de *debatre* no és que es debatera molt, eh?, vaja. Un "debate grabado" i punt, eh?, que allò no era un debat, era un monòleg successiu.

Mire vosté, vosté em parla de fotos de color sèpia i em diu que la realitat no és com jo dic. Jo li dic: la seua manera de veure la realitat és virtual. I vaig a intentar posar-li una dada d'avui. Em diu: "nosotros queremos crecer; vostés, parar". Mire vosté, això de créixer, en este país, sí, però tampoc tant, eh? Les dades d'avui de l'Institut Nacional d'Estadística: "La Comunidad Valenciana registró el año pasado un crecimiento económico del 1,97%, cuatro décimas por debajo de la media nacional". Per tant, de créixer, no tant, eh?, *menos lobos, caperucita*, perquè estem creixent per sota de la mitjana estatal l'últim any. El mateix que estem pujant l'atur.

Eixes són dades, i jo li estic aportant un muntó de dades i vosté no n'ha aportat ni una, senyor Camps, ni una. I clar, totes les dades que li aporte, mire, açò és de l'Institut Nacional d'Estadística, abans li parlava d'una cosa del Ministeri d'Assumptes Socials, abans li parlava... Clar, vosté no aporta ni una dada. És que sembla que ens ho hem de creure, no ho hem d'analitzar; ens ho hem de creure, és una qüestió de creences.

Vosté em diu: "hem fet molts col·legis". Jo li dic: mire, jo li he aportat les dades que m'ha aportat la Conselleria d'Educació, i no n'he aportat unes altres, clar. Si té vosté dades distintes, les aporta, però són dades les últimes oficials que a aportat la Conselleria d'Educació. I eixes són les dades, eh?

Mire vosté, una cosa que a mi sí que m'ha preocupat, senyor candidat: vosté ha equiparat el tema de l'Estatut al tema de competències. Nosaltres sabem que les competències d'este país són model article 151, només cal anar a la pàgina web del ministeri corresponent. Però nosaltres pensem que el tema del títol VIII de la Constitució és més que una descentralització. Vosté ho ha dit molt clarament: l'Estatut equival a descentralització. Doncs, no, l'Estatut és pes polític. I aleshores jo li vull tornar a repetir: ¿Va a possibilitar vosté que este país tinga el pes polític perquè el president de la Generalitat pugua dissoldre les cambres com les poden dissoldre en Galícia, en Andalusia, en el País Basc o en Catalunya? Va vosté a treballar per açò o no s'atreveix ni a treballar? Perquè, mire, este és l'eix fonamental que ens plantejem en el tema de l'Estatut, clar. A mi m'agradaria que s'ho plantejara, perquè el que ha dit vosté no ens agrada, eh? Vosté equipara l'Estatut d'Autonomia amb una mera descentralització administrativa, i certament ens sembla mal.

Un altre aspecte que li volíem comentar. Vosté dirà que està molt bé el model fiscal, però jo li demanaria que mirara les dades, i dóna la casualitat que el model fiscal que el seu predecessor va defensar tan gloriosament, resulta que si mirem les dades el nombre d'aportacions d'euros per càpita del nostre país són les més baixes amb competències model 151, de les més baixes, per no dir la més baixa. Clar, si a això vosté li diu que és un bon sistema de finançament, mire, ens ho podrà contar però nosaltres no estem d'acord, perquè en definitiva depén de les persones. I pensem que este és el paràmetre fonamental. Faça la divisió. Mire les aportacions dels últims anys i faça la divisió i compare amb totes les altres comunitats i veurà com no és cert el que ha dit vosté. És que hem de fer números alguna vegada. No podem dir totes les coses com judicis de valor. Hem de baixar als números alguna vegada, perquè els plantejaments que passen de la creença són plantejaments basats en números, en anàlisis. I m'agradaria que alguna vegada en fera algun.

Mire vosté, quan hem plantejat el tema de la Mesa de les Corts, he tatxat una cosa que li he dit. Vosté ha estat en la Mesa de les Corts estatals i sap vosté que el plantejament que nosaltres hem fet no és este. És un exemple molt senzill: ampliem a quatre secretaries, com està concretament en el parlament estatal, i no hi ha cap problema. Nosaltres no qüestionem que un grup que tinga majoria absoluta no tinga majoria absoluta en la Mesa, em semblaria absolutament antidemocràtic. No em sembla raonable si no és mitjançant un acord, com va haver en estes Corts. No qüestionem açò. Estem plantejant una altra cosa i vosté sap com funciona. Per tant, no em conte altres històries, que no estic parlant d'açò. Estic parlant d'unes coses que vosté perfectament coneix i que ha estat en la Mesa de les Corts estatals. Per tant, no em conte milongues.

Anem a vore. Han pujat els impostos, han pujat els impostos. I s'ha tornat a equivocar, s'ha tornat a equivocar perquè vosté ha dit el que ha dit este matí i les càmeres ho tindran gravat. Jo li demane que ho mire després, perquè ho recorde a la perfecció, he pres nota. Però vosté ha dit que l'impost més important és el de les persones físiques. No, almenys quant a aportacions. No és cert, no és el que diu la Intervenció General de l'administració de l'Estat, quant a rendiment fiscal. Serà el més important per a la gent que té molts diners i que este li molesta més a la butxaca. N'hi han persones per a qui no és el més important perquè el seu rendiment, el problema és zero. Per tant, no és cert açò. Li ho torne a dir: no és cert.

El problema fiscal és més ample, n'hi han impostos indirectes, que són estos que creixen molt, que fan créixer molt, que és el que paguem tots, al pagar qualsevol compra. N'hi han altres que acostumen o haurien de dependre dels nivells de renda de les persones. I vosté sembla que només pensa en els impostos d'aquells que tenen més diners i que han de pagar més. I hi han altres impostos que paguem tots. I estos són els que creixen més. I a nosaltres ens sembla injust, li ho vull dir-ho molta claredat. És una diferència prou ampla entre els plantejaments d'un tarannà polític i els d'un altre.

Senyor candidat, vosté ha dit que hi ha el 25% del territori valencià protegit. Però, mire vosté, si açò fóra cert, no podrien fer un decret de mineria que atacara els llocs d'interés comunitari com està atacant sistemàticament, perquè està inclòs en este 25%. Si açò fóra cert, en

el mapa eòlic no és podrien plantejar aquests temes. No és cert que estiga protegit. Els llocs d'interés comunitari no es poden considerar llocs protegits, perquè si no, els hauran de protegir de cara, per exemple, al decret de la mineria. L'únic que està realment protegit és el 5,8%. Revise les dades. No faça ampliacions d'estes genèriques perquè no es correspon a la realitat.

Mire, a mi m'encanta, senyor Camps, m'encanta la paella, però normalment m'agrada o que m'inviten o invitar jo. No m'agrada que m'inviten les organitzacions públiques. No em sembla raonable. Jo crec que les coses estes familiars se les ha de pagar cadascú. I no m'agrada que esta casa pague moltes paelles. A mi no m'agrada, no em sembla lògic, no és normal. A vosté li sembla normal? És que tenim una manera de veure els diners públics distinta. Efectivament, m'agrada diferenciar-me. Jo li ho dic amb absoluta claredat.

I parla dels arrossars, sí, clar, clar. Jo li done una altra solució. Mire, si el Pla hidrològic nacional no dedicara 200 hectòmetres cúbics del Xúquer a regar cultius subvencionats de Castella-la Manxa no tindríem estes necessitats. Mire que senzill. Jo si vol li faig els comptes, ràpidament, d'on traure l'aigua d'una altra forma. Per això no estic d'acord amb el Pla hidrològic. No qüestione que fa falta aigua. El que diem és que no es pot aconseguir d'esta manera. Per exemple, no és raonable açò des d'un punt de vista agrari ni mediambiental. No és raonable castigar la gent de la Ribera a perdre la major part de la seua aigua.

Jo el felicite –açò es diu tenir més moral que l'Alcoyano– per allò de la NBA. Mire, jo li torne a repetir, perquè són dades molt recents –a vore si ho trobe. Home, que tinguem uns nivells de creixement de l'atur més grans durant l'últim any que en Espanya, que tinguem una taxa d'atur de l'11,2% i que vosté em diga que en temes d'atur..., que tenim una taxa d'atur la més alta d'Europa, que vosté em diga que està en la NBA, mire, com l'Alcoyano, molta moral. A mi em sembla molt bé, jo també vull arribar a la plena ocupació, però partir d'una cosa que és irreal és el millor camí per a no arribar a res, més que a la mera propaganda. La plena ocupació per a vostés és propaganda i no més que propaganda, perquè no està basada en cap element real.

I, mire vosté, en el tema d'educació. Jo sóc professor d'ensenyament, eixa és la meua professió, i a més d'ensenyament públic, i a mi m'agradaria que l'ensenyament tinguera bones condicions. I continue pensant, per exemple, continue pensant que l'ensenyament públic és de molta millor qualitat, entre altres coses perquè el professorat està més seleccionat, que l'ensenyament privat de per ahí, ho continue pensant. Però nosaltres pensem que està sent profundament deteriorat per les males polítiques del Partit Popular. I vosté dirà el que vulga però les dades estan ahí. I vosté dirà el que vulga però hi han milers de xiquets en barracons. I vosté dirà el que vulga però acaben d'augmentar de 20 a 25 xiquets l'ensenyament infantil, en València, en tota l'Horta i pràcticament en tot el país. Açò què vol dir? Açò vol dir que va estupendament? Mire, vosté va i ho veu. És que hi ha molts xiquets que van a barracons. Jo, si vol, li'n puc ensenyar un –vaig tots els matins a dur un xiquet–, li'l puc ensenyar, no hi ha cap problema, perquè el veja, perquè açò també és este país.

S'han baixat les llistes d'espera una quantitat que no he arribat a entendre. Jo li faig una proposta molt senzilla: per què no ens dona les dades i aixina ho podrem comprovar tots? Per què no donen les dades de llistes d'espera, com es donaven abans, en tots els hospitals, en lloc de tancar-la en una caixa amb set cadenats? Perquè tanta por tenen a no donar les dades? Mire, quan s'amaga una cosa serà per algun motiu. Si vosté vol que ens creguem açò, és molt senzill: done les dades, dades comprovables, amb els especialistes, etcètera, i estarem totalment d'acord.

I nosaltres estem d'acord que parlem d'investigació, d'investigació en els temes sanitaris, també d'investigació en cèl·lules mare. Ens agradaria que en este país no passara que se n'hagueren d'anar investigadors a altres països per problemes ideològics absolutament intolerables en ple segle XXI. A nosaltres ens agradaria.

I bé, acabaria amb una idea que em sembla important, el tema de Canal 9. Nosaltres pensem que no es pot privatitzar i estem convençuts. I, mire, el vicepresident del Govern també ens ho ha dit. Ens ho ha dit per escrit. A una pregunta parlamentària ens ha dit: "La llei de tercers canals impedeix la privatització total o parcial de la propietat o la gestió". Si vol li enviaré fotocòpia. Ho ha escrit crec que el senyor Rajoy. Clar, vosté dirà el que vulga, però hauran de canviar la llei prèviament. És possible que arriben a acords amb algú per a canviar-la, és possible. Però en estos moments no poden fer-ho. Que les lleis, en un estat de dret estan per a complir-se. I no es pot fer. I, a més, nosaltres pensem que és negatiu fer-ho.

Això que li diuen vostés "iniciativa social"..., va, diguem-ne el nom, ja està bé d'endolcir les coses, ja està bé. Diguem les coses pel seu nom. Això són uns negocis molt determinats en uns mitjans de comunicació amb uns controls molt determinats. Jo crec que ja està la cosa prou clara.

I mire vosté, el tema de l'eslògan. M'ha fet una referència. És cert, evidentment un eslògan no és per a arribar a un acord. Un eslògan és una defensa d'un dret. Un eslògan es fa quan es va de manifestació. Per exemple, quan no s'està d'acord amb una guerra injusta eixim amb un eslògan que diu "No a la guerra", i ho diem amb molta claredat perquè ahí hi ha poques coses a dialogar, perquè hi han altres persones que només dialoguen amb un senyor que està a l'altre costat de l'Atlàntic, que no dialoga amb els espanyols. Un eslògan s'utilitza quan n'hi han una sèrie de treballadors que veuen amenaçats els seus drets, i és un dret constitucional.

Per tant, estic disposat a discutir amb vosté del que vulga, quan vulga, com vulga, amb els papers que vulga, però al mateix temps, jo, quan faça falta estaré darrere de totes les pancartes que considere necessàries per a defensar els drets, per suposat que sí.

Gràcies. *(Aplaudiments des d'un sector de la Cambra)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ribó.
Té la paraula el senyor Camps.

El senyor Camps Ortíz:

Gracias, señor presidente.

Dice el señor Ribó en la última parte en su intervención anterior que las leyes están para cumplirse. Cumplan el Plan hidrológico nacional, cúmplalo, cúmplalo. No se opongan a una ley que nos ha costado tanto a los ciudadanos de esta comunidad para que sea una realidad. Yo no sé qué les pone tan en contra de una ley aprobada en las Cortes Generales. Efectivamente que las leyes están para cumplirse. Y esta es una ley, no solo una ley que pone en marcha un plan para toda España de uso del agua y de utilización de la misma, y de inversiones en regadíos sino también esa ley que ampara el trasvase del agua del Ebro que necesitamos para nuestro presente y para nuestro futuro. Una ley fundamental, fundamental para nuestra comunidad. Puestos a cumplir leyes, ¿qué le parece a usted si dejan de obstruir que esa ley sea una realidad? Puestos a cumplir leyes, ¿por qué no se ponen de parte de esta ley, que tan beneficiosa es para nuestra comunidad?

Fíjese, señor Ribó, cuando le he dicho antes, en la anterior intervención mía, que siempre buscan el punto de desencuentro más alejado, con lo que se hace prácticamente imposible encontrar puntos de encuentro en el debate, nada más salir aquí a la tribuna ha vuelto a poner en evidencia esa forma de encontrar el punto más alejado que nos impide hablar un mismo lenguaje, y es una pena, señor Ribó, es una pena.

El mismo papel que usted ha esgrimido, el mismo papel que usted ha esgrimido, dice..., usted ha leído la columna de la izquierda, en la columna del centro –que es la nuestra, del centro reformista–, en la columna del centro, dice que la Comunidad Valenciana es la segunda comunidad que más ha crecido en los últimos años en España. Usted se ha ido al dato negativo, y nosotros sabemos que los datos coyunturales son importantes, pero es mucho más importante el dato estructural, que nos permite ver las cosas con la tranquilidad suficiente para saber que por este camino vamos bien, vamos bien, y que por el camino que usted dice, pues, no vamos, menos mal, no vamos; vamos por el camino bueno, por el camino correcto y por el camino que nos lleva al desarrollo, al progreso y la prosperidad, para hacer realidad (*aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) tantas cosas que necesitamos. El mismo papel, del mismo día, la vía de la izquierda, que lleva al pesimismo; la vía del centro, que lleva al progreso, al desarrollo y a la prosperidad. (*Veus*)

Señor Ribó, han bajado los impuestos, aunque a usted no le guste, no le guste decirlo, han bajado los impuestos. Yo sé que para ustedes, gente de la izquierda, esto de bajar los impuestos es algo así como un anatema, un anatema: ¿cómo se pueden bajar los impuestos?, no puede ser, ¡hay que subir los impuestos!, “ecotasa” fue el arranque de la precampaña, el triunfal arranque fue “ecotasa”... Bueno, pues bien, mire, han bajado los impuestos, han desaparecido otros. En estos momentos, a las rentas más bajas de nuestra comunidad se le ha bajado la presión fiscal individual por el Irpf en un 30% de media, cuando, además, hay muchas personas que ya no pagan Irpf, de las rentas más bajas.

Yo no sé qué querencia tienen ustedes a hablar de las grandes fortunas, es una cosa curiosísima, curiosísima, siempre que hablan, hablan de las grandes fortunas. Lo mismo que le he dicho esta mañana al señor Pla: no conozco ninguna gran fortuna, no la conozco. Nosotros trabajamos para la totalidad de los ciudadanos, y la mayoría de los

ciudadanos son gente normal, rentas medias, rentas bajas, a las que tenemos que apoyar y ayudar para que progresen y para que prosperen, pero ustedes siempre hablan de las grandes fortunas, no sé qué querencia tienen hacia las grandes fortunas. (*Veus*) Bueno, pues, nosotros, en nuestro camino y en nuestro esfuerzo haciendo posible que aquí en esta comunidad todo el mundo prospere y todo el mundo tenga opciones de poder poner en marcha sus anhelos personales y familiares.

Bien, el ejemplo de la columna, de hoy, del teletipo de hoy, yo creo que es un buen ejemplo. Miremos la columna de cómo van las cosas, señor Ribó, de cómo está la comunidad, no vayamos a ese punto que nos separa, no política e ideológicamente, señor Ribó, no política e ideológicamente, sino que nos separa de la realidad de esta comunidad. Que usted y yo estemos en las antípodas políticas, pues es una evidencia, es así, usted tiene un planteamiento político, el que tiene, y nosotros tenemos un planteamiento político que es el que tenemos.

Yo no le digo, ni mucho menos, señor Ribó, que usted se acerque a nuestro proyecto político. Bueno, si se acerca, fenomenal, voy a intentar estos cuatro años que usted se vaya acercando, a lo mejor, a alguno de nuestros postulados. Pero, en cualquier caso, no le digo que se acerque a nuestro proyecto político, le digo, señor Ribó, que las cosas tienen otra pinta diferente a como usted las dice, diferente. Y si usted analiza la realidad de las cosas y nos da opción a poder hablar con usted en los próximos años sobre las cosas que realmente ocurren en nuestra comunidad, haremos una gran opción de enriquecimiento del debate político, y seguro que llegaremos a propuestas que nos permitan, entre todos, seguir creciendo políticamente como comunidad.

Pero si usted me sigue hablando de cosas que no son, de comunidad que no es, de realidades que no existen, o alguna cuestión en determinado la eleva a categoría de lo absoluto, de lo absoluto, de lo dogmático, señor Ribó, de lo dogmático, si lo convierte en dogma, pues es muy complicado que se establezca un debate, en donde el mismo dial nos permita entendernos y buscar fórmulas de entendimiento para poner en marcha proyectos que, en conjunto, estoy convencido podemos poner en marcha, por ejemplo, la reforma del Estatuto.

Si hablamos de nuestra comunidad, que crece tranquilamente en la España descentralizada; si hablamos de una comunidad que ha alcanzado un nivel autonómico de competencia administrativa y política..., porque esto de aquí, donde estamos nosotros, es la máxima representación de lo que es capacidad política de decidir muchas cosas en nuestra comunidad, estoy convencido de que si hablamos de esa misma comunidad podremos llegar a muchos acuerdos. Ahora, si hablamos de otra comunidad, de otra comunidad que tiene un perfil diferente, una realidad diferente y unas circunstancias diferentes, difícilmente podremos encontrar puntos de encuentro para, entre todos, sacar adelante un proyecto de reforma de Estatuto que sea el de esta comunidad, el de nuestra comunidad, y que sea sobre la base de una comunidad, de esta comunidad, en la realidad espacio-tiempo a principios del siglo XXI, con los datos económicos, sociales, culturales que todos conocemos, que todos sabemos y que son la realidad de las cosas.

Si nosotros, por lo tanto, hablamos de nuestra comunidad, desde nuestra comunidad, para nuestra comunidad, seguro que encontramos puntos de encuentro, y seguro, estoy convencido, que entre todos sacaremos adelante un texto que permita la reforma del Estatuto acorde con la realidad política de una comunidad como la nuestra, que se siente en estos momentos plenamente satisfecha de las cosas que han ocurrido durante estos años, que se siente más fuerte que nunca y que se siente además con capacidad de liderar muchas cosas, muchas cosas.

Y cuando una comunidad se siente con capacidad de liderar muchas cosas, y cuando una comunidad está económicamente fuerte y socialmente fuerte, y cuando una comunidad tiene muchas cosas ya superadas, señor Ribó, superadas, le permite una fuerza tremenda como proyecto colectivo poder ponerse delante, no solo para reformar el Estatuto, sino también para exigir esas cosas que son necesarias para seguir creciendo como pueblo.

Pero si seguimos en el debate de qué somos, qué dejamos de ser, qué tendríamos que ser, que habíamos sido, de dónde venimos y a dónde vamos, si seguimos en ese tipo de debates, al final es muy difícil que se nos tome en serio, señor Ribó. Si tenemos las cosas claras como el agua, como el agua del Ebro que tiene que venir a la comunidad, si las tenemos claras como el agua, seguro que todos nosotros juntos podemos poner marcha cosas que ni incluso hoy, aquí, en esta Cámara, soñamos. Estoy completamente convencido, pero es cuestión de que estemos todos convencidos, todos convencidos. Y todos convencidos podemos mantener un discurso básico y esencial sobre quiénes son los valencianos del siglo XXI y qué pretenden los valencianos del siglo XXI para su comunidad, para su país y para la Unión Europea.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Camps.

Siguiendo con el turno de intervenciones, tiene la palabra, por el Grupo Popular, el ilustre diputado señor Serafín Castellano Gómez. (*Veus*)

El senyor Castellano Gómez:

Molt excel·lent president.

Senyories.

Senyor candidat.

Sense dubte, que la meua primera intervenció com a portaveu del Grup Parlamentari Popular en esta Cambra siga per a donar suport, i defensar, el candidat del nostre partit a la presidència de la Generalitat és per a mi un gran honor i un motiu de màxim orgull i de satisfacció.

És la tercera legislatura que un candidat del Partit Popular se presenta davant d'estes Corts per a iniciar un nou mandat al front de la Generalitat Valenciana. En 1995 i 1999 l'honor i la responsabilitat la tingué Eduardo Zaplana, i hui la té Francisco Camps.

S'han complit, per tant, huit anys des que assumírem com a Partit Popular la responsabilitat de governar a tots els valencians. Des d'aquell primer instant, la nostra gran aspi-

ració com a servidors públics no fou una altra que la de promoure un nou ideal de societat. En aquell moment s'havia fet patent la necessitat d'afavorir un clima de recuperació de l'autoestima col·lectiva de la nostra comunitat. Era necessari recuperar la motivació i la confiança en les nostres pròpies capacitats. Entenem que era necessari crear un nou model de convivència basat en el respecte escrupolós als valors democràtics, un model que promoguera també la integració social i cultural, que afavorira el creixement harmònic i sostingut del nostre teixit econòmic i que, sobretot, reforçara la nostra identitat com a poble, recuperant dins d'eixa realitat integradora que diguem Espanya l'orgull de sentir-mos valencians. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Fou aquell, sense dubte, un moment històricament propici per a donar eixe significatiu pas endavant i deixar d'un costat el victimisme i la insatisfacció per les reivindicacions no satisfetes. Doncs, bé, senyories, aquell procés de transformació que s'arrancà en l'any 1995, ple d'il·lusió i d'esperança, continua hui en dia. Hui la Comunitat Valenciana ha guanyat en pes polític. Hui hem recuperat credibilitat i confiança. A més, puc afirmar amb orgull que a ulls d'altres territoris autònoms la Comunitat Valenciana és sinònim de creixement i de modernitat.

I la veritat és que per al Grup Parlamentari Popular és molt fàcil recolzar i defensar al seu candidat i al seu programa de govern. I és molt fàcil perquè la voluntat majoritària dels ciutadans i ciutadanes de la Comunitat Valenciana, és a dir, el poble sobirà, ha sabut recolzar-nos en les urnes fent ús de la màxima expressió, de la màxima paraula que el ciutadà té en democràcia que no és altra que el vot. Més d'1.144.000 persones han confiat en el nostre projecte.

És fàcil recolzar-lo també perquè en ocasions anteriors els programes presentats pels candidats del Partit Popular s'han complit i, per tant, tenen i es té l'aval de la credibilitat, l'aval del compliment i de la gestió ben feta. Els ciutadans han fet balanç de la gestió realitzada en els últims huit anys amb el president Eduardo Zaplana i, en l'última etapa, amb el president José Luis Olivas, i han decidit atorgar una vegada més la seua confiança i el seu recolzament al programa de govern presentat pel Partit Popular en l'última campanya electoral. Durant este temps la inqüestionable dinàmica modernitzadora que ha viscut la Comunitat Valenciana ha conduït que els nostres conciutadans hagen constatat la seriositat i el realisme del nostre projecte polític. I açò em porta a afirmar amb admiració que la societat civil valenciana és cada dia més madura, amb els anys ha après a jutjar programes i propostes, a valorar l'eficàcia i l'eficiència dels compliments d'eixes propostes, i ha adquirit, sobretot, consciència de protagonisme que ha d'assumir com a societat.

Miren, senyories, des que assumiren com a poble la capacitat d'autogovernar-nos és la primera vegada, és la primera vegada que a la nostra comunitat s'atorga a un partit polític una majoria absoluta en dos legislatures consecutives. És la primera vegada que això passa. D'ahí que puguem afirmar i puga afirmar davant les seues senyories que des d'eixa posició que suposa tindre el recolzament majoritari dels valencians i valencianes, que el Grup Parlamentari Popular, com així ho ha manifestat en la seua intervenció el nostre candidat, vol seguir mostrant la seua més absoluta disposició al diàleg, vol propiciar un debat d'altura de mires en esta Cambra que responga a les expectatives que els ciu-

tadans tenen dipositades en tots nosaltres. Volem seguir propiciant acords importants que nasquen del consens i, si pot ser, de la unanimitat, com els aconseguits en els últims anys a l'hora de ficar en marxa institucions tan importants com l'Acadèmia Valenciana de la Llengua o com el Servef, o a l'hora de promulgar lleis que han sigut aprovades per unanimitat com la Llei del voluntariat, de l'Agència per a l'energia, la Llei de drets i informació al pacient, la de cooperatives, entre altres, per ficar tant sols un exemple d'eixes diàleg i d'eixa negociació.

Des de l'intercanvi d'idees i de propostes treballarem per a trobar punts d'encontre i per a trobar punts d'acord. És cert que això serà possible en algunes ocasions i, en altres ocasions, no va a ser possible, però mai, mai, va a faltar la millor de les predisposicions d'este grup parlamentari per al diàleg i per a la negociació.

Senyories, és fàcil també recolzar i defensar al nostre candidat, perquè el nostre candidat representa un projecte sòlid, unit, cohesionat i vertebrador, un projecte de centre al servei de la societat i al servei de tots els ciutadans. Però, és fàcil també defensar al nostre candidat perquè, com ha demostrat en el seu discurs d'investidura, presenta un programa realista i ambiciós, un programa que garanteix el desenvolupament, el creixement, el benestar i el futur per a la nostra comunitat. En definitiva, representa un programa carregat de modernitat, d'innovacions en la gestió, de solidaritat amb els més desfavorits i que aposta clarament per l'ocupació i per la millora de les polítiques socials.

En la nostra opinió, després d'escollir atentament este matí al nostre candidat, considerem que el programa que ha exposat davant totes les seues senyories respon perfectament a les aspiracions dels valencians, a les seues necessitats i a les seues reivindicacions. En eixe programa s'ha sabut compaginar sàviament experiència i innovació, estabilitat i lideratge, coherència i cohesió, elements tots ells que considerem claus en este nou escenari ple de possibilitats que se'ns està obrint davant els nostres ulls. La Comunitat Valenciana ha de seguir consolidant eixe projecte de creixement, de desenvolupament i de benestar que hem aconseguit entre tots. I estem convençuts que les propostes que ha fet avui el nostre candidat van a ajudar a assolir eixe futur de progrés i de qualitat de vida en el que tots els valencians hem dipositat la nostra confiança. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

I arribats a este punt, senyories, volguera ressaltar alguns aspectes del programa exposat que pel seu caràcter estratègic considerem des del Grup Parlamentari Popular que són d'especial interès per al futur de tots.

En primer lloc, m'agradaria insistir en el desig de reforçar el paper institucional d'esta Cambra autonòmica. Com abans he mencionat, el Grup Parlamentari Popular creu fermament en l'eficàcia del diàleg i del consens com a instrument de l'acció política. Eixa voluntat de fomentar el diàleg ha sigut exposada de forma reiterada pel nostre candidat, com també el seu desig de dinamitzar la vida parlamentària assumint un major protagonisme com a president de la Generalitat a l'hora de respondre sobre la seua acció de govern i comparéixer semanalment davant este hemicicle, davant totes les seues senyories. En esta actitud conciliadora i oberta, que considerem molt positiva, les Corts Valencianes han de ser un fidel reflex de la societat valen-

ciana. I eixa societat crec sincerament que no recolza ni la crispació, ni l'enfrontament obert, ni la desqualificació, més bé al contrari, recolza el debat racional, moderat, respectuós i just, i ho recolza perquè eixe és el talent que caracteritza al poble valencià.

Entre altres aspectes, jo volguera també destacar, dins d'eixa intervenció del debat d'investidura, algunes qüestions que ens pareixen summament rellevants. I m'estic referint en la política de matèria de grans infraestructures. Projectes com el Pla hidrològic nacional i el tren d'alta velocitat van a tindre el màxim protagonisme en els pròxims anys. Estem absolutament d'acord amb el nostre candidat el que el Pla hidrològic nacional va a suposar per a tots els valencians de cara al futur. El nostre futur econòmic i social pot vore's seriosament condicionat de no prosperar esta iniciativa. D'ahí que aplaudim que el candidat haja assumit el compromís de portar-lo endavant malgrat el rebuig i les traves de l'oposició liderades pel Partit Socialista a la nostra comunitat. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Este projecte, sens dubte, va a ser una realitat sota el govern del Partit Popular.

Respecte a l'alta velocitat, en el Grup Parlamentari Popular considerem que eixa infraestructura viària va a convertir-se en un element vertebrador per al nostre territori i en un factor dinamitzador de primer ordre per a la nostra economia. La societat de la plena ocupació, importantíssim per a la qualitat de vida dels valencians, ha ocupat una part importantíssima del discurs. I és un altre dels eixos fonamentals del mateix. Com totes les seues senyories coneixen, estem a punt de assolir la plena ocupació en la nostra comunitat. I això s'ha aconseguit gràcies a les mesures estructurals que els diversos governs del Partit Popular han aplicat en els últims huit anys. Hui podem presumir d'haver creat mig milió de llocs de treball en la Comunitat Valenciana, podem presumir d'haver reduït l'atur en les dones en un 50% o d'haver disminuït l'atur juvenil en un 72% a la nostra comunitat.

El balanç, per tant, ha de qualificar-se, sens dubte, de molt positiu. I estem segurs que amb les estratègies exposades pel nostre candidat, sobretot en matèria d'inserció laboral, de persones discapacitades o en risc d'exclusió anem a seguir avançant fins a eixa societat de plena ocupació on les oportunitats per a tots els valencians seran majors del que han sigut al llarg de tota la història.

El nostre candidat també ha al·ludit al desig de donar continuïtat a les línies de treball dels seus antecessors en la búsqueda d'un millor sistema sociosanitari. En eixe context considerem que l'impuls d'una política social pensada per a les persones i per a les seues necessitats i la creació d'un espai sociosanitari que ens permetra enfrontar amb garanties l'envelliment de la població deuen ser dos eixos bàsics per a l'acció de govern. Perquè treballar en favor d'eixes mesures suposa també treballar en pro d'una millora de la qualitat de vida de tots els valencians.

Volguera destacar també, per la seua rellevància, l'anunci de la reforma en l'estructura administrativa de la Generalitat Valenciana. La figura dels secretaris autonòmics i de les comissions delegades i la major presència de la Generalitat dins i fora del nostre territori va a aconseguir que l'administració valenciana estiga cada vegada més a prop dels ciutadans. Amb les noves creacions de la

Conselleria d'Infraestructures i Transports i de Territori i Vivenda anem a aconseguir també una major integració i coordinació en la nostra política autonòmica en matèria de comunicacions, servicis i subministres.

Volguera mencionar també la reforma de l'Estatut d'Autonomia. Però esta reforma ha sigut plantejada amb una gran alçaria de mides i amb una gran ambició per al nostre candidat. Ha sigut plantejada amb una gran ambició, perquè ha parlat de definir el que ha de ser el model autonòmic que els valencians i valencianes volem en este segle XXI. Ni més ni menys que decidir eixe model que volem per als pròxims anys. I, per tant, això és una cosa importantíssima que ha de naixer des del consens.

Vull destacar, per últim, que tot el discurs ha estat impregnat de valenciania, valenciania que ha fet gala al llarg de la seua intervenció. La seua menció al fet diferencial valencià, al seu interès per impulsar la codificació de dret civil valencià, actualitzant les seues institucions, i sobretot la al·lusió a potenciar un dels nostres elements d'orgull i de satisfacció dels valencians, com és la nostra llengua. El nostre candidat ha expressat literalment enriquir l'essència del que considerem la nostra personalitat i la nostra singularitat que és la llengua, element d'orgull de tots els valencians.

I acabe, senyor president, acabe senyories. S'ha parlat en el debat de hui de l'herència del president Zaplana i l'herència del president Olivas. Be, l'herència del president Zaplana i del president Olivas és molta i bona, molta i bona, una herència que ha portat progrés, benestar, ocupament, infraestructures i millora dels servicis públics, (*aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) una herència que ha resolt problemes històrics a la nostra comunitat. En el debat de hui s'ha demostrat una vegada més que des de l'oposició se té una visió catastròfica i irreal de la nostra comunitat. Que afortunadament, que afortunadament contrasta en la visió real que tenen els ciutadans, i que ratifiquen una vegada més en les urnes avalant les polítiques i la gestió dels nostres governs.

S'ha parlat també de sucursalisme de Madrid. Sucursalisme de Madrid? Hui la Comunitat Valenciana és sentida i respectada, i no és ni este Grup Parlamentari Popular ni és el Partit Popular el que ha votat al dictat de Madrid en el Pla hidrològic nacional, sinó que ha votat pensant en l'interès de la nostra terra i pensant en l'interès general dels ciutadans. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Mosatros no parlem de sucursalisme en Madrid. Parlem de pes en Madrid. Però de pes i de presència, pes i presència de la nostra comunitat en el govern d'Espanya en un ministeri tan important com és el Ministeri de Treball i Afers Socials, que està ocupant ni més ni menys que el nostre president regional del partit, Eduardo Zaplana. Eixa és la realitat i la influència del Partit Popular. Per tot això hui esta Cambra ha de complir la voluntat dels ciutadans i votar al candidat del Partit Popular.

He dit que han sigut moltes les millores dels servicis públics, infraestructures i polítiques socials que s'han posat en marxa. La nostra comunitat hui té un major pes específic en el conjunt d'Espanya. Hui està més vertebrada territorialment que mai. Hui té una més alta autoestima que la tenia abans de l'any 1995. Però mosatros també som conscients que queden moltes coses per a fer, d'ahí que el nostre can-

didat haja fet un programa i una proposta ambiciosa i basada en l'inconformisme per a seguir millorant la nostra comunitat.

L'aposta del nostre candidat com a nou president de la Generalitat és una aposta segura per a garantir un futur ple de prosperitat i de benestar social. Recolzar com a president a Francisco Camps és apostar per un nou impuls de progrés per a la Comunitat Valenciana. És apostar per a seguir convertint a la nostra comunitat en una de les més pròsperes i solidàries d'Espanya. És apostar per a convertir a la nostra comunitat en una comunitat líder. Per això el Grup Parlamentari Popular va a votar favorablement a la investidura del nostre candidat a la presidència de la Generalitat.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor president:

Muchas gracias, señor Castellano.
Tiene la palabra el señor Camps.

El senyor Camps Ortiz:

Gràcies, senyor president.

En primer lloc donar les gràcies al meu company de grup parlamentari i portaveu per les seues paraules, i a través d'ell a tot el Grup Parlamentari Popular, que ha manifestat en el debat de hui que va a recolzar la proposta que ha fet el grup parlamentari de votar a favor de la meua candidatura per a la meua investidura com a president de la Generalitat.

Gràcies als senyors Pla i Ribó per les seues intervencions al llarg del dia. Gràcies a ses senyories, diputats dels diferents grups parlamentaris. Hem passat per un debat intens i importantíssim per al nostre futur. I en definitiva, gràcies, perquè d'este debat, estic convençut, comença també un punt d'arrencada de noves propostes i noves idees al llarg de tota esta legislatura. En el record òbviament també dels que, si esta Cambra decidix que siga el president de la Generalitat, dels que han sigut presidents de la Generalitat al llarg de tota l'època estatutària: Joan Lerma, Eduardo Zaplana y José Luis Olivas.

Moltíssimes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor president:

Muchas gracias, señor Camps.

Señores diputados, esta mañana les he llamado la atención a dos diputados del Partido Socialista, al señor Eduardo Vicente y al señor Godoy. Y al salir de este Pleno el señor Godoy me ha manifestado su indignación porque él no había en ningún momento elevado la voz. Yo quiero creer al señor Godoy y me disculpo públicamente por haberme equivocado. Ahora, esa indignación que el señor Godoy me ha manifestado a mí por haber confundido esa forma de proceder, le ruego la transmita a otros miembros de ese grupo que durante esta tarde también he estado constantemente, o por lo menos de forma discontinua, no aisladamente, que alguno ha habido aisladamente, pero eso lo puedo entender, pero de forma continua manifestando con voces, comentarios, a las intervenciones de los oradores.

Yo les ruego que me ayuden a que, en el prestigio de esta Cámara, seamos capaces del comportamiento entre todos nosotros de prestigiarla, precisamente oyéndonos, escuchándonos y tratándonos de entender. Si ustedes adoptan posturas lógicamente en contra de lo que es la actitud del orador, difícilmente, si eso se mantiene (*remors*) —estoy mirando a todo el mundo, (*remors*) a todo el mundo—, difícilmente podremos prestigiar esta Cámara, como creo que debemos de hacer ante los ciudadanos.

Muchas gracias.

Se suspende la sesión durante cinco minutos para proceder a continuación a la votación.

(Se suspén la sessió a las 18 horas i 28 minuts)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 42 minuts)

El señor presidente:

De acuerdo con lo establecido en el artículo 80.2 y 81 del Reglamento de las Cortes Valencianas, procederemos a continuación a la votación pública por llamada, empezando por... (*trau una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació nominal*) por el diputado 56, por la señora Asunción Quinzá, que será la primera persona que votará. Tendrá que ponerse cada uno en pie en su escaño cuando sea llamado por parte del señor secretario.

Quiero recordarles, señoras y señores diputados, a vuestras señorías, que el voto favorable para el candidato señor

Francisco Camps será una respuesta de “sí”; el voto no favorable será “no”, y la abstención se indicará con la propia palabra “abstención” en su caso.

Señor secretario, proceda.

(El senyor secretari primer anomena les diputades y diputats per l'ordre establert, els quals van votant)

El resultado de la votación es de 48 votos a favor, 40 en contra. El candidato ha obtenido la mayoría absoluta. Queda elegido presidente de la Generalitat Valenciana el molt honorable senyor Francisco Camps Ortiz. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Del presente acuerdo de las Cortes, la Presidencia, según el artículo 152 de la Constitución Española, del 15.1 de nuestro Estatuto de Autonomía y del 133.8 del Reglamento de las Cortes Valencianas, comunicará la elección a su majestad el Rey y dará cuenta de tal comunicación al presidente del Gobierno del Estado a los efectos que procedan.

Aprovecho también para anunciar a sus señorías que el Pleno de toma de posesión del presidente de la Generalitat tendrá lugar el próximo viernes, día 20, a las 13 horas.

Queda proclamat Molt Honorable President de la Generalitat Valenciana el senyor Francisco Camps Ortiz.

És closa la sessió.

(S'alça la sessió a les 18 hores i 54 minuts)